Špinavá hra

Tom Clancy

1.

KREML MOSKVA
24. září 1999

Migréna, vodka a aspirin; aspirin, vodka a migréna.

Tak z téhle kombinace by se složil každý, pomyslel si prezident Boris Jelcin, když si jednou rukou masíroval spánek a druhou strkal do pusy tři tabletky.

Sáhl na stůl po skleničce a pořádně si zavdal, pak v duchu počítal do třiceti a převaloval vodku v puse, aby se aspiriny rozpustily.

Dvacet osm, dvacet devět, polknout. Odložil stakan, opřel si hlavu do dlaní a promnul si oči. A pak čekal.

Po chvíli bolest v hlavě polevila. Bohužel zdaleka ne tak výrazně jako den předtím. Ani náhodou. A to se mu pořád motala hlava. Nebude to dlouho trvat a bude muset k té domácí medicíně přidat ještě tabletku. Čtyři na jeden lok. Anebo by si mohl zaexperimentovat. Mohl by zvýšit podíl vodky, spláchnout medicínu poctivým, ničím neředěným panákem. To by mu určitě šlo k duhu. Jenže člověku stejně nejdou některé věci z hlavy. Je kupříkladu možné předávkovat se aspirinem a alkoholem? A co to s ním udělá? To už vlastně věděl. Ještě než to přejde, možná si znovu pustí zprávy a pokochá se pohledem, jak se na jednom volebním mítinku svíjí do rytmu rokenrolu jako idiot, jak se před celým světem chová jako nějaký nalitý adolescent.

Jelcin seděl za stolem s očima zavřenýma a zatažené závěsy za ním nepropouštěly ani špetku slunečních paprsků, které se přelévaly přes vysokou východní kremelskou zeď nad Rudým náměstím. Uvažoval, co mu ty migrény, závratě a to popíjení po ránu napovídají o jeho zdraví. Určitě nic dobrého. A proč tu paralelu nerozšířit - jaký vliv by to mohlo mít na politickou scénu? Pokud je v moderním světě moc zvoleného prezidenta víceméně symbolická, a tomu on věřil, jak by se dalo interpretovat chátrající zdraví člověka na tomto postu? Z muže, který před nástupem do funkce za celý život málem nechytil ani angínu a který nikdy nepil před večeří, byl teď najednou člověk, jenž ztratil zájem o sex, ale který každé ráno vyleze z postele s neuhasitelnou chutí na vodku. Člověk, který se až mockrát dostal chirurgovi pod kudlu, pomyslel si a jen tak mimoděk si promnul jizvu, která mu zůstala po poslední operaci, přemostění koronárních cév.

Jelcin se narovnal a otevřel oči. Knihovna naproti jeho stolu mu tančila před očima v dvojnásobném, trojnásobném vydání. Zhluboka se nadechl, dvakrát mrkl, ale místnost ne a ne se ustálit. Pane na nebi, že mu ale bylo zle. Věděl, že za to z větší části mohou vyčerpávající jednání s Korsikovem a Pedačenkem. Zvlášť s tím druhým. Už delší dobu otravoval vzduch svou rétorikou... a ta infekce se šířila celým národem, stále rychleji a rychleji od té doby, co získal televizi, z níž mohl vytrubovat své extremistické názory. Co by se stalo, kdyby se situace na zemědělském jihu země zhoršila? Vykřikovat jako Pedačenko o zkázonosném vlivu západních dolarů a o domnělé hrozbě, kterou pro ruské zájmy představuje NATO a zejména Ustavující akt, to byla jedna věc. To pro jeho posluchače byly záležitosti povýtce abstraktní. Ale hlad, to je něco jiného. Tomu rozumí každý. A hlad neutiší konejšivá

slůvka politických rivalů. Pedačenko je chytrý oportunista. Ten ví, za jaké drátky tahat. A jeho charisma je nepřehlédnutelné. Jestli ty děsivé odhady neúrody jsou jen trochu přesné...

Jelcin hodil tuhle myšlenku přes palubu, ještě než ji stihl domyslet. Zašrouboval načatou vodku a uložil ji do spodní zásuvky stolu. Každou chvilku se rozezní telefony. Přijdou jeho poradci se svými svodkami a složkami. Navalí se před něj řada problémů, z nichž mnohé si budou žádat jeho okamžitou pozornost. Položí před něj dokumenty, které bude muset přečíst a podepsat.

Potřeboval se sebrat.

Protáhl si nohy, odsunul židli a postavil se. Knihovna se mu znovu roztančila před očima. Rukou se opřel o roh stolu, aby neupadl, a čekal. Tentokrát se rozmazané kontury pokoje nezaostřily. Ještě chvíli čekal; teď už se potil, zvedal se mu žaludek a znovu se ho zmocnila závraf. V uších slyšel bušení svého srdce. Límeček od košile ho najednou škrtil. Jako kdyby v celé místnosti zmizel tlak vzduchu.

Co to s ním je?

Sáhl po sluchátku a pomyslel si, že bude muset na pár hodin zrušit všechny schůzky. Potřeboval si odpočinout.

Ale ještě než Jelcin dosáhl na tlačítko interkomu, hlavu mu málem rozervala bolest, oslňující, klikatý blesk, po kterém už jenom zavrávoral ke stolu. Rozšířené oči mu málem vypadly z důlků, ruce mu vylétly ke spánkům, jako by se bál, že se mu rozskočí. Sténal a v hrůze se sápal po telefonu, doslova po něm přes stůl skočil.

Jeho prsty po něm pořád šátraly, když přišel záchvat. Bezmocně sebou škubal po desce stolu, pak se svalil na podlahu a v neovladatelných křečích kolem sebe bil rukama zafatýma ve spár.

Když ho jeho tajemník za deset minut našel, Jelcin už upadal do kómatu.

Za dvě hodiny konstatovali rozrušení lékaři Mičurinovy nemocnice, že prezident Ruské federace je mrtev.

2.

SAN JOSE KALIFORNIE
6. ŘÍJNA 1999

Rogeru Gordianovi bylo vždycky nepříjemné, že se o něm v médiích mluví jako o vizionáři nebo že se tohoto slůvka standardně používá, když ho představují při přednáškách či oficiálních recepcích. Časem mu ale došlo, že nějakou nálepku má každý a že některé nálepky dokážou dobře posloužit. Těžké váhy v Kongresu nenechávaly osvědčené vizionáře čekat před prahem svých kanceláří. Úředníci z ministerstva obrany, kteří měli v popisu práce zadávání státních zakázek, jejich nápadům věnovali větší pozornost než někomu, kdo měl pověst obyčejného člověka rozumu mdlého, byť by to byl staromódní pracant se smyslem pro profesionální etiku. Tak se viděl on sám a tak ho viděli jiní a obě dvě strany měly svým způsobem pravdu. Využíval toho, co nejlépe posloužilo jeho cílům.

To ovšem neznamenalo, že by Gordian trpěl falešnou skromností. Na své úspěchy byl pyšný. Pouhých pět let mu trvalo, než krachující firmu Tech-Electric, skoupenou za babku roku 1979, dostal na špičku ve výrobě počítačové techniky pro kancelář i domácnost. Na počátku osmdesátých let se jeho firma, překřtěná na UpLink International, stala jedním z hlavních dodavatelů technologie pro špionážní satelity. Významné investice do výzkumu a snaha vyvinout jednotný výzvědný systém pro tehdy vzkvétající vojenský průmysl přinesly ke konci desetiletí své ovoce GAPSFREE, nejrychlejší a nejpřesnější špionážní technologii na trhu a vůbec nejlepší naváděcí systém pro rakety a řízené střely. A to bylo předtím, než se rozhodl rozšířit pole své

působnosti...

Člověk ale nesmí ztratit perspektivu, pomyslel si Gordian. Dvacet let kráčel v práci od úspěchu k úspěchu, ale zato si pořád ještě neuměl uspokojivě zařídit manželský život. Anebo - jak tvrdila jeho manželka Ashley - tuhle schopnost za ta léta prostě ztratil.

Zhluboka vzdychl a pohlédl na nabobtnalou obálku z manilového papíru, která přistála na jeho stole spolu s obvyklou kupičkou deníků. Tu obálku mu v noci nechala poslat reklamní agentura, která pracovala na jeho posledním prospektu, a bezpochyby obsahovala náhledy, které bude muset posoudit. Předtím se ovšem ještě bude věnovat ranním novinám, černé kávě a borůvkovému koláči.

Gordian vytáhl z hromádky New York Times, oddělil z nich zahraniční zpravodajství a prolétl si obsah. Sloupek Alexandra Nordstruma byl na straně A 36. Ukousl z koláče, upil trochu kafe, položil šálek, pečlivě si utřel prsty ubrouskem a začal se novinami probírat.

Minulý týden se moderátor televizního magazínu Gordiana zeptal, zdali tráví čas v nějakém ohromném elektronickém centru, obklopený stěnami blikajících monitorů, a jako nějaký technokratický Velký bratr sleduje globální události na CNN a on-line zpravodajských agenturách. Gordian se přiznal, že je především beznadějně závislý na tištěném slovu, přestože se často spolehne na zbrusu nové informatické technologie, kterým sám pomáhá na svět. Moderátor vrhl na kameru skeptický a mírně vyčítavý pohled, jako by chtěl divákům naznačit, že je Gordian tahá za nos. Gordian byl dost zkušený na to, aby se ho nesnažil přesvědčovat o opaku.

Když dolistoval k Alexovu článku, vypadly mu z oddílu dvě stránky, váhavě mu přistály na klíně a pak se snesly na podlahu. Gordian se natáhl, aby je sebral z podlahy, a málem při tom zvrhl šálek s kávou. Uložil vypadlý dvojlist na místo, hned mu došlo, že ho nechtě převrátil vzhůru nohama, a znovu ho obrátil, tentokrát správně.

No výýýborně, pomyslel si. Věru, že nesmíme ztrácet perspektivu. Takže k seznamu mých chyb můžeme přidat katastrofální neohrabanost při manipulaci s obyčejnou novinovou přílohou.

Trvalo to ještě hodnou minutu, než Gordian přinutil noviny k poslušnosti. Nordstrumův s1oupek našel v polovině stránky vyhrazené názorům a komentářům. Stálo v něm toto:

Ruská vládnoucí trojka
Je takový slepenec vůbec životaschopný?
ALEX R. NORDSTRUM JR.

Západní analytici soudili, že v několika týdnech po náhlé smrti ruského prezidenta Borise Jelcina velmi pravděpodobně dojde k rozhodující bitvě mezi soupeřícími stranami, a mnozí se hrozili převratu, který by připomínal puč komunistických aparátčíků ze staré gardy, jenž v roce 1991 ukončil Gorbačovovu éru. Krize byla však zažehnána - podle některých odložena -, když došlo k sestavení prozatímní vlády. Dočasný prezident Vladimír Starinov, Arkadij Pedačenko a Andrej Korsikov se mezi sebou dohodli o rozdělení moci, dokud nebude v blíže nespecifikované budoucnosti zrušen výjimečný stav a nebudou vypsány demokratické volby. Znamená to však, že k válce uvnitř kremelských zdí nedojde? Mnozí západní komentátoři na tuto otázku znovu kroutí hlavami a předpovídají povstání, které se zrodí z názorových třenic mezi třemi vůdci.

Některé příznaky jsou vskutku nepřehlédnutelné. Bývalý viceprezident Starinov sice prokázal nesporné politické kvality, je ovšem kompromitován úzkou spoluprací s Jelcinem, jehož popularita mezi ruským obyvatelstvem setrvale klesala. Tváří v tvář mračnu problémů od vážných výpadků v zásobování obilím po epidemii AIDS a prudké rozšíření drog se Starinov stal terčem kritiky a rostoucí nespokojenosti celého národa. A ačkoli to oficiální prohlášení popírají, naše zdroje v Moskvě nám signalizují, že jeho hlavní rival Pedačenko, který stojí v čele nacionalistické strany Čest a půda, se už

celé týdny odmítá se Starinovem sejít, odvolávaje se na nedostatek času na obou stranách.

Pedačenko zatím pilně pracoval. Ke svému zviditelnění nebývalým způsobem využil média, s jejichž pomocí vnutil lidem své nestydatě antiamerické, extremistické názory, které zní ozvěnou "starých zlatých časů" komunistického panování. A zatímco stupňující se napětí mezi Pedačenkem a Starinovem hrozí přejít v otevřený konflikt, starý aparátčík Korsikov, jehož výrazně podporuje armáda, spokojeně vyčkává stranou a čeká, který z nich zůstane stát, až se prach usadí.

Jak se taková sbírka politických spojenců z nouze, která se při společném zasedání nedokáže přenést přes malicherné hašteření, má konsensuálně dohodnout na důležitých otázkách domácích i mezinárodních, jež ovlivní další vztahy Ruska s Amerikou, to zůstává ve hvězdách. V takovém lese otazníků je jasné jen jedno: prezident Spojených států musí urychleně zasáhnout ve prospěch Starinova, jehož reformistické názory, oddanost ekonomické reformě a silné svazky se západem představují jednoznačnou linii kontinuity s minulou vládou. Bez důvěry, kterou mu taková pomoc propůjčí, se takřka jistě stane obětním beránkem na oltáři ruské politiky. Přesto Bílý dům jedná jako vždy liknavě...

Gordian se zamračil a položil noviny na stůl. To je celý jeho konzultant pro mezinárodní otázky, ten se nikdy nedržel zpátky. Nordstrum, odborník přes historii, politiku a aktuální události, měl zvláštní talent předpovídat vývoj na politické scéně na základě analýzy národních dějin a minulosti dotčených politiků.

Nemluvě o tom, jak skvěle mi dokáže zkazit ráno, pomyslel si Gordian.

No, to k němu nebylo příliš spravedlivé. Věc se měla tak, že zhodnocení ruské situace slyšel z Nordstrumových vlastních rtů... za to ho koneckonců platil. Ale znepokojilo ho, že Alex tak veřejně ventiluje svůj pesimismus, zvlášť když příští měsíc měly začít práce na vybudování nové pozemní stanice v Kaliningradu... a zvlášť ve světle nadcházející Starinovovy návštěvy Washingtonu.

Gordian zvedl šálek ke rtům, uvědomil si, že mu kafe vystydlo, a zase ho položil. Žádná škoda - dneska jich ještě bude mít dost a dost.

Zaplašil temné myšlenky a sáhl po diáři s telefony, protože ho napadlo, že zavolá Dana Parkera a dozví se, jakpak vláda reaguje na Starinovovu naléhavou prosbu o potravinovou pomoc. Potom se poradí se Scullem a Nimecem a vyslechne si jejich názory na věc.

Hrábl po sluchátku a zvedl je z vidlice. Bylo devět hodin ráno - čas dát se do práce.

3.

ZAKAVKAZSKO POBLÍŽ KASPICKÉHO MOŘE
Rusko
10. ŘÍJNA 1999

Obilní mlýn ztichl.

Za půl století života se Veli Gazon až příliš dobře obeznámil s tím, jak ohavně se dokáže příroda zachovat, když se rozezlí. Přesně před šesti lety přišel o dva syny při epidemii cholery, před dvaceti lety ho zemětřesení připravilo o ženu, a když se řeka vylila ze břehů a prohnala se pastvinami, spláchla mu část statku. Vrásky a rýhy na jeho tváři svědčily o těžkých časech, které přestál. Zádumčivé hlubiny jeho očí vypovídaly o tom, že přežil kruté ztráty.

Nebyl z těch, kteří by od života vyžadovali nějaké zvláštní pohodlí, a ani nevěřil, že by na něj někdo měl nárok. Takové myšlení mu bylo zcela cizí;

vůbec mu nerozuměl. Pocházel z kmene Alanů, kteří zdejší půdu obdělávali po staletí, a odmalička věřil, že úplně stačí pracovat a hrdě vytrvat na svém místě. Kdyby si stěžoval nebo bažil po bohatství, jistě by na sebe přivolal prokletí a vyprovokoval svět k další kruté demonstraci síly.

Ale když tu dnes stál a viděl ta prázdná sila, která kdysi přetékala pšenicí, ty ohromné a nehybné obrysy výtahů a dopravníků, loupaček, válců a prosévadel...

Dnes měl vztek. A strach. Velký strach.

Dlouze potáhl z ručně ubalené cigarety, chvíli podržel kouř v plicích a prudce ho vydechl nosem. Jeho rodina spravovala mlýn už v dobách kolchozů a plánované ekonomiky a získala jej do svého vlastnictví, když se státní podniky odprodávaly republikovým vládám. Veli se dal dohromady se svým bratrem a bratrancem a společně mlýn odkoupili od zkorumpovaných úředníků za mnohonásobek ceny zastaralého strojního parku a s trochou štěstí se jim podařilo i za nejhoršího nedostatku udržet mlýn v chodu.

Ale teď... mlýn zavřel své brány, ztichl a nakládací rampa zela prázdnotou. Vagóny, které obyčejně odvážely nenaklíčenou pšenici ze statků do mlýna a z mlýna zase pytle mouky do skladišť na severu, se teď hromadily pod šedou říjnovou oblohou na stanici a jejich lokomotivy nebylo proč nastartovat.

Nebylo co mlít. Vůbec nic.

Úrodná černozem, která dala vyrůst obilí i v nejhladovějších letech, teď ze sebe nevydala ani skrovnou úrodu. Když v srpnu vyrostla zakrslá pšenice, přijelo z hlavního města pár lidí z ministerstva zemědělství. Vzali vzorky půdy, prozkoumali je a začali vysvětlovat, že půda je znečištěná. A taky vyčerpaná. V dešti jsou jedy, říkali. Ti byrokrati už nepřiznali, že se půda vyčerpala, když ještě jejich ministerstvo stanovovalo povinné kvóty výnosu na hektar a řídilo distribuci potravin. Ani slůvko nepadlo o tom, že voda byla kontaminována odpady ze státních chemiček a muniček.

A před svým odchodem se vůbec nezmínili, zdali se ty škody dají nějak napravit před příštím osevem nebo dokonce až tím dalším.

Možná už je moc pozdě, pomyslel si Veli Gazon. Ve mlýně se rozhostilo ticho.

Ticho jako v hrobě. Nebylo co mlít.

Veli si naslinil špičku palce a ukazováčku, típl cigaretu a strčil nedopalek do náprsní kapsy. Později přidá zbylý tabák k tabáku z ostatních špačků a nic tak nepřijde nazmar.

Nebylo co mlít.

Zrní nebylo v jeho vesničce ani v té sousední. Nerostlo na žádném poli mezi Černým mořem a Kaspikem.

A tudíž bylo jasné, že brzy... děsivě brzy... se v Rusku bude ozývat nářek hladových a umírajících. A bude hodně hlasitý.

4.

BÍLÝ DŮM WASHINGTON D. C.
26. ŘÍJNA 1999

"... v Rusku je chleba vším," říkal právě Vladimír Starinov plynnou angličtinou, byť se silným přízvukem. "Rozumíte?"

Prezident Ballard zvažoval Starinovova slova.

"Myslím, že ano, Vladimíre," odpověděl. "Tedy jak to z mé pozice jenom jde."

Oba na chvíli zmlkli.

Po fotografování v Růžové zahradě se oba uchýlili do velké, dřevem obložené jednací místnosti o pár dveří dál od Oválné pracovny a rychle se dali do práce na předběžném náčrtu dohody o zvláštní pomoci, aby ji měli v rukou

před obědem s nejvýznamnějšími kongresmany. Na Starinovově straně stolu seděl ministr vnitra Jevgenij Baškir, známý zastánce komunistů, a Pavel Moser, vlivný člen Rady federace. Prezident měl u sebe viceprezidenta Stephena Humese, ministryni zemědělství Carol Carlsonovou a ministra zahraničí Orvela Bowmana. Americký tlumočník Hagen seděl u konce stolu, cítil se nadbytečný a také tak vypadal.

Starinov se opět zadíval na prezidenta. Z široké, kulaté tváře nejvyššího ruského představitele vyzařovala rozvaha, oči za drátěnými brejličkami byly klidné.

"Chci, aby bylo jasné, že to myslím doslova," pokračoval. "Americké voliče zajímá možnost volby. Pokud jsou ceny a příjmy stabilní, je možnost volby větší a politici jsou znovu zvoleni. Pokud ekonomika klopýtne, možnosti se zúží a vůdci jsou nahrazeni jinými. Problémy ruského člověka jsou daleko přízemnější. Nezajímá je, co budou jíst, ale jestli se vůbec najedí." Odmlčel se a zhluboka se nadechl. "Snad bych vám to mohl přiblížit na jedné výjimce. Viděli jste někdy moskevský Mac Donald? Lidé celé měsíce šetří, aby tam mohli jednou vzít celou rodinu... tedy ti, co nějakou práci mají. Celé hodiny stojí frontu přede dveřmi, jako kdyby vedly do nějakého zvláštního a nevýslovně báječného místa. A v jistém slova smyslu to je pravda. Je to pro ně luxus. Je to požitek, který si mohou dopřát jen zřídkakdy. A lidé, kteří nežijí v hlavním městě a jsou mnohdy bez práce, si o MacDonaldu mohou jenom nechat zdát. Rozumíte? Dovolit si mohou jenom chleba. Bez něj budou talíře milionů lidí prázdné. Absolutně prázdné. Jejich děti zemřou hlady. A ať už to bude spravedlivé nebo ne, jejich hněv dopadne na jejich vůdce."

Prezident se naklonil dopředu, lokty se opřel o stůl a stříškou z prstů si podepřel bradu. "A zvlášť na vůdce, který se obrátí na Spojené státy a přijde domů s prázdnýma rukama."

Jejich pohledy se střetly.

"Ano," pokračoval Starinov. "Mohl by vypadat neschopný. A ve vládním aparátu se bohužel nacházejí lidé, kteří k vaší zemi chovají zášť ještě z dob studené války. Ti by s potěšením takového selhání využili k tomu, aby vzbouřili ruské voliče a sami získali větší moc."

Touché, pomyslel si prezident.

Obrátil se k ministryni Carlsonové. "Carol, jak velký objem pomoci můžeme poskytnout a jak rychle?"

Carol byla pětapadesátiletá dáma s nevyčerpatelnou energií a tělem, které vypadalo o deset let mladší. Stiskla rty a předstírala, že v duchu spěšně počítá. Ve skutečnosti probrala s prezidentem všechno předem. Ballard měl Starinova rád, respektoval ho a potřeboval ho jako spojence, což bylo vůbec nejdůležitější. Byl připraven podniknout veškeré kroky, aby zvýšil jeho popularitu a udržel ho ve funkci. A abychom nebyli příliš cyničtí, pomyšlení na záchranu hladovějících dětí mu vůbec nebylo proti mysli. To mu ovšem nebránilo v tom, aby jídla využil jako páky (případně jako pádného kyje) v jistých probíhajících jednáních o obchodu a odzbrojení.

"Máme dostatečné rezervy na to, abychom mohli poskytnout sto tisíc tun pšenice, ovsa a ječmene a něco méně hrubé kukuřičné mouky," řekla po rozumné chvilce na rozmyšlenou. "Co se časového horizontu týče, první zásilka by mohla být na cestě do jednoho měsíce. To vše samozřejmě za předpokladu, že přesvědčíme Kongres, aby s naším návrhem souhlasil."

Prezident přikývl a obrátil se k viceprezidentovi. "Co finanční pomoc, Steve?"

"Doporučil jsem půjčku tři sta milionů dolarů jako součást balíku opatření. V reálu bychom mohli dostat polovinu, s přísnými podmínkami co se použití a splácení týče."

"Podle mě bude vůbec nejobtížnější přesvědčit kongresmany o kvalitách místní distribuce," upozornil ministr Bowman. "I když tam pojede minimum amerických jednotek, každý se bude obávat, aby to nedopadlo jako v Somálsku."

Všichni přítomní věděli, že jde o mírně zaobalený popis situace, kdy byli američtí vojáci nuceni odrazit útoky rozvášněného davu, který chtěl rabovat nákladní auta a sýpky.

Baškir si Bowmana ostře změřil. Byl to zatrpklý muž středního věku, jehož tmavá pleť a masité, ploché rysy prozrazovaly původ z Dálného východu. V diplomatických kruzích byl znám pro svou osobní věrnost Starinovovi, což mu nebránilo být výmluvným kritikem jeho prozápadní orientace.

"Při vší úctě, pane ministře, naše vláda je plně schopna zajistit vydávání potravin svým občanům, jakmile pomoc dorazí," odtušil. "Nevidím jediný důvod, proč by se vaše ozbrojené síly měly operace zúčastnit."

"Proběhlo by to spíš v rámci Světového potravinového programu." Bowman si odkašlal. "Pokud OSN přispěje, jak očekáváme, s velkou pravděpodobností požádá, aby naše země vyslala jednotky coby součást mnohonárodnostních složek na pomoc Rusku. Takovému požadavku bychom jen stěží mohli nevyhovět."

Baškir si poposedl, ale zdržel se dalšího komentáře. Prezident si všiml, že sedí rovně jako pravítko, a rozhodl se, že je nejvyšší čas zasáhnout a otupit ostří sporu.

"Víte co, tenhle problém budeme řešit, až skutečně nastane," navrhl a nasadil žoviální úsměv, který mu tak dobře posloužil při všech politických projevech. Mrkl na hodinky a znovu se zadíval na svého viceprezidenta. "Debata v Kongresu začne ani ne za půl hodiny. S kým můžeme počítat?"

"Na senátora Sommerse z Montany se můžeme spolehnout," pospíšil si Humes. "Je to klíčová postava ve výboru pro zahraniční vztahy a ministra Starinova si nesmírně váží pro jeho úsilí zachovat a prohloubit ekonomické reformy."

Nemluvě o tom, že jeho stát má už tři roky za sebou rekordní úrodu obilí, blesklo prezidentovi hlavou.

"A co druhá strana?"

"Senátor Delacroix se jistě postaví proti. Jeho vlastní strana nemá na pomoc jednotný názor, takže bude asi jenom brblat."

Prezident Ballard přikývl.

"Dobře, všichni se už asi těšíme na oběd." řekl nadšeně. ,,Snad nejsem sám, komu připadají vyhlídky do budoucna optimistické."

Starinov se usmál. "Děkuji vám, příteli. Také já mám důvěru - jak ve vedení vaší země, tak ve štědrost vašeho lidu." Natáhl ruku přes stůl, sevřel prezidentovu a energicky jí potřásl.

Baškir si je mlčky měřil, ale z jeho tváře by nikdo nic nevyčetl.

5.

KALININGRAD RUSKO
26. ŘÍJNA 1999

Grigorij Sadov se plížil tmou jako zloděj. Ale Grigorij zloděj nebyl. Alespoň dnes v noci ne. On a jeho tým měli v plánu něco většího.

Jejich cíl se vyloupl ze tmy. Ta přičaplá, bachratá budova neměla ani tři patra, přitom však zabírala skoro celý blok. Byl to sklad se vchody pro dodavatele po všech stranách a nákladní rampou, která se vinula kolem větší části zadního traktu budovy. Za lepších, tučnějších let se tu pracovalo na dvě směny, dělníci ukládali potraviny do skladiště a zase je nakládali na auta, která jím projížděla v pravidelném proudu.

Jenže tučným létům dávno odzvonilo. Dnes bylo skladiště poloprázdné a pracovala tu jen jedna směna, která měla přijet až za tři hodiny.

Grigorij vztyčil ruku. Členové jeho týmu splynuli s okolními stíny a ztuhli v očekávání dalšího rozkazu.

Sadov se sám pro sebe usmál. Nepracovali spolu zas tak dlouho, ale už to bylo lepší. Po měsících intenzivního výcviku se ti čtyři, kteří doteď přežili,

začínali jevit jako opravdový příslib do budoucna.

Pořád ještě s úsměvem na rtech sáhl k opasku a odepnul z něj noktovizní brýle. Celých sedm dní pozoroval Grigorij tohle skladiště, střídání stráží, počítal síly, kterým se bude muset postavit, a spřádal plány.

Celkem tu bylo čtrnáct strážných, z toho deset na nepravidelných obchůzkách uvnitř i vně budovy, zbytek na střeše. Žádné skryté stráže. Majitelé skladiště neměli zájem na tom, aby jejich hlídky někoho chytaly; chtěli, aby odstrašily zloděje a lupiče, a tak byly stráže záměrně dobře vidět.

Výzbroj měly stráže stejnou - malorážní pistole u pasu a samopaly AK 47 v rukou. Grigorij si byl jistý, že někde uvnitř mají pod zámkem i brokovnice s krátkou hlavní, ovšem jejich zbraně ho nezajímaly. Pokud by se se svým družstvem dostal do situace, kdy by hrozila přestřelka, svůj úkol by nesplnil.

Ne, jejich zbraně mu opravdu vrásky nedělaly. Šlo spíš o jednotky K-9: stráž s vlčákem při každém útvaru. Jejich obchůzky byly aspoň na první pohled nahodilé, ovšem Grigorij si všiml, že dvě jednotky se psy se nakonec vždycky pohybovaly na protilehlých stranách budovy.

To pomůže. Jeho tým tím pádem bude mít zhruba dvě a půl minuty na to, aby vnikl do budovy, odvedl svou práci a vypadl odtamtud. Je možné, že stráž projde kolem jejich východu později, ale přinejmenším dvě a půl minuty budou mít tak či onak. A ty jim budou muset stačit.

Nasadil si noktovizor a pokynul členům svému týmu, aby udělali totéž. Za pár vteřin byli připraveni. Teď už nezbývalo než čekat.

Netrvalo to dlouho. Grigorij se soustředěně rozhlížel, sledoval patrolu se psem, která hlídala dvě strany budovy, na něž měl výhled. Podle její pozice dokázal dobře odhadnout, kde by asi mohla být ta druhá.

Ani ne tři minuty poté, co se dostali do určených postavení, zahlédl Grigorij, jak se jednotka K-9 dostala až na roh. Sáhl k pasu a dvakrát stiskl bzučák na malé vysílačce u opasku. Nic neřekl. Nebylo třeba. Dvojnásobný signál úplně stačil.

Na protilehlé straně budovy Nikita, pátý a poslední člen týmu, tiše odsunula zástrčky na potažených klecích, které přinesla s sebou. Jakmile otevřela dvířka, stiskla tlačítko na ovladači, jejž si položila před sebe, vybila tak malou baterii a vyslala menší elektrický šok celou podlahou klecí. Reakce se dostavila okamžitě - dva králíci vystřelili ven jako šipky, aby prchli před nečekanou bolestí.

Jakmile bolest opadne a všimnou si psů, odkloní se od určeného směru, ale to už nebude důležité. Měli za úkol přilákat jen trochu pozornosti.

A to se jim povedlo, přesně jak to Grigorij naplánoval. Nejbližší pes se rozštěkal a druhý se k němu za pár okamžiků přidal. Nikita se mírně usmála. Zvedla klece a ukryla se ve tmě, aby tam vyčkala Grigorijova návratu.

Grigorij Sadov zaslechl štěkot, ale nevydal povel, aby se hnuli kupředu. Místo toho si počkal, až se stráže jako obvykle ohlédnou, co to vlčáky tak rozrušilo.

Zvedl ruku a zadržel tak celý tým, a když se poslední stráž otočila, sevřel ruku do pěsti a nechal ji klesnout. Tým se okamžitě vydal kupředu ke skladišti, přičemž se co možná nejvíc držel ve stínu.

Sadov vyrazil s nimi, jako vždy v čele.

Ve vlastním skladišti byla ostraha slabá. Někteří strážní při pravidelné obchůzce zavítali i dovnitř, ale většinou zůstávali venku, na ráně, jako varování těm, kdo by se tam chtěli vloupat a krást uskladněné potraviny. Toho času bylo jídlo nad zlato a Grigorij sem přišel, aby jeho cenu vyhnal ještě výš.

Zastavil se na místě s dobrým výhledem a dal komandu povel, aby se rozptýlilo. Venku psi postupně ztichli, ale to už bylo jedno. Uvnitř ztemnělého skladiště měl Grigorij se svými muži nad strážemi výhodu. A brzo už upoutají jejich pozornost jinak.

Noktovizními brýlemi Grigorij viděl, jak se jeho lidé rozptýlili ve tmě a na předem určených místech umístili malé tyčinky. Do těchto tyčinek z parafínu byly přimíchány piliny a zrní a přidán miniaturní piezoelektrický mechanismus, který na povel vyvolá jiskru. Víc Grigorij ke svržení režimu nepotřeboval. Na jeho povel strategicky umístěné tyčinky vzplanou, spolu s nimi i okolní zrní, a zakrátko bude celé skladiště v plamenech.

Vůbec nejlepší na tom bylo to, že mu žhářství nikdo nedokáže. Parafín se dost podobal vosku, jímž se pečetilo tolik krabic a beden, a piliny a zrní budou k nerozeznání od bedniček a jejich obsahu. Jenom piezoelektrické mechanismy by byly nápadnější, ale jsou tak malé, že po požáru po nich s největší pravděpodobností nezbude ani stopa.

Zatímco jeho tým pokládal parafín, Grigorij vyřadil samočinné hasicí zařízení. Bylo už staré a celá léta je nikdo neprověřil, takže by pravděpodobně stejně nefungovalo, ale Grigorij nikdy neriskoval víc, než bylo nezbytně nutné.

Grigorij se právě otáčel od ovládání hasicího zařízení a chtěl se pustit do dalšího úkolu, když jeho oko zachytilo nečekaný pohyb. Z protějších dveří vyšel strážný a postupoval hlouběji do skladiště, směrem ke Grigorijovu týmu.

To byl problém. Jedna stráž by je nezastavila, ale mohlo by se jí povést vystřelit, a tak by přilákala více stráží, než by Grigorij se svým týmem zvládl.

A byl tu ještě jeden, větší problém. Grigorij se začal plížit ke strážnému, ale to už zahlédl Andreje, nejmladšího a nejzbrklejšího člena týmu, jak se k němu rovněž vydal. A Andrej už tasil pistoli.

To nemohl Grigorij dovolit. Jakýkoli výstřel - ať už od hlídky nebo jednoho z členů komanda - sem přivede další stráže. Z tohoto důvodu by býval nejradši, kdyby jeho mladý tým zvládl úkol bez palných zbraní... ale to by si zahrával s osudem. Dokonce i ty nejdůmyslnější plány občas selžou a jeho komando si zasloužilo šanci přežít zvoranou akci.

Grigorij sáhl po vysílačce, ale už bylo pozdě. Viděl, jak Andrej zvedá pistoli.

Grigorij neměl na vybranou. Nezaváhal. Vytáhl vyhazovací nůž, jednou si ho přehodil v ruce a pak ho hodil.

Mohl jít po strážném, ale neodvážil se. Znal Andreje. Jak by šel strážný k zemi, Andrej by jednoduše usoudil, že se chce schovat, a vystřelil by tak jako tak. A tak Grigorij udělal to jediné, co mu zbývalo. Hodil nůž po Andrejovi.

Těžká čepel se zařízla do Andrejova hrdla, ale to už Grigorij nesledoval. Jakmile hodil, znovu vyrazil za strážným.

Andrej zakloktal, jak se dusil vlastní krví. Strážný se po zdroji toho slabého zvuku otočil, ale už se mu kolem krku sevřely Grigorijovy ruce. Stačilo stisknout, zakroutit a stráž byla po smrti, stejně jako po chvilce Andrej.

"Do hajzlu," sykl Grigorij.

Z nejbližší hromady zvedl bednu a položil ji strážnému přes krk. Nebylo to dokonalé, ale za tu chvilku nic lepšího nevymyslí. Krom toho nebylo nutné přesvědčit úřady, že to byla nehoda.

Měl za úkol zapálit skladiště, aniž by vyšlo najevo. že šlo o žhářství. S trochou štěstí a obvyklou dávkou ruské neschopnosti to pořád bude vypadat jako nehoda. Ale i kdyby ne, co na tom? Lidé hladověli a klepali se hrůzou. Dokonce i když si dá vláda všechny kousky skládačky dohromady, neodváží se oznámit, že ty požáry byly založeny úmyslně. Tedy pokud nechtějí, aby propukla panika, kterou se tak pilně snaží zažehnat.

Grigorij přešel k Andrejovi, vytáhl nůž, očistil ho a uložil do pochvy a pak si Andreje naložil na ramena. Zbytek týmu už položil všechny zápalné tyčinky - přišel čas odejít.

Grigorij si nadhodil Andrejovo tělo, aby se mu neslo pohodlněji, a vydal signál k ústupu. S týmem se setkal u dveří nejvzdálenějších místu, kde oheň

propukne. Nikdo z nich ani necekl, ale z toho, jak se dívali na tělo na jeho ramenou, Grigorij poznal, že si z dnešní noci odnesli důležité ponaučení. Nikdo z nich se nenabídl, že to tělo ponese.

Stáli ve tmě vedle dveří a dívali se do noci po strážích. Pak Grigorij sáhl do kapsy a zmáčkl zážehové tlačítko. Za okamžik už ucítili první slabé proužky kouře.

Stráže zareagovaly rychle - rychleji, než očekával -, ale to bylo v pořádku. Oheň se rozhořel tak, že ho nezadusí, a jejich rychlá reakce jen umožní Grigorijovu týmu rychleji vyklouznout a dá jim pár drahocenných vteřin navíc k úniku do bezpečí. Grigorij něco o zrní a jeho hořlavosti věděl a chtěl být hodně daleko, než se požár pořádně rozhoří.

Znovu vydal signál, aby vyrazili pryč. Jejich úkol byl splněn a Grigorij měl podat hlášení. Jeho chlebodárci budou s jeho prací spokojeni, stejně jako s prací, kterou budou znovu a znovu odvádět dalších pár dní.

Grigorij vyklouzl do tmy a snažil se příliš nemyslet na chyby, kterých se dnes dopustili. Za ním vylétly k noční obloze první oranžové jazyky a první zásoby obilí vybuchly.

6.

CHABAROVSKÁ OBLAST
POBLÍŽ RUSKO-ČÍNSKÉ HRANICE
27. ŘÍJNA 1999

Břehy řeky, které Rusové říkají Amur a Číňané Chej-lung-fiang, neboli Řeka černého draka, lemovalo pár stavení vesnice Sikači-Aljan, obývané domorodými Nanaji. Bylo jich tak málo, že je žádné sčítání lidu nezachytilo, a oni si na tuto nepozornost věru nestěžovali. Osada ležela daleko od zásobovacích tras, nemohla se vykázat hotelem ani hospodou a až na pár vědců, kteří občas přijeli zkoumat tisíce let staré rytiny na balvanech roztroušených po březích, sem jen zřídkakdy někdo zavítal.

Právě tato izolovanost - a blízkost hranicím - předurčovala vesnici k tomu, aby se tu v tajnosti sešla jedna skupina.

Jejich najatý dřevěný rybářský trauler vyrazil z Chabarovsku při západu slunce a houstnoucím soumrakem křižoval nějakých čtyřicet kilometrů po proudu. Půl století staré motory Kermath hřmotily a supěly a provozní světla na přídi v té mlze a mžení mrkala jako mrňavá rudá očička. Trauler byl až po zábradlí očesán o veškerou výstroj. Na palubě se nepohybovala žádná posádka. Ve stísněné budce na dolní palubě bylo místo pro jediného člověka, nanajského kormidelníka s minimální ruskou slovní zásobou, který měl přísně nakázáno zůstat na palubě, pokud nechce přijít o svou mzdu.

Teď robustní malé plavidlo kotvilo v černých vodách omývajících vesnické přístaviště a jeho motor ztichl. V podpalubí za dveřmi zavřenými na závoru seděli cestující v křeslech rozestavěných podél pažení a každou chvíli se museli chytat, jak sebou loď kývala a houpala.

Všichni až na jednoho byli muži. Rusové. Rodion Posad a Jurij Vostov, přiletěli dopoledne každý zvlášť pravidelnou linkou z Moskvy. Teng Čou zvolil pomalejší a náročnější trasu letěl z Pekingu do Cha-er-pinu a pak jel celou noc na zadním sedadle vojenského džípu. Když v sedm hodin ráno dorazil do Fujanu, šel na stanici u řeky, koupil si lístek na křídlový člun do Chabarovsku na ruské straně Amuru, kde ho za tři hodiny přijali lidé z čínského konzulátu. Těch pár hodin spánku v jejich hostinských pokojích ho příliš neobčerstvilo.

Proti němu seděla Gilea Nastiková, jediná žena ve skupině, a tiše proklínala ten chlad a vlhko. V těchhle krajích, pomyslela si s nechutí, nějak neexistuje přechod mezi jednotlivými ročními obdobími - jeden den je léto a

příští už zima. Její pružné tělo opálené v poušti nebylo na tak mizerné podnebí zvyklé.

"Je to na vás," řekla rusky, když ji Posadova nerozhodnost unavila. Skoro deset minut už nepromluvil. "Obstaráte souhlas svých nadřízených na ministerstvu, nebo tu marníme čas?"

Kousl se do spodního rtu.

"Přijde na to," řekl uvážlivě. "Podívejte se... já vím, jak už to zařídit, když dostaneme peníze. A spolehlivou síť kontaktů."

Změřila si ho a nad lícními kostmi se jí napjala kůže, až vypadala ostře, skoro jako dravec. Pak se zadívala na své ruce a potřásla hlavou.

"Už jsem se zaručil za neomezené finanční zdroje. A potřebné materiály," odsekl Teng Čou. "Měli byste vědět, že na mě se spolehnout můžete."

Posad se otočil přes rameno k Vostovovi. "Vaši lidi ve Státech... dá se jim věřit?"

Vostov se musel hodně snažit, aby zakryl své podráždění. Posadova špatně skrývaná nadřazenost ho plnila nechutí hraničící s nenávistí. Od prachobyčejných byrokratů až k nejvýše postaveným úředníkům, všichni lidi z vlády jsou pokrytečtí hajzlové, kteří se v životě nepodívali do zrcadla, skoro jako by si neuvědomovali vlastní sobectví, chamtivost a proradnost.

"Jestli každý dodrží dohodu, žádný problémy nebudou," zavrčel. "Jednoduchý jako facka."

Posad dál trápil svůj ret a cucal krev. Když potkal tyhle tři, měl pocit, jako by skočil z mostu do bezedné propasti. Ale měl své instrukce. Co mohl dělat, než se jimi řídit?

Komuniké od delegace z Washingtonu naznačovala, že Starinov s prezidentem rychle dospěli k dohodě a že je jí většina kongresmanů nakloněna. Potravinová pomoc ponejvíce z Ameriky bude brzy na cestě. A moskevský tisk už vynášel Starinova jako politického spasitele. Drahocennou humanitární pomocí si vylepšil svůj image a zatlačil kritiky do kouta. A brzy tuhle pomoc použije, aby ruskému lidu ospravedlnil další z těch svých věčných ústupků západu.

Jen rázný zásah změní kurs, který události nabraly, pomyslel si Posad. A když jeho spoluspiklenci měli být gangster, který vydělal majlant na drogách, loupežích a prostituci; indonéský obchodník se zbraněmi, který zastupuje Peking; a bezcitná žena, která měla vraždy a masakry v popisu práce... když ho nutnost zahnala do pekla, měl opravdu jinou možnost, než obcovat s démony?

"Tak dobře," odtušil nakonec. "Ten plán je životaschopný a já ho jsem ochoten ministrovi doporučit. Ale je tu jedna věc -"

"Známe své pappenheimské, jak by ostatně měla dokázat včerejší akce mého týmu v Kaliningradu," skočila mu Gilea do řeči. Zadívala se na něj a její oči byly temné a jasné jako plátky vyleštěného onyxu. "Buďte bez obav, vina bude připsána správné straně. Už jsme s panem Čouem prodiskutovali, jak by se to dalo zařídit."

Čou přikývl na souhlas, ale neřekl nic.

V přeplněném, nevytopeném podpalubí na chvíli zavládlo ticho. Loď sebou házela a voda rytmicky bušila do kýlu. Zrezavělé úvazy skřípaly a vrzaly.

"Škoda že tahle stará kraksna není trochu líp vybavená," prohodil Vostov. "Teď bychom správně měli otvírat šampaňské a připíjet na zdar společného podniku."

"A příchod nového roku," poznamenala Gilea.

Na Vostovových masitých rtech se objevil úšklebek. "Ano, to by bylo vskutku k věci."

Posad po nich střelil pohledem a málem se mu udělalo špatně. Ještě se má asi dost co učit o lidské krutosti.

Po chvíli zaostřil zrak na umouněné kruhové okénko, jediné v té místnosti. Potřeboval se dívat někam jinam, potřeboval si připomenout, že ten svět, který vždycky znal, tam pořád ještě je, že ho úplně neztratil.

Ale za oknem viděl jenom tmu.

7.

KALININGRAD RUSKO
2. LISTOPADU 1999

"Poslechni, Vinci, ne že bych tě chtěl prudit, ale byl bys od tý lásky a vysvětlil mi, proč jsme se museli táhnout takovou dálku až do tohodle města?"

"Mám v popisu práce hodnotit riziko?"

"No, to nikdo nepopírá..."

"Tak to je první část odpovědi. Zvažuju tu rizika. Tohle je můj píseček a za to mi Roger Gordian platí slušný prachy. A druhou část odpovědi, tu bys chtěl taky slyšet?"

"Jo, mám dojem, že právě o to jsem tě fakt žádal."

"Máš pravdu - a mně bude potěšením." Vince Scull se obrátil ke spolujezdci v Range roveru, ale obě ruce nechal na volantu. "Za druhý, ty taky pracuješ pro Gordiana. A coby člen našeho elitního týmu Meč zajišťuješ bezpečnost. Přeloženo do normální řeči, staráš se, aby se mi nic nestalo."

"Fajn." Neil Perry ukázal na okýnko. "Támhle jsem myslím zahlíd místo k parkování."

"Zapomeň na to, tady je z čeho vybírat, najdeme si něco lepšího a blíž," řekl Scull. "No, a abych plně zodp-"

Tu větu už nedokončil, dupl na brzdu a prudce rovera zabrzdil před omlácenou volhou - taxíkem, který zastavil uprostřed silnice, aby vyložil pasažéry.

Scull v duchu počítal do deseti a sveřepě si měřil naprázdno běžící volhu, z jejíhož výfuku stoupala oblaka černočerného kouře, která se mu pak valila přes čelní sklo. Potom jedním stisknutím tlašítka stáhl okýnko a vyklonil z něj hlavu.

"No ták, továrišč, vodklidíš už tu smradlavou popelnici z cesty nebo jako co?" rozkřikl se a několikrát stiskl dlaní klakson. "Skoreje!"

"Vinci, fakt bys měl zkusit zůstat v pohodě, když řídíš. Jsme přece jenom v cizině."

"Mně to připomínat nemusíš. Pořád ještě jsem přetaženej po tom dvanáctihodinovým letu ze Států do Petěrburku a dalších třech hodinách v letadle do tohodle Bohem zapomenutýho kraje," ohradil se Scull. "A pásmová nemoc mi na náladě taky nepřidá."

"No jasně, tomu rozumím. A to ještě ty mafiáni z GAI na dálnici pořádně odlehčili tvý šrajtofli."

"Ani mi to nepřipomínej," odsekl Scull, ale ruku z houkačky nepustil. Zamračeně si připomněl, jak je zastavila před městem hlídka Gosavtoinspekcii, neboli Státního dopravního inspektorátu, za to, že v úseku s omezenou rychlostí jízdy 60 km/h jeli údajně stovkou. Ti grázlové za nimi vystřelili v policejním Escortu, šoupli blikající majáček na střechu a siréna jim houkala jako blázen, když jim signalizovali, ať zastaví. To taky okamžitě udělal a policistovi, který na něm lámanou angličtinou vyžadoval doklady, dal řidičák, firemní legitimaci, americký pas a vízum na trojnásobnou návštěvu Ruské federace. Policajt tam potom bánil, další zkoumal dokumenty a zbylí dva jim na hlavu mířili kalašnikovy, což nebyla u ruské dopravní policie procedura nikterak výjimečná. Po dvaceti minutách byl Scull informován o přestupku, který měl spáchat, a na místě musel zaplatit horentní pokutu, což bylo rovněž typické. Pak je nechali jet dál s tím, že příště by mohl přijít o řidičák nebo že by ho i mohli nechat odtáhnout na stanici a obvinit z trestného činu, pokud by znovu nedbal na omezenou rychlost jízdy.

Když se taxi konečně zařadilo do líného dopravního proudu. Scull k velké Perryho úlevě přestal troubit.

"Zpátky k mojí odpovědi, Neile," ozval se a přesunul nohu na pedál s plynem. "Do tohohle města jsme za třetí a předposlední přijeli proto, abych si tu mohl koupit uzené herinky, kteréžto zde vyrábějí a skladují hlavně pro naše sousedy z Teutónie. Je to jedna z mála věcí, které mi v téhle zemi chutnají a které se nedají sehnat v tom vystrkově, kde se náhodou nachází naše rozestavěná stanice."

Perry neurčitě zamručel a řekl si, že by to už konečně mohl mít za sebou. "A ten poslední důvod?"

"Dva tři bloky rovně za nosem je milá nálevna, kam chodí pařit pár Američanů od Xeroxu," odtušil Scull. "Tak jsem si říkal, že bychom si mohli dát do sosáku."

Perry se zakřenil a uvelebil se zase na sedadle.

Tak tohle byla odpověď, na kterou si stálo za to počkat.

Podle Sculla samotného se za jeho honosným titulem ,,manažer pro zvažování rizika" skrýval velmi jednoduchý a přímočarý popis práce: byl najat, aby svému zaměstnavateli pomohl při plánování fundovanými odhady, jak by se věci mohly vyvinout. Izolovat faktory, které byly pro takovou analýzu klíčové, už tak jednoduché nebylo. Řekněme, že Gordian chtěl slyšet odhady, jak se vyvine krize v zemědělství, jak se tato krize promítne do socioekonomického klimatu země a jaké důsledky z toho vyplynou pro dokončení komunikačního ústředí pro jejich evropský satelit s nízkou orbitální dráhou. To se obvykle řešilo tak, že se dal dohromady přehled nejdůležitějších zpráv, historické precedenty a suchopárné údaje ze statistických ročenek - to ale podle Sculla byla z nouze ctnost pro ulejváky. Od psacího stolu se přece jenom všechny problémy vyřešit nedají; do hry nutně vstoupí faktory, které se na papíře nedají kvantifikovat, a postrčí události jiným směrem. Aby je člověk vysledoval, musel mít v hlavě radar, vytušit jemné posuny v tendencích, mít oči i uši nastražené, aby mu neuniklo nic důležitého. A čím je člověk zcestovalejší, tím líp.

A to měl také na mysli, když řekl Perrymu, že v Kaliningradu "zvažuje riziko". Ve Státech byl naposled před dvanácti týdny a všechny informace, k nimž se tam dostal, naznačovaly, že potravinová krize se prudce prohlubuje. Protože ho takové zprávy vyděsily a protože chtěl sám vidět, jak je situace vážná, rozhodl se zajet do nejbližšího většího města co nejdříve, jakmile se vrátí. A z jeho pohledu to vypadalo skoro navlas stejně jako rozsudek, jímž soudce před pár týdny rozvedl jeho třetí manželství a jemu vyměřil tučné alimenty: dost černě.

Obchod se smíšeným zbožím proti němu byl zamčený na několik západů a regály ve výloze zely prázdnotou. Zato na zrcadlovém skle se na mnoha místech hvězdicovitě rozlézaly praskliny, jaké zůstávají od úderů kameny či klacky. Na dveřích visela cedule s neuměle vyvedeným nápisem v azbuce "PRODUKTOV PYTANIA NĚT - POTRAVINY NEJSOU". Podobný už viděl v pekařství o ulici níž, tam zase stálo "CHLEBA NENÍ". A nebyl sám - nad prázdným trhoveckým stánkem zase viděl "NENÍ OVOCE ANI ZELENINA".

Scullovi připadalo příznačné, že na žádné cedulce nebylo prosté "ZAVŘENO". Tihle nepřítomní maloobchodníci chtěli zamezit vloupačkám a s nimi spojeným škodám na majetku, a proto potenciálním lupičům jasně oznámili, že není co odnést.

Přešel k výloze, rukou si zaclonil oči a zkoumal prázdné regály.

"Do hajzlu," ulevil si lítostivě. "A uzený herinci jsou v čudu." "Jenom doufám, že se chlast dá sehnat líp než jídlo," řekl Perry.

Stál zády ke Scullovi a pohledem přejížděl celou ulici, odshora dolů. Připadalo mu přiměřené, že Kaliningrad dostal jméno od jednoho z průměrnějších Leninových přátel - i za nejlepších dní to byla bezvýrazná a ponurá díra. Zdejší auta vypadala předpotopně. Zdejší lidé vypadali ošuměle. Ulice byly jako podle pravítka, samé továrny, sklady a paneláky. Celá oblast, která do první světové války patřila Německu, byla vklíněná mezi Polskem, Litvou a baltickými státy, od Ruska ji oddělovalo několikero hranic a svou hodnotu

odvozovala od své strategické pozice - sloužila jako nárazník a přístav. Dokonce ani německé turisty sem nelákala láska k bývalé domovině, či snad památky nebo možnost provozovat sporty, ale spíš status bezcelní zóny, jak pro dovoz, tak pro vývoz.

"Klidně už teď můžeme zapadnout do baru," odtušil Scull a odvrátil se od výlohy.

"Zadrž, možná že budeme mít štěstí." Perry kývl směrem k rohu, kde pouliční prodavač začal vykládat bedny ze zadních dveří nákladáku. Kolem něj se na chodníku srotilo patnáct, dvacet lidí, většinou ženy v neforemných šedých šatech s velkými plátěnými nákupními taškami v rukách.

Scull se zamračil a ulízl si neposlušný pramen řídnoucích vlasů, ten mu ovšem okamžitě vyskočil na původní místo. Scull se zamračil ještě víc.

"Zapomeň na to, já se do žádný pitomý fronty stavět nebudu," řekl nevrle. "Půjdeme pryč."

Perry dál váhal. Dva mladíci v ohyzdných kožených bundách - odhadoval, že jim je něco přes dvacet - se přikradli k jedné stařence, zrovna když vyšla z obchodu. Jeden z nich byl hodně vytáhlý, druhý výšky spíše průměrné. Ten menší upíjel z flašky schované v hnědém papírovém pytlíku a trošku se už motal.

Paní zachumlaná v černé, dosti obnošené šále, obtížená plnou taškou s nákupem, se kolem nich pokusila proklouznout, ale oni ji rychle sevřeli ze dvou stran a drželi s ní krok.

Perry cítil, jak se mu svírá žaludek. Byl to pocit, který v řadách newyorské policie coby detektiv zažil nejednou.

"Řekni mi, Vinci, co je na tý scéně divnýho?"

Scull teď stál vedle něj a vypadal zaraženě. Myslel už jenom na to, kde si dá panáka.

"Já bych řek, že se pár šmelinářů snaží vytřískat, co to dá." Zamručel. "I ty herinky by mohli mít."

Perry vrtěl hlavou. "Šmelináři tahaj prachy spíš z turistů. Už jsi někdy viděl, aby se navěsili na takovou bábušku?"

Scull mlčel. Stařenka zastavila uprostřed chodníku a přitiskla si tašku k tělu. Ti dva v laciné kůži se kolem ní pořád tlačili. Ten vyšší sáhl do pravé kapsy a druhou rukou ukazoval na tašku.

"Ti grázlové ji chtějí obrat," utrousil Perry.

"Do toho nám nic není. Ať se o to postarají místní."

"A ty vidíš nějaký, co by měli zájem?" Perry rozmáchlým gestem obsáhl obě strany ulice. Chodci, kteří starou paní míjeli, asi nechápali, co se děje. Nebo možná chápali, ale nechtěli se zaplést.

Na co sakra čekám? pomyslel si a rozběhl se dolů k ní.

"Pusť to z hlavy, Neile," domlouval mu Scull, když mu klusal v patách. "Jsme v cizí zemi!"

Perry si ho nevšímal, dorazil k té dvojce a položil tomu vyššímu ruku na levé rameno.

"No tak to by stačilo, pánové, nechte ji na pokoji," oslovil je a rukou jim naznačil, aby zmizeli.

Dlouhán trochu ztuhl, ale zůstal stát. Ten menší vrhl na Perryho zuřivý pohled a zavdal si z láhve v hnědém pytlíku, ať už tam měl cokoli. Scull mu došel po bok a vyčkával. Stařenka uprostřed skupiny zvedla ruku k ústům a nejistě se rozhlížela kolem; její tvář prozrazovala nervozitu a strach.

"Řekl jsem, ať si dáte odchod," opakoval Perry a sledoval dlouhána, jenž měl ruku pořád v kapse. "Poka!"

Mladík se na něj úkosem podíval a trhl ramenem, aby ho setřásl. Měl malá, blízko sebe posazená očička a potřeboval by oholit. Perry ho stiskl ještě pevněji.

Dlouhán si ho ještě jednou změřil, pak se na něj vrhl a plivl mu do obličeje. Ruka vyjela z kapsy a v pěsti se zablesklo cosi kovového. Nůž.

Perry se tělem výpadu vyhnul, levou rukou chytil ruku s nožem v zápěstí a

tlačil ji dolů. Zloděj se snažil znovu napřáhnout, ale Perry ho malíkovou hranou rázně sekl pod loket pravé paže. Cítil, jak kost křupla, dlouhán zařval bolestí, když mu ruka zplihla ve velmi nepřirozeném úhlu, a nůž zazvonil o chodník.

Perry ho nepustil, ale přitiskl se k němu a kolenem ho nabral do rozkroku. Dlouhán se zlomil v pase, křečovitě se chytil za pohmožděné místo a pak klesl na zem.

Perry se shýbal k noži, když za sebou zaslechl hlasitý třesk rozbíjeného skla.

Rychle hodil pohledem po menším gaunerovi. Ten chytil hrdlo lahve, rozbil ji o zeď, vytřásl ji z papírového pytlíku a teď na Perryho mával pahýlem. Po zdi v místě nárazu stékalo pivo a pěna.

Scull se ušklíbl. Grázlík se na něj rozehnal a z rozeklaného pahýlu se rozlétly kapky piva. Scull cítil, jak se mu kolem tváře zahučel vzduch; uskočil právě včas, aby mu střep nerozerval tvář. Sáhl do kapsy bundy, vytáhl maličký sprej a stiskl jeho vršek. Z trysky se vyvalil kónický oblak útočníkovi přímo do tváře. Ten se zakuckal, pustil střep a slepě vrávoral. Rukama se držel za obličej, ale to už pepřový sprej dávno účinkoval, kapiláry jeho očí se rozšiřovaly a sliznice v nose a krku natékaly. Scull vrazil sprej zpátky do kapsy, chlapa chytil za rameno, natočil si ho k sobě a uštědřil mu pořádný zvedák do žaludku. Ten už jen klesl na kolena vedle svého přítele, lapal po dechu a na bradě se mu leskly husté potůčky hlenu.

Scull se na něj nehnutě díval. A přestože byl dezorientovaný, oči měl zarudlé a uslzené, ten chlap pořád neměl dost. Pokusil se postavit a nějak se mu povedlo přitáhnout si kolena pod tělo. Scull se rozmáchl nohou a pořádně ho nakopl do obličeje. Chlap spadl zpátky na zem, rukama se držel za nos, ale krev mu crčela mezi prsty.

"Neměl vstávat," zamumlal Scull.

Perry si uvědomil, že pořád ještě drží dlouhánův vyhazovák. Zaklapl čepel do střenky a zasunul si ho do zadní kapsy od kalhot.

Pak ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Ta stará paní. Popošla k němu, zdola se na něj dívala a usmívala se.

"Spasibo," poděkovala mu rusky. Z plátěné tašky pak vytáhla dva pomeranče a nabídla jim je. "Balšoje spasibo."

Perry jí položil ruku na paži.

"Díky za nabídku, babi, ale ty byste si měla nechat pro sebe," vysvětloval jí a posuvky naznačoval, aby si to ovoce dala zpátky do tašky. "Jděte domů. A dávejte na sebe pozor."

"Radši bychom měli sami vypadnout," nadhodil Scull.

Perry se rozhlédl na obě strany. Kruh kolem nich houstl. Auta a autobusy se dál ploužily po silnici, i když u krajnice zastavovalo dost zvědavců, kteří se chtěli podívat na ten zmatek.

"Jasně," přisvědčil. "Pořád chceš na panáka?"

"Větší žízeň jsem snad neměl," odtušil Scull.

"Tak jdi první, já neznám cestu," na to Perry.

A rychle odešli.

8.

WASHINGTON D. C.
5. LISTOPADU 1999

Gordianovi připadalo, že Dan Parker byl jeho andělem strážným od té doby, co se poznali... což bylo někdy před pětatřiceti lety. Ve Vietnamu oba sloužili u 335. taktické stíhací peruti, Gordian létal jako velitel letky a Parker na křídle; společně absolvovali nespočetné nálety na nepřátelské území.

Když ve svých F-4 Phantomech nalétávali v malých výškách na pevnůstky Vietkongu, poznali, jak těžké je zasáhnout zakopané cíle v rychlostech takřka mach 2 - a uvědomili si, jak důležité je vyvinout naváděcí zbraňové systémy, které by v nebezpečných místech umožnily pilotům shodit bomby; aniž by museli na cíl nalétávat několikrát a při tom ještě div nevystrkovat ruce z kabiny, aby měli jasno, jak to fouká.

Gordianův poslední den v bitevním letadle - a vlastně i ve válce - přišel dvacátého ledna 1968, když byl sestřelen při podpůrné akci asi čtyři míle na východ od Khe Sanhu. Vyskočil z ohněm zachváceného kokpitu nad vrškem za nepřátelskými liniemi, a sotva ze sebe stáhl padák, už kolem sebe měl kruh naježených severovietnamských kulometů. Jako pilot byl cenným úlovkem, který dokáže zprostředkovat informace ohledně letecké taktiky a technologie... každopádně dost cenný na to, aby ho strčili do výstavní klece a nepřibili jeho vypreparovanou hlavu na stěnu s trofejemi. Ale za celých pět let vězní v "Hanojském Hiltonu" si nechal takové informace pro sebe a odolal taktice cukru a biče, kdy se sliby brzkého propuštění střídaly s pobytem v samotce a mučením.

Zatím si Dan v sedmdesátém roce odkroutil druhý služební turnus a s hrudí ověšenou vyznamenáními se vrátil do Států. Jako syn prominentního kalifornského kongresmana využil svých společenských a politických kontaktů a zařídil, aby se ke Gordianovi dostal Červený kříž. Humanitární týmy mu poskytly základní lékařskou péči, doručovaly dopisy a balíčky a zpravovaly Gordianovu rodinu o jeho zdravotním stavu, a to navzdory neochotě vietnamské komunistické vlády, pro niž byla Ženevská konvence stěží víc než cár papíru.

S tím se ale Dan při snaze o záchranu kamaráda samozřejmě nespokojil. V průběhu klopotného pařížského vyjednávání o zastavení palby lámal kopí, aby Gordianovo jméno figurovalo na prvním seznamu válečných zajatců, kteří měli být propuštěni. A přestože vyšel Gordian z vězení pohublý a oslabený, byl v daleko lepším stavu, než kdyby nebylo Danovy nepolevující podpory.

V následujících desetiletích se tato podpora projevila i na profesionálním poli a jejich přátelství a vzájemný respekt se jen prohloubily. Po zkušenostech ve Vietnamu byli oba přesvědčeni, že je třeba technologie, která spojí špičkový navigační a průzkumný systém s vysoce přesným systémem pro navedení rakety. Spolu se tehdy museli mnohokrát spolehnout na hrubý odhad, riskovat životy, a při tom přispěli k zbytečným průvodním škodám na civilních objektech. A Gordian nikdy nezapomněl, že za uvěznění v zajateckém táboře může ruská raketa země-vzduch, kterou ani nezaregistroval. Po nástupu chytrých zbraní se poměry dramaticky změnily, ale integrace pořád pokulhávala - byla tu pořád mezera mezi systémy zaměřujícími pomocí infračerveného záření a systémy radarového vyhledávání.

Ke konci osmdesátých let dostal Gordian nápad, jak by bylo alespoň teoreticky možné vyplnit tuto mezeru za použití moderních telekomunikačních družic... a Dan mu ze své pozice dokázal sehnat prostředky, bez nichž by se tyto myšlenky nikdy neuplatnily. Dan kráčel v otcových šlépějích, dal se na politiku a do Kongresu ho za Kalifornii zvolili již potřetí. Byl členem několika výborů, které rozdělovaly státní dotace, a jeho důvěra v Gordiana hrála hlavní roli v získání státní podpory, která spolu s ohromnými Gordianovými investicemi do výzkumu umožnila vyvinout GAPSFREE, ten nejpůvabnější drahokam v koruně z vodičů a křemíku, zdobící společnost UpLink.

Co se slučitelnosti s existující avionikou a komunikačním hardwarem týče, byl GAPSFREE tak dohrý, až to skoro nemohla být pravda. Byl napojen na Globální polohový systém, a umožňoval pilotovi nebo zbraňovému důstojníkovi bitevního letounu přesně zjistit, kde se ve vztahu ke svému cíli nachází nebo kdo ho zaměřil; dále zásoboval palubní navigační systémy daty v reálném čase přímo ze satelitů a za pomoci radaru se syntetickým zobrazením dokázal prohlédnout i mlhu a kouř bitvy. Systém byl přitom dost lehký a kompaktní, aby se dal instalovat do zbraňového podvěsu, připevnit i na závěsnici nepříliš

sofistikovaného letounu A-10 a tím ho transformovat (po jisté úpravě kokpitu) v smrtící stíhací bombardér, který dokáže odpalovat i ty nejchytřejší zbraně. Díky takové univerzalitě se z GAPSFREE stal ten nejlevnější a nejúčinnější systém navádění inteligentní munice a raketových střel, který byl kdy vyvinut.

Nepřekvapí, že díky němu se Gordianova firma stala špičkou také ve výzvědné technologii.

A že se z Gordiana stal velice, velice bohatý člověk.

Mnoho podnikatelů by po dosažení takového předělu odešlo na odpočinek, nebo by aspoň usnuli na vavřínech. Gordian ale začal rozvádět své myšlenky do další logické fáze. Zužitkoval svůj fantastický úspěch, mnoha způsoby svůj podnik rozšířil, etabloval se v několika desítkách zemí, otevřel nové trhy a skoupil místní chemické, telekomunikační a industriální holdingy na čtyřech kontinentech. Jeho nejvyšším cílem bylo vytvoření jediné celosvětové komunikační satelitní sítě, která by umožnila levné spojení mobilním telefonem, faxem či modemem s kterýmkoli místem na zeměkouli.

Kupředu jej nehnalo ego ani touha po větším bohatství, ale víra, že systém, jenž by zpřístupnil komunikační služby a technologii kdekoli a komukoli, by opravdu mohl změnit život milionů, možná i miliard lidí. Viděl to tak, že rychlý přístup k informacím je zbraň. Z Vietnamu se vrátil s pevným odhodláním, že udělá všechno ve svých silách pro boj proti totalitním a tyranským režimům. A na vlastní oči se přesvědčil, že žádná taková vláda nemůže obstát, pokud mohou lidé svobodně komunikovat.

Aby tohoto cíle dosáhl, potřeboval ovšem podporu vlád zhruba deseti klíčových zemí. Potřeboval je, aby jeho společnosti přidělily rádiovou frekvenci; potřeboval přístup k jejich vesmírným programům, aby na nízkou oběžnou dráhu dopravil desítky družic, na něž už NASA prostě neměla kapacitu; a potřeboval, aby mu dovolily vybudovat v zemích roztroušených po celé zeměkouli pozemní stanice, napojit je na jeho satelitní síť a připojit na existující pevné linky.

Také potřeboval Dana Parkera. Znovu. Samozřejmě. Od roku 1997 ho Dan prováděl labyrintem směrnic, které doprovázely vývoj miniaturních telekomunikačních družic. A v posledních měsících dával v Kongresu pozor na dění, které by mohlo ovlivnit Gordianovy plány na zprovoznění ruské pozemní stanice ke konci roku.

Teď seděl proti Danovi v restauraci Washington Palm na Devatenácté ulici, upíjel pivo a zkoumal sportovní a politické karikatury na stěnách. Dan míchal martini, aby se v něm kostky ledu rychleji rozpustily, a už se nemohl dočkat, až jim donesou jídlo. Gordian si ostatně nevzpomínal, kdy Dan na jídlo naposled čekal trpělivě.

Byli u svého oblíbeného rohového stolu pod laskavou karikaturou Tigera Woodse. Když se tu před deseti lety začali každý měsíc scházet na oběd, visel nad nimi O. J. Simpson. Ten pak šel dolů a jeho místo zaujal Merv Albert. A pak i toho sundali a místo něj pověsili Woodse.

"Tiger," prohlásil Gordian zamyšleně. "Legenda pro celou Ameriku."

"Držme mu palce, aby tu zůstal viset," přidal se Parker. "Když půjde on, kdo tu zůstane?"

Dan zavrtěl hlavou. "Možná sekretariát."

"Možná," přisvědčil Gordian.

Chvilku ještě čekali. Kolem nich seděli hlavně zaměstnanci politických štábů, reportéři a lobbysté a něco málo turistů, kteří doufali, že zahlédnou někoho důležitého. Gordian zatím nezaznamenal žádné pohledy jeho směrem. Maně zauvažoval, jestli to není jeden z těch dní, kdy mu vlasy lízla kráva.

"Ták," protáhl, "co kdybys mi řekl něco o posledních Delacroixových izolacionistických výlevech?"

Dan závistivě sledoval, jak u vedlejšího stolku kdosi žvýká sendvič s mletým hovězím.

"Chci svoje jídlo," prohlásil.

"Já vím," řekl Gordian. "Doufal jsem, že od něj aspoň na chvilku odvedu pozornost."

Dan pokrčil rameny.

"Od kolegů v Senátu jsem slyšel, že Delacroix rajtoval na tématech, která bys od něj čekal. Mluvil o nákladech na pomoc Rusku, poukazoval na to - mimochodem velmi věcně -, jak účet za mírovou misi v Bosně byl nakonec pětinásobně vyšší, než naznačovaly první odhady. A taky na to, že ruský parlament a bankovní systém je víceméně ovládán mafií, což znamená. že část jakékoli půjčky zašantročí zkorumpovaní funkcionáři."

Gordian usrkl piva. "Co dál?"

"Tvrdí, že prezidentova nabídka je v Chamberlainově tradici... že se totiž snaží koupit si ústupky v dalším kole rozhovorů ohledně smlouvy START a zákazu nukleárních testů, místo aby skóroval nekompromisně tvrdým postojem."

Gordian zahlédl, jak se k nim proplétá číšník s tácem v ruce. "Naše roštěnky jsou tady," upozornil Dana.

"Díkybohu," vzdychl Dan a rozprostřel si ubrousek. "Jak dlouho jsme čekali?"

Gordian mrkl na hodinky. "Obludných deset minut."

Mlčky pozorovali, jak jim číšník servíruje a pak se rychle poroučí.

Dan sáhl po stříbrném příboru a zuřivě se pustil do masa.

"Dóooobrý," napodobil chrčivě Borise Karloffa ve Frankensteinově nevěstě.

Gordian se dal do svého oběda, aby si Dan mohl chvilku vydechnout, než se zase pustí do řeči.

"Mluvil jsi o těch námitkách proti návrhu, které Delacroix ventiloval veřejně," řekl uvážlivě. "Ale co je pod povrchem, jsou tam nějaké oportunistické motivy?"

Dan se na něj zadíval a dál žvýkal kus masa.

"To je mi pěkné, že máš tak nevalné mínění o zvolených zástupcích lidu."

"Tebe vyjímaje," pospíšil si Gordian.

"Pamatuješ si, jak Delacroix před několika lety stál v čele tažení za škrty v systému sociálního zabezpečení?" zeptal se Dan.

"Na to se jen tak nezapomíná," odpověděl Gordian. "Nepropíchl tehdy kopím na půdě Senátu nějaké obrovské vycpané prase nebo něco na ten způsob?"

"Tak zrovna tohle udělal na celkem nedávném zasedání. A nebylo to prase, ale piňata, taková mexická nádoba plná dárečků a sladkostí." Dan se zase pustil do roštěnky nožem a vidličkou. "Na debatu o škrtech si jako kulisu přinesl ohromnou mechanickou pusu."

"Aspoň že nikdy není žádný troškař."

Dan se usmál. "Jde o to, že nikdo na jeho postoj nezapomněl, i když ho sami konzervativci považovali za příliš umíněný a necitelný. A teď se bojí, že by nevypadalo dobře, kdyby mlčel o miliónech dolarů v potravinách a finanční pomoci cizincům... a navíc Rusákům."

Gordian zavrtěl hlavou. "Tyhle dvě otázky nejsou spojené. I kdybychom chtěli zavírat oči před hloubkou ruské krize..."

"O níž nejsou zdaleka všichni přesvědčeni..."

"Pořád jsou ve finále ve hře strategické zájmy naší země," mínil Gordian.

Dan vyprázdnil skleničku martini a pokynul číšníkovi, aby mu přinesl další.

"Podívej se, bránit louisianského pitbulla mě zrovna netěší, ale snaž se představit si, jakou kauzu by z toho Delacroixovi protivníci udělali, kdyby program pomoci podpořil. Ti samí lidé, co jsou pro, by ho obvinili z pokrytectví a připomněli veřejnosti, že právě tenhle chlápek chtěl americké děti připravit o školní obědy."

Gordian se znovu na chvíli odmlčel a zadíval se do svého talíře. Od té doby, co Ashley nakázala jejich domácímu kuchaři, aby z jejich jídel vynechal tmavé maso - už si nevybavoval, zda ji znepokojovala přemíra nasycených tuků, karcinogenní antibiotika nebo steroidy stimulující nárůst svalové hmoty -, se

ze steaků v Palmu stala svého druhu vzpoura a útočiště, dokonce únik od zdravých, leč monotónních míchaných zeleninových salátů, darů moře a grilovaných kuřecích prsíček. A aby si tyhle zakázané radosti ještě umocnil, aby si je vychutnal v jejich cholesterolem nasáklé plnosti, nenechal si je servírovat středně propečené, ale pěkně šťavnatě krvavoučké. Jednou za měsíc ze sebe setřásl všechny dietní okovy a stal se z něj vlk, masožravý samec, který po úspěšném lovu zaboří tesáky do krvavého masa.

Dnes ale nějak nedokázal vyburcovat chuť k jídlu. Jeho roštěnka vypadala tak zanedbaně, že se jí málem měl chuť omluvit.

"Pár lidí z mého ruského týmu zavítalo nedávno do Kaliningradu," nadhodil. "Pamatuješ si Vince Sculla? Před několika lety jsem ti ho představil."

Parker přikývl.

"Expert na plánování variant," rozpomněl se Dan. "Pálí mu to, ale přišel mi tak trošku, ehm... náladový."

"Neplatím ho za to, aby byl andílek. Nikdo nedokáže problémy á la velký třesk předpovědět líp než Vince, a on z Kaliningradu odjel hluboce přesvědčen, že do měsíce vypuknoú v Rusku hladové bouře." Gordian na chvíli zmlkl, upoutal číšníkovu pozornost a ukázal na prázdný korbel. "Když před dvaceti lety pracoval pro kanadskou investiční firmu v Iránu, poradil svým zaměstnavatelům, aby všechny lidi odlifrovali ze země. Šéfové firmy měli dojem, že je jeho hodnocení příliš pesimistické. Za šest dní se ajatolláh dostal k moci a ze zaměstnanců americké ambasády se stali rukojmí. Scull tam zůstal a propašoval americké zaměstnance společnosti přes hranice. Jakmile jim přestalo hrozit nebezpečí, podal výpověd a já mu hodil lano."

"A proč si je tentokrát katastrofou tak jistý?"

"Kvůli mnoha faktorům. Můžu ti faxnout kopii jeho zprávy, jestli chceš. Své tvrzení zakládá zhruba na tomhle - Kaliningrad je méně závislý na domácích zdrojích, protože jeho bezcelním přístavem prochází spousta zboží z dovozu. A přitom je na trzích vymeteno. Pokud tedy lidé v tomhle městě strádají, v takovém Sankt Petěrburku nebo dokonce v hlavním městě to bude ještě drsnější." Gordianovo pivo dorazilo na stůl a on z něj usrkl. "Nemusí to mít zvláštní výpovědní hodnotu, ale Vince se dokonce zapletl do konfliktu s nějakými grázly, kteří chtěli staré paní ukrást tašku s nákupem. Půl hodiny poté, co Vince přijel do města."

"Snažíš se mi říct, že co platí pro Kaliningrad, to platí i pro Ruskou federaci?" ověřoval si Dan.

"Jo, víceméně jo."

Dan vzdychl. "Možná ten incident, o kterém ses zmiňoval, Scullovi zamlžil křišťálovou kouli. Nebo je prostě vedle jak ta jedle. To se stává i těm nejlepším."

"Takže Starinov tady žebral o almužnu jen tak z plezíru? To se mi snažíš namluvit?"

"Kdyby ses zeptal Boba Delacroixe, řekl by ti, že ten Rus nafoukl rozměry krize. Že potřebuje nějaké žhavé téma, aby odvedl pozornost od toho Pedačenka. A že chce vypadat jako státník, který se mezi světovými vůdci neztratí."

Gordianovy šedé oči se na něj pevně upřely.

"Já teď nemluvím s Delacroixem," opáčil. "Dane, já mám v západním Rusku přes sto zaměstnanců. A najal jsem dalších osmdesát, devadesát, aby mi tam postavili základnu. Ponechme na chvilku stranou moje investice. Ponechme stranou i širší národní zájem. Tihle lidé jsou zranitelní a mně leží na srdci především jejich bezpečí. Jestli má smlouva o pomoci padnout, já je odtamtud odvolám. Tak mi řekni, jak to podle tebe dopadne.``

Dan mlčky naslouchal Gordianovým slovům, točil si skleničkou martini a jeho prsty zanechávaly na oroseném skle nezřetelné otisky. Konečně zvedl sklenici ke rtům a upil.

"Prezident pravděpodobně dokáže vyjednat kompromisní dohodu a aspoň nějakou pomoc odeslat," usoudil. "S trochou štěstí to bude stačit."

"Pravděpodobně, s trochou štěstí, aspoň nějakou pomoc," opičil se Gordian.
Dan si ho změřil a pokrčil rameny. "Během svého prvního roku v Kongresu jsem se musel naučit neočekávat příliš, i když jsem musel leccos skousnout. Proto jsem taky v Kongresu tak dlouho vydržel."
"Takže mi radíš, abych seděl na zadku a doufal, že to dobře dopadne."
"Jo." Gordian se zamyšleně opřel o opěradlo.
Dan se dychtivě zadíval do jeho talíře.
"Tu roštěnku dojíš?" optal se.
Gordian zavrtěl hlavou.
"Tak co kdybychom si vyměnili talíře?" navrhl Dan.

9.

KALININGRADSKÁ OBLAST
16. LISTOPADU 1999

Grigorij Sadov stál ve stínu a díval se do plamenů. Za poslední čtyři dny se svým týmem zapálil sedm skladů. Dobrá zpráva byla, že kromě Andreje nikoho neztratil. A ta špatná zpráva byla, že to nestačilo.
Ale ono to nikdy nestačilo.
Levou rukou si na menší ráně na boku pevně přidržoval hadřík. Nebyl si jistý, jestli mu ji způsobila střepina, když vybuchlo zrní v posledním skladu, nebo zdali se stráži podařilo vystřelit a kulka ho náhodou škrábla. Každopádně na tom nesešlo. Rána bolela, ale nebyla příliš hluboká, a Grigorij nestrpěl, aby ho nějaká bolístka zpomalovala.
Ne, rána mu vrásky nedělala. Spíš ta zpráva, kterou obdržel ráno. Stručná a věcná jako vždycky. "Požáry skladišť účinné, ale je jich třeba více. Připravte svůj tým k zásahu proti americkým cílům v oblasti."
A to bylo všechno. Žádné informace, na jaké americké cíle že se to má zaměřit nebo kdy udeřit. Grigorij věděl, že tu informaci dostane, až se mu to jeho zaměstnavatelé rozhodnou říci. Což mu vyhovovalo, věděli, jak operuje a že nezaútočí, dokud nebude on a jeho tým připraven.
Stál tam ve stínu s rukou přitisknutou k boku. Pak se zadíval na zkázu, kterou způsobil, a usmál se.

Elaine Steinerová zavřela skříňku na nářadí, která jí ležela u nohou, utřela si prach z rukou a pomalu se narovnala, prohýbajíc záda, aby ulevila svým namáhaným kolenům. Z šátku, který nosila při práci, jí vyklouzl pramínek šedivějících vlasů a ona si ho mimovolně zase strčila na místo. Její manžel Arthur vedle ní zavřel dvířka hlavní domovní skříně a protočil hlavu doleva i doprava, aby si uvolnil šíji.
Byli v jedné z menších budov na hranici tábora, který tady, v řídce osídleném koutě kaliningradské oblasti, Roger Gordian nechal stavět. Nejbližší město bylo přes devadesát kilometrů daleko, takže budovaný tábor musel být víceméně soběstačný, s obytným komplexem pro personál i s různými možnostmi zábavy. A ostraha. Hodně ostrahy. Ale to platilo o všech místech, kde pracovali.
Elaine a Arthur dělali pro Gordiana málem dvacet let. On vybral parcelu vhodnou pro pozemní stanici a Steinerovi šli, postavili ji a zprovoznili. Bylo to dobré partnerství a dobrý život, zvláště když - jako právě teď - se měl po stanici poprvé rozběhnout elektrický proud.
"To nebylo zas tak špatný," otočil se na Elaine.
Jemně se usmála. Arthur se vždycky díval na život z té světlejší stránky. Byla to jedna z věcí, které na něm nejvíc obdivovala, snad proto, že sama měla vždycky ty nejhorší obavy.
"Vůbec ne jako v Turecku," poznamenala, obrátila si Arthura zády k sobě a

masírovala mu krk. "Pamatuješ, jak nám ani ne každých deset minut vypadával proud?"

"Jo," přisvědčil a nechal hlavu klesnout, aby byla masáž účinnější. "Ty svinský prošlý tranzistory, co jsme je koupili od Afgánců, se pořád přehřívaly. Trvalo nám celou věčnost, než jsme přišli na to, která bije."

"A tohle byl jen špatně natažený kabel. Já těm ruským montérům říkala, že tak dlouhý kabel nenatáhnou bez nosníku, ale copak na nás místní dají?"

"Nakonec jim to dojde," tvrdil Arthur. "Však se naučí."

Elaine vzdychla a zavrtěla hlavou, ale úsměv na její tváři byl shovívavý; dál svému manželovi masírovala krk. Bylo uklidňující vědět, že některé věci v životě se už nezmění.

"Pojď," vybídla ho. "Z poslední zásilky tam zbyla jedna láhev vína. Myslím, že bychom si ji mohli dát dneska k večeři."

Arthur se obrátil a objal ji. Otřel jí ze tváře flíček mazadla, něžně ji políbil a řekl: "Vidíš? Už to tu vypadá docela k světu."

10.

BROOKLYN NEW YORK
28. LISTOPADU 1999

Celou jednu stěnu v kanceláři Nicka Romy zabíralo od podlahy až ke stropu zrcadlo - zrcadlo beze smítka prachu, bez nejmenší šmouhy, takřka bez jakékoli vady na lesklém stříbřitém povrchu. Nick nechal jednoho ze svých chlapců - rád jim říkal "chlapci" - čistit zrcadlo speciálním přípravkem dvakrát i třikrát denně, občas i vícekrát, když zjistil i tu nejmenší skvrnku, která by mu kazila obraz. Jednou se na skle objevil menší škrábanec a on nechal téhož rána vyměnit celý panel.

Nick si nemyslel, že by se tohle dalo kvalifikovat jako nutkavé jednání. Věnoval značnou pozornost svému vzhledu a zrcadlo pro něj mělo velkou cenu. Bezpochyby to byla nejdůležitější věc v jeho kanceláři Platinového klubu, důležitější než multimediální centrum, telefon nebo poznámkový blok. A přinejmenším stejně důležité jako jeho pistole MPSK.

Nick teď stál u zrcadla a dolaďoval drobounké detaily svého oblečení - povytáhl límec černého roláku, uhladil si ho přes prsa a přesvědčil se, že je zastrčený do jeho černých značkových džín právě tak akorát. Každý detail musel seděť.

Za oknem, o dvě poschodí níž na Patnácté avenue, couval naklaďák za velkého rámusu na rampu a do dveří skladu.

Mrkl na své rolexky. 11.00

Zásilka přijela přesně na čas. A s odvozem to bude stejné, tím si byl jistý. Ti lidé, s kterými jednal, si takové věci ohlídali. Podíval se dolů na boty a přesvědčil se, že jsou perfektně nablýskané, stejně jako zrcadlo. Boty byly černé justinsy, z nějaké ještěrčí kůže, a vyžadovaly obzvláštní péči - v každém případě víc než obyčejná kůže. Jeden z chlapců je čistil a leštil každý den, zrovna jako zrcadlo. Ale člověk na ně musel dohlížet, aby používali neutrální vosk, a ne černý krém na boty. Krém by tu kůži zničil a on by vypadal jako čerstvý imigrant z Little Odessy. A jenom z toho pomyšlení se mu vzteky dělalo špatně.

Před půl rokem šel k federálnímu okresnímu soudu za pašování benzínu - přesně vzato byl obviněn za to, že komplikovanými transakcemi na papíře připravil berní úřad o tři milióny dolarů na dani z příjmu. V závěrečné řeči ho žalobce nazval vorem v zakoně, tedy kmotrem ve východoevropském podsvětí, a k jeho popisu použil slov jako pachan, což v ruštině znamená "velký šéf". Obvinili ho z toho, že řídí americkou větev zločinného syndikátu, které střídavě říkali organizace a mafie. Jednou dokonce tvrdili, že je na nejlepší

cestě stát se stejně mocným jako rodiny Cosa Nostry či asijských gangů.

Na nejlepší cestě, pomyslel si rozmrzele, vytáhl ze zadní kapsy džín hřeben a pročísl si hustou kštici kudrnatých vlasů. Soud trval dva měsíce, ale nakonec Nick vyhrál a byl osvobozen ze všech bodů obžaloby. Nebylo to zcela triviální, protože identita členů poroty byla přísně utajována. Do soudní budovy a zase ven je přivážely neoznačené dodávky, eskortoval je houf policistů z Útvaru pro boj s organizovaným zločinem a u soudu je oslovovali pouze číslem. Ta blondýnka s pěknýma nohama, na kterou se Nick po celou dobu přelíčení usmíval a pomrkával, byla porotce číslo jedna. Ten tlusťoch, který seděl s rukama přeloženýma přes svoje panděro, byl porotce číslo devět. Všechno přísně tajné. Jenže Nickovi byla vládní tajemství k smíchu. Nick byl vytrvalý. Jeho lidé znali úředníky na ministerstvu spravedlnosti, kteří měli přístup k takzvaně "maximálně střeženým" databázím (jak legrační) a obstarali adresy dvou členů poroty.

Padesát tisíc dolarů - a navíc záruka, že rodinu člena poroty nepotká nečekané neštěstí - byla pro Nicka Romu cena za osvobozující rozsudek. Považoval to za solidní obchod. On sám se považoval za člověka, který se umí dohodnout. Ve svých pětatřiceti letech už uzavřel reciproční ujednání s Italy, čínskými triádami, kolumbijskými kartely a dokonce i s Jakuzou. Vytrvale a tvůrčím způsobem pracoval nejen na úrovni ulice, tedy s lehkými dívkami a drogami, ale získával i pozice v bankovním systému, přicházel s komplikovanými finančnimi machinacemi, otvíral nové trhy, kdekoli větřil peníze. Udělal si kontakty v "čistých" finančních a politických kruzích a pro své aktivity zřídil základny ve více než deseti státech... a proto se taky urazil; když ho obžaloba označila za začátečnického gangstera a náčelníka etnických nul.

Podle něj to nemohlo být dál od pravdy.

Když mu bylo šest, emigroval z Ruska se svými rodiči, a od té doby nikdy neopustil Státy, dokonce ani New York. Když mu bylo dvanáct, jeho matka úspěšně prošla naturalizačním procesem, čímž získala americké státní občanství i pro něj. Pracoval na své výslovnosti, dokud nemluvil naprosto bez přízvuku. V jednadvaceti pozměnil psaní svého křestního jména a vypustil poslední slabiku z příjmení. A tak se z Nikity Romanova stal Nick Roma.

Byl řádný Američan stejně jako kdokoli v soudní místnosti. A pokaždé, když pomyslel na žalobce, slíbil si, že jim jejich urážky oplatí i s úroky. Jemu se nikdo smát nebude. Jemu ne.

Nick zaslechl zaklepání, naposledy si pročísl vlasy a strčil hřeben zpátky do kapsy.

"Co je?" Obrátil se a pohlédl z okna. Naklaďák dole byl už prázdný a jeho nikterak objemný náklad byl odvezen do klubu na dvoukoláku. Díval se, jak řidič zvedá zadní sajtnu, pak naskakuje do kabiny a pomalu vyjíždí na ulici.

Dveře se pootevřely a jeden z Nickových mužů, svalnatý mladík jménem Bakač, strčil dovnitř hlavu.

"Ta Arabka je tady," řekl anglicky se silným přízvukem. "Se svým přítelem."

Nick se zase otočil k zrcadlu a naposledy se zkontroloval. Přišla ještě dřív, než ji očekával. Ať už se zbožím chce naložit jakkoli, nepromarnila ani minutu.

"Pusť je dovnitř," nakázal mu. Se svým vzhledem byl spokojen. "A řekni Janosovi a Kosovi, že chci ty balíky."

Bakač přikývl, zmizel a za minutu se vrátil se dvěma návštěvníky.

Jakmile vešla, otočil se Nick k ní.

"Ahoj, Gileo," pozdravil ji a zadíval se na ni.

Byla krásná, opravdu hrozně sexy, černé vlasy měla elegantně přistřižené u ramenou a velkýma šikmýma očima mu připomínala exotickou kočku. Tvídový svrchník byl rozepjatý a odhaloval pěkné dlouhé nohy pod krátkou koženou sukní.

Letmo zauvažoval, jestli by snad měla zájem o něco víc než pracovní vztah.

"Nicku."

Boty s vysokými podpatky zaklapaly na podlaze, když k němu popošla. Dlouhánovi, který přijel s ní, se po tváři táhla tenká jizva až k řídké bradce. Pohyboval se krok za ní a zastavil se, jakmile se zastavila ona. Pod jeho závodnickou bundou si Nick všiml lehkého vyboulení od pistole.

"Venku jsem viděla náklaďák," začala. "Mohu předpokládat, že moje zásilka dorazila?"

"Moji chlapi ji právě teď vynášejí nahoru," odpověděl ji a rukou pokynul k židli u svého psacího stolu. "Nechcete si odpočinout, než dorazí?"

Chladně se mu zadívala do tváře. "Postojím."

Za několik minut se ozvalo další zaklepání. Nick otevřel a dva muži přinesli dovnitř středně velkou přepravní bednu. V chodbě stály další dvě. Oba muži opatrně postavili první bednu na zem, po jedné přinesli zbývající dvě a stavěli je vedle té první. Na víku třetí bedny leželo páčidlo.

Gilea tam mlčky stála a tmavohnědé oči neodtrhla od beden.

"Chci se podívat," pronesla.

Nick kývl na Kose.

Kos zvedl páčidlo, strčil jeho plochou špičku mezi víko a horní roh bedny a opřel se do něj. Nick se zatím díval na Gileu. Oči se jí zúžily a špičkou jazyka si přejížděla tam a zase zpátky po spodním rtu.

Konečně se víko uvolnilo. Gilea se nahnula nad bednu, sáhla dovnitř a rukou prorazila vrstvou polystyrenu.

Bedna byla plná glóbů se stovkami zrcadlových plošek, které na tančírnách a v divadlech vrhají pablesky na všechny strany. Všechny byly velké asi jakc grapefruit. Nickovi visela daleko větší ze stropu vlastního klubu a té obyčejně říkal "diskokoule".

"Dej mi páčidlo."

Gilea natáhla ke Kosovi ruku, ale při tom dál uchváceně hleděla do dřevěné bedny.

Beze slova jí nástroj podal.

Chvíli si zrcadlící glóby prohlížela, pak vytáhla jeden z bedny a rázně do něj praštila ostřím páčidla: Kolem jeho obvodu se rozšířila prasklina. Udeřila do něj znovu a tentokrát se glóbus rozletěl na několik kusů, které přistály na zemi jako malá lavina třpytivého prachu.

A v ruce jí zůstalo jen propašované zboží, které bylo uvnitř. Ten plochý, podlouhlý balíček měl z jedné strany čínské znaky. Pod průhledným obalem byla vidět bílá, voskovitá hmota, která připomínala tyčinku plastelíny.

"Plastik," řekla Gilea.

Zavřela oči a stála tam se zakloněnou hlavou, rukama pevně svírala balíček a rty se jí tak trochu třásly.

Když se na ni Nick díval, říkal si, že vypadá, jako by zažívala rozkoš.

"Odvádíte dobrou práci," otočila se k němu po dlouhé chvíli.

Oči se jí leskly.

Usmál se a zadíval se jí do očí.

"To vždycky," odpověděl hrdě.

Nick Roma se díval oknem kanceláře a čekal. Konečně strčil Kos hlavu do dveří a potvrdil, co už Nick věděl. Gilea a její pochop vypadli. Kývl na Kose. Kos odešel a zavřel za sebou dveře.

Přišel čas zkontrolovat pojistku.

Nick přešel k zrcadlu, vytáhl ze zadní kapsy hřeben a přičísl si vlasy, které si malinko pocuchal, když se skláněl nad krásnou ručkou nebezpečné dámy.

Pak hřeben uložil a zmáčkl malé tlačítko na levém spodním panelu zrcadla - tlačítko tak naprosto nenápadné, že člověk musel vědět, kde je, aby ho viděl.

Ohromný skleněný panel se před jeho očima pomalu otevřel. Za ním stála sada videorekordérů, z nichž každý natáčel určený sektor budovy. Kazety v přístrojích byly nekonečné smyčky, které nahrávaly čtyřiadvacet hodin a potom začaly přepisovat předchozí materiál. Takto je musel vyjímat jen v tom

případě, když na nich bylo něco, co stálo za to uchovat.

Jako pojistku.

Sáhl do dutiny za zrcadlem a vytáhl pásku, která nahrávala dění v jeho kanceláři. Tu kazetu s Gileou - jak otevírá diskokouli a mne trhavinu C-4, jako by to byl robertek a ona už se nemohla dočkat, až se dostane domů a vyzkouší ho - si rozhodně nechá. Ne že by se někdy nechal chytit. Ale kdyby ho chytli, počítal s tím, že tahle kazeta a archiv podobných, které si ulil na velmi tajném místě, mu poslouží jako převelice vítaná propustka na svobodu.

Když do stroje založil novou prázdnou kazetu, zmáčkl tlačítko vsazené do vnitřního rámu zrcadla. Sledoval, jak se ze stropu v zadní části kanceláře spouští ohromná ultratenká obrazovka, spolu s osmi strategicky rozmístěnými reproduktory Bose. Pro Nicka Romu jen to nejlepší. Čekal a nemohl se zbavit představy, jak jinak by se s takovou kočkou dalo využít jeho zrcadlo. Byl by to moc hezký obrázek.

Jakkoli byla taková scéna nepravděpodobná, chlap takové fantazie prostě potřebuje.

Díky nim zůstává mladý.

Strčil kazetu do přehrávače videokazet a DVD disků zabudovaného za skrytý panel ve zdi kanceláře, pak se usadil na židli za stolem a začal se dívat.

Mnoho kilometrů od něj se v opuštěném skladišti, jehož vlastník byl schován za tolika krycími firmami, že by ho ani ten nejzaujatější pátrač nevyčmuchal, tentýž záznam, který teď Nick sledoval, na dálku ukládal v digitálním formátu do nadupaného počítače. Soubor byl elektronicky označen datem a místností, kde byl záznam natočen. Informace existovala v tiché, tajné a takřka neviditelné formě. Nickův systém odvedl svou práci dokonale.

Svým způsobem byla čerstvě nahraná scéna a všechny ostatní, které byly uloženy na harddisku, stejně výbušné jako třaskavina C-4, kterou Nick právě Gileji prodal.

Informace stejně jako plastik dokážou zabít. A brzy zabíjet budou.

11.

NEW YORK
23. PROSINCE 1999

Policejní komisař Bill Harrison se už nemohl dočkat, až se Titanic potopí, aby se rychle dostal domů ke svému hlášení.

Celkem vzato muzikály nenáviděl. Prostě je nechápal. A ten, který sledoval právě teď, musel být jeden z nejzmatenějších, které kdy proseděl. Nejhorší námořní neštěstí, skoro patnáct set utonulých, sežraných bůhvíjakými mořskými potvorami, a někdo dostane nápad udělat z toho efektní broadwayský spektákl. Opravdu nechápal, jak by se z takové příšerné tragédie dala vyždímat nějaká zábava. Proč si tam všichni prozpěvují a vyhazují nohama? Vždyť půjdou všichni s lodí ke dnu!

Mrkl na manželku, která vedle něj bedlivě sledovala dění na podiu. Vypadalo to, že se dobře baví. Ne, nevypadalo. Ona se opravdu bavila. Usuzoval tak z její nakloněné hlavy a sotva postřehnutelných dolíčků v koutku úst. Když byl někdo ženatý tak dlouho jako on, dokáže toho druhého nakonec přečíst jediným pohledem. Potom mu bude nad kávou chválit scénografii, hudbu, choreografii i dramaturgii. A on bude jako před třiceti lety na jejich první schůzce na střední škole zamilovaně a s úctou zkoumat její živé, inteligentní rysy, její jemnou, kávově hnědou pleť, její vkusné šaty, graciézní pohyby jejích rukou, když komentuje různé aspekty představení; bude žasnout nad tím vším a přemítat, jak si jen zasloužil tu stálou podporu, jíž mu skýtala celých třicet let manželství, tu víru a houževnatost, která mu pomohla na cestě z

nebezpečných ulic Harlemu až do nejvyšší funkce u newyorské policie.

Ale potom bylo potom a teď se pořád nacházel v prvním jednání k zešílení nepochopitelného kusu se zpěvy a tanci o nádherném vraku, jehož pasažéři našli věru nehezkou smrt v studených vlnách Atlantiku. Harrison vrhl pohled na hodinky a mně přemýšlel, jak dlouho ho ještě budou mučit. Dvacet jedna nula nula. Takže ještě hodinu. Nebo víc. Existují přece i hry, které končí v půl jedenácté či v jedenáct?

Harrison se najednou zastyděl. Takovouhle věc by přece městský polda měl vědět, ne? Doufal, že neztrácí kontakt s realitou. Člověk může Times Square pěkně nakašírovat, dokonce vytlačit sexshopy, aby bylo místo na báječný Disneyho svět, ale ruce pod běloskvoucími mikimauzími rukavičkami budou pořád mít špinavé nehty a vždycky to bude místo, kde na vás ze stínů může natáhnout pracky zločin a neřest a stáhnout vás pod hladinu jako oceán ty tančící hlupáky na jevišti. V posledních letech se nadělalo takového povyku kolem renesance městských čtvrtí, až by jeden málem zapomněl, že pokles zločinnosti nutně neznamená, že zločinci sbalili svá fidlátka a odtáhli na jih. Kdepak, pouze posílené a hodně viditelné policejní hlídky drží násilníky, lupiče, feťáky, doroty a další špínu ulice na uzdě. Pod zářivými světly velkoměsta pořád zůstávají skulinky tmy a člověk na ně nesmí zapomínat. Zvláště ne policisté.

Harrison se snažil soustředit na představení, sledovat děj, aby o něm Rosettě mohl něco říct. Kdo je ta postava s fousy? Kapitán? Šílený vědec? Kristepane, nemělo to cenu, už ztratil nit. Z orchestřiště zazněl opilý melodramatický akord a jeden z herců se rozezpíval. Text písně se nějak zmiňoval o lodi snů. Harrison minutku poslouchal, ale pak se zase zasnil, skoro jako by byl rádio, které se dostane mimo vysílací dosah vysílače stanice.

Jeho oči se upíraly na jeviště, aniž tam něco viděly. Znovu myslel na ten plán, který si chtěl projít, ještě než půjde do postele. Říkal mu Operace 2000, což mělo takový hezký, oficiální zvuk, který vzbudí důvěru radnice.

Celý minulý měsíc se skoro každý den scházel se svými zástupci i s náčelníky dopravní policie, pohotovostního oddílu a společné protiteroristické brigády města New York a FBI nad problémy, jež budou muset vyřešit, aby ochránili davy, které budou chtít oslavit Nový rok na Times Square. I normálně to bylo málem na zbláznění, a tenhle rok rozhodně normální není. Tentokrát to bude 31. prosince 1999. Přelom století. Událost, kterou už nezažijete, událost s velkým U, dámy a pánové.

A zatímco se Harrison a jeho tým plánovačů hmoždil nad návrhem funkčního logistického řešení situace, která se bez diskuse vzpírala logistice, co dělá starosta? Samozřejmě masíruje média, aby město mohlo vytřískat prachy z turistů! Objevil se v každé místní televizi, blábolil o tom, co město připravilo na velké odpočítávání. Dělal silvestrovské slavnosti reklamu v pořadech Letterman a Conan O'Brien. Našel si dokonce čas na rozhlasové talkshow Imus in the Morning a Howard Stern a trojúhelník mezi Sedmou avenue, Broadwayí a Čtyřicátou druhou ulicí vyhlásil za "centrum světa". Chybělo už jenom to, aby v éteru odšpuntoval láhev šampaňského, když tak vehementně zval posluchače na mejdan tisíciletí.

Harrisonovu mysl zalila podivná směska starostí a rezignace. Lidé se podle všeho houfně naladili na starostovu vlnu. Podle průzkumů veřejného mínění, ohromného množství dotazů na informační kanceláře a rekordního množství rezervací v hotelech a restauracích ve středu města se odhadovalo, že na Times Square bude pád velké koule pozorovat na dva milióny flamendrů. Přidejte si k tomu další tři až čtyři milióny diváků po Battery Parku, South Street Seaportu a celém pobřeží Brooklynu, které se budou chtít dívat na ohňostroj nad newyorským přístavem, a síly policie budou natolik rozmělněny, že dost jich nebude na žádném místě. A proč to všechno? Pár lidí věří, že nadchází věk zázraků, jiní zase očekávají konec světa. Harrison měl takový pocit, že

prvního ledna bude zeměkoule pořád tím stejným blázincem na oběžné dráze jako vždycky minus poněkud vyšší procento úmrtí lidí na dovolené.

Vzdychl, ale to vzdychnutí ani nezaznamenal. Když měl nervy natažené jako strunky, fantazíroval, že to vzdá, vezme kramle, ať se tahle kaše čokoládové barvy převrhne do klína, kam plným právem patří, totiž páně starostova klína. Možná, že by ho zaměstnali jako hlídače ve Stonehenge nebo na hoře Fudži, tam budou davy oslavující příchod nového tisíciletí jistě řidší. Nebo co takhle Egypt? Slyšel, že jedna cestovka organizuje v Gize galapředstavení na Cheopsově pyramidě a vstupenka se dá koupit za pouhých deset tisíc babek. Jeden zkušený policejní komisař z velkého města by se jim jistě hodil, aby se oslavy odehrály ve vší slušnosti. Jestli se Hizzoner chce stát impresáriem, cirkusovým ředitelem největší show na světě, fajn, jen houšť a větší kapky. Ale jaké právo má přivést kvůli tomu někoho do blázince?

Harrison zaslechl hřmotný potlesk, a tak se zadíval na jeviště. Opona šla dolů. Lustry se pomalu rozsvěcely. Co se děje? Rychlý pohled na hodinky mu prozradil, že je jenom půl desáté, což je na konec představení příliš brzo. Krom toho nezpozoroval, že by se Titanic už potopil.

Tak tedy přestávka. Musí to být přestávka. Rosetta do něj dloubla loktem.

"Tak jak ti to představení přišlo?" zeptala se tónem, který bychom - víceméně - mohli označit za nadšený.

Je příšerně sentimentální a únavné a já se už nemůžu dočkat, až konečně půjdeme domů, pomyslel si.

"Moc hezký," odpověděl. "Zvlášť ta písnička o lodi snů."

Rosetta přikývla na souhlas a usmála se.

"Už se nemůžu dočkat, jak to nakonec s Idou a Isidorem dopadne. Půjdeme do baru na skleničku?"

Vzal ji za ruku.

Zvedli se, protáhli se kolem páru na konci řady a začali si razit cestu do foyer. Harrisona cestou napadlo, že ať už je Ida s Isidorem kdokoli, možností oba dva moc nemají. Buďto se nacpou do jednoho ze záchranných člunů a zachrání je Carpathia, anebo půjdou ke dnu s kapitánem a posádkou. Ale s tímhle se Rosettě nesvěřil.

Ať už je čekalo cokoli, on neměl nejmenší zájem na tom, aby jí nějak kazil večer.

12.

NEW YORK
28. PROSINCE 1999

Několik minut před smrtí tlačil Julius Agosten svůj pouliční stánek z parkoviště na třiadvacáté ulici a přemítal, co by si počal, kdyby vyhrál v loterii.

Tak hnedle zkraje by předal svému švagrovi stánek, licenci k pouličnímu prodeji i prostor v garáži, zkrátka všechno sakumprásk. Štefan je pořád ještě dost mladý na to, aby mu zas tak nevadila dlouhá pracovní doba na ulici, pravidelný odchod z baráku ve čtyři hodiny ráno, návrat domů až po osmé, o víkendech i po půlnoci, v létě i zimě, afsi je déšť, ať slunce pálí. Když se teď jeho ženě René narodilo dítě, na stánku by si mohli slušně vydělat, možná i odložit pár dolarů stranou, ať má ta malá něco naspořeno do budoucna.

Ve městě se vydával jenom omezený počet licencí a existovalo jen málo míst tak rušných jako to, které si Julius pro sebe zabral - Čtyřicátá druhá a Broadway, v samém středu města. Ve všední den tudy chodila vyšší střední třída, muži s kufříky, ženy v elegantních kostýmcích, valili se z podzemky, spěchali z jednoho konce Times Square na druhý a cestou do práce se spěšně stavili na kafe a něco k zakousnutí - dánskou buchtičku, rohlíček, dosaďte si,

co chcete. A pak tu byli taxikáři, poldové, prodavači - no vlastně každý. Kdo má dneska čas nasnídat se ráno doma?

Julius tlačil stánek po ulici k čekající dodávce, kovová kolečka rachtala po chodníku, což se v tichu před rozedněním pořádně rozléhalo. Za tři hodiny se město probudí, ale teď byly ještě přes výklady stažené rolety, nikdo se nestrkal otočnými dveřmi do budov s kancelářemi a provoz na ulici obstarával jen občasný náklaďák s novinami či taxi, které profičelo kolem něj pod matným světlem výbojek. Díky Bohu za to. Protože kdyby se ulice ucpala, vyrojili by se tu policajti z dopravního a jemu by napařili pokutu za to, že tu parkuje dodávku, než vytlačí stánek z parkoviště. Ale co měl asi dělat? Měl ji ručo tlačit celých dvacet bloků do města? Je to pěkně dlouhá štreka i za slušného počasí a v prosinci vám připadá o hodně delší.

Čtyřicet milionů doláčů, rozpomněl se zase na tiket Lotta v kapse. Kdyby vyhrál, odešel by do penze a namířil si to do teplejších krajů. Koupil by pořádný dům, ne, přímo panské sídlo s akry trávníku a klikatou, štěrkem vysypanou příjezdovou cestičkou za vysokými kovovými vraty. Možná by měl z jedné strany vyhlídku na moře - Gerty, dej jí Pánbu věčnou slávu, měla pro oceán vždycky slabost. Už by nikdy nemusel nechávat dodávku v pronajaté garáži a každý měsíc vyvalit dvě stě dolarů za to privilegium, že je v bezpečí před zloději a vandaly. V životě by se už nemusel nutit vstávat ve tři ráno, aby dojel do velkoobchodu ve Queensu pro rohlíky, loupáky a koblihy, vypadnout s dodávkou z parkoviště a nachystat se na rohu ulice, ještě než nastane dopravní špička.

Tohle byla jeho rutina už víc než deset let, týden co týden, rok co rok. A přestože se Julius díval na věci spíše z té lepší stránky, nemohl popřít, že si léta dřiny na něm vybrala svou daň. Ranní vstávání bylo každý den o poznání těžší. Pracovní doba mu vůbec neumožňovala trávit čas s vnoučaty. Krevní oběh v pravé noze ho zlobil a v levém rameni ho zase moc často píchalo.

Ale vůbec nejvíc mu lezly na nervy ty příšerné zimy.

Dnes měl na sobě sportovní bundu, kapuci měl přetaženou přes hlavu, ale ostrý vítr od Hudsonu ho bodal do nechráněných tváří a v té sibérii mu připadalo, že jeho kosti jsou křehčí než obvykle. V poslední době přidával Julius na tělo další a další izolační vrstvy, ale nějak jich nikdy nebylo dost, aby se cítil v pohodě.

Asi to už patří k střednímu věku... ale jak to, že nepostřehl, jak mu mládí klouzá pod prsty, dokud nebylo pozdě se na to připravit?

Konečně dorazil k dodávce, dotlačil stánek k zadním dveřím a klekl si, aby ho mohl připojit ke kouli dodávky. Čtyřicet melounů, čtyřicet melounů, čtyřicet melounů. Když je tenhle týden v jackpotu tolik, možná si měl koupit víc než jeden tiket. Slyšel, že z matematického hlediska nehraje moc velkou roli, jestli má tiketů sto nebo jeden. Ale stejně...

Julius měl stánek málem zaháknutý, když za sebou zaslechl špěšné kroky. Překvapeně trhl hlavou. Vypadalo to, že přicházejí zpoza rohu, z Páté avenue.

Za chviličku se vynořila žena. Zpočátku si Julius myslel, že to je šlapka. Co by taky slušná žena dělala na ulici v tuhle hodinu, zvlášť když byla ráno taková kosa? Každopádně i přes celoměstskou kampaň za vymýcení prostituce prodejná láska v téhle čtvrti jenom kvetla - jako v té "píchací uličce", jak tomu říkali, mezi Osmadvacátou ulicí a Lexingtonskou avenue, kde byla za rušných páteční večerů auta zaparkovaná až ve třech řadách vedle sebe a hlavy poskakovaly nahoru a dolů nad palubními deskami.

Když ale zamířila k němu, Julia napadlo, že vůbec nevypadá jako štětka, přinejmenším vůbec ne jako holka z ulice, které vídal v téhle čtvrti a z nichž většina si na obličej naplácala dva centimetry makeupu a oblékala se tak, aby důležité partie náležitě vynikly, i kdyby jim měl kvůli tomu zmrznout zadek na kámen. Vypadala daleko spíš jako jedna z těch manažerek, které si za pár hodin budou u jeho stánku kupovat loupáky.

Se svým tvídovým svrchníkem, dlouhými černými kalhotami a v baretu

naraženém skoro až k uším vypadala kromobyčejně půvabně, zvlášť když se k tomu přidala exotická tvář s vysokými lícními kostmi a několik pramenů rovných černých vlasů, které jí přes ramena povlávaly ve větru.

Teď už k němu v té tmě rychle došla; od úst jí stoupala pára.

"Pomozte mi," obrátila se na něj rozrušeně. "Prosím."

Julius se na ni díval celý zmatený.

"Cože?" zeptal se neohrabaně. "Co-, co se děje?"

Zastavila se snad pět centimetrů od něj a její velké černé oči se vpily do jeho.

"Potřebuju svézt."

Zamračil se. "Nerozumím..."

"Podívejte se, já vám to ukážu," zalovila ve své kabelce.

Julius si ji prohlížel se stále většími rozpaky. Proč by někdo oslovil úplně cizího člověka a požádal ho, aby...?

Než to stihl promyslet, uslyšel za sebou zašustění a pak se mu na zátylek přitisklo něco tvrdého a studeného.

Žena lehce přikývla.

Uvědomil si, že nekývla na něj, ale na toho člověka, co se k němu přikradl ze stínu.

Srdce mu prudce bušilo. Oklamali ho, odvedli jeho pozornost.

Julius neslyšel, jak z glocku s tlumičem vyšla rána, necítil víc, než že mu po zmáčknutí spouště udeřilo ústí hlavně do týla, a pak už mu kulka prolétla lebkou a vystřelila pravé oko a značnou část čela.

Jeho tělo spadlo tváří na zem, zorničky zbývajícího oka pořád ještě rozšířené z toho šoku. Pistole se sklonila k zemi a do tváře se mu nehlučně zavrtaly tři další kulky.

Gilea se rozhlédla doleva i doprava, ubezpečila se, že ulice je prázdná, a pak se sklonila nad tělem, vyhýbajíc se kaluži krve, která se kolem něj začala po chodníku rozlévat. Z předku bundy mu odepnula licenci k pouličnímu prodeji a strčila si ji do peněženky. Rychle mu prohledala kapsy bundy a kalhot, našla peněženku a svazek klíčů a pak zvedla oči k vousatému muži s pistolí.

"Padáme odsud, Achade," štěkla na něj a hodila mu klíče.

Zasunul si glock pod bundu, odsunul boční dveře dodávky, pak se vrátil pro mrtvolu a zatáhl ji za přední sedadlo.

Gilea zatím venku konečně zahákla stánek za kouli, obešla bok dodávky u chodníku a nahlédla dovnitř oknem. Všimla si deky na podlaze nákladního prostoru a přehodila ji přes tělo. Pak si vlezla na sedadlo vedle řidiče.

Vousáč už seděl vedle ní; ve svazku našel klíček od zapalování a nastartoval.

Nechali chodník za sebou a namířili si to na Osmadvacátou; stánek za nimi nadskakoval ve vleku.

Dodávka se dokodrcala do servisu na rohu Jedenácté avenue a Dvaapadesáté ulice deset minut po páté. Ačkoli tam neotvírali dřív než v půl deváté, dveře garáže se zvedly a Achad zajel dovnitř. Tři muži v šedých montérkách pro mechaniky čekali uvnitř poblíž dveří do kanceláře.

Gilea se vysoukala ze dveří a seskočila ze stupačky.

"Kde je Nick?" zeptala se.

"Je na cestě," odpověděl jeden muž rusky.

"Měl být tady," zamračila se na něj.

Muž neodpověděl. Gilea nechala ticho pořádně rozležet.

"Tělo je v dodávce," řekla nakonec. "Budete se ho muset zbavit."

"Dobře."

Sáhla do peněženky po laminované visačce s licencí a podala mu ji.

"Na tomhle by se mělo začit pracovat hned," pokračovala. "A stánek chci mít do večera připravený."

"Zařídíme."

"To byste měli," odsekla. "Nemáme ani tři dny."

"Klid, žádný problémy nebudou."
Rozklepala se a přitiskla si ruce k tělu.
"Ta zdejší zima je nesnesitelná. Jak to jenom můžete vydržet?"
Kývl k dodávce a zakřenil se. "Práce člověka zahřeje."

13.

RŮZNÁ MÍSTA
31. PROSINCE 1999

Do začátku vysílání zbývalo už jen pár vteřin a Arkadij Pedačenko se pořád ještě nemohl rozhodnout, jak uvést svůj pravidelný týdenní pořad. Nemělo to samozřejmě nic společného se změnou programové struktury nebo nedostatečnou přípravou. Prvních deset až patnáct minut se vždy vyjadřoval k různorodým problémům. V další části do studia volali diváci, což mu umožňovalo oslovit publikum konverzačním, interaktivním způsobem. Zdánlivě bral telefonáty tak, jak přišly, ovšem většina otázek i poznámek byla předepsána scénářem a Pedačenkovi je zavolali jeho lidé mezi diváky stanice. V druhé půlhodince pořadu následovaly interview nebo panelové diskuse s politiky nebo jinými veřejně činnými osobnostmi.

Ne, podoba pořadu mu problémy nedělala. Pedačenko si cenil struktury nade vše a od vyzkoušených a zavedených postupů se odchyloval jen s krajní nechutí. Nešlo ani o náplň pořadu, protože úvodní poznámky už měl napsané na elektronické nápovědě a jeho host, generál ruského letectva Pavel Iljič Brodem dojel do studia včas a teď čekal v "zelené místnosti", jak jí producenti říkali, a připravoval se na své vystoupení.

Pedačenko se teď spíš zaobíral otázkou stylu, vhodného tónu. Měl by komentář přednést ostře jako obvykle, nebo zaujmout smířlivější, citově nezabarvený postoj? Jeho mediální konzultanti mu radili to druhé, doporučovali, aby se vystříhal byť i náznaků pesimismu v době, kdy se diváci naladili na sváteční vlnu, touží zapomenout na své strádání a zoufale se jim nedostává povzbuzení od jejich vůdců. Na druhé straně, kdy se mu naskytne lepší příležitost vyburcovat emoce než na počátku nového tisíciletí? Kdy bude mít lepší příležitost připomenout jim nebezpečí internacionalismu a selhání vládní politiky, kterou Starinov zdědil přímo od Jelcina? Příležitost předvést se jako jediný muž, který dokáže vést zemi kupředu v kritickém historickém okamžiku?

Pedačenko si to promýšlel. Nebyl z těch, kteří by nevyužili příležitosti, když se jim sama nabídne. Ovšem nebude na škodu předvést aspoň naoko trochu zdrženlivosti. Vysvětlí svým posluchačům, že do jednadvacátého století mohou vykročit optimisticky, s nadějí... pokud se vydají cestou, kterou jim vytýčí.

"Šedesát sekund!" ohlásil asistent režie.

Pedačenko si zběžně prohlédl svůj obraz v zrcadle. Pohledný padesátník s blond vlasy na ježka a pečlivě zastřiženým knírkem nad ústy plnými bílých zubů, postava zocelená pravidelným tvrdým cvičením. Sám nebyl zvlášť marnivý a svůj pěkný vzhled považoval za nástroj, který mu dával konkurenční výhodu nad protivníky. Už ve svých chlapeckých letech si uvědomil, že si uvolněným, nenuceným úsměvem dokáže získat náklonnost rodičů a učitelů, a později v životě využil svých okouzlujících způsobů, aby dostal ženy do postele a zalichotil vlivným lidem. Věděl, že jako mediální osobnost je příznivě přijímán stejnou měrou díky svým telegenickým rysům jako svým politickým názorům, a vůbec ho to netrápilo. Důležité bylo získat podporu voličů, a to jakýmkoli způsobem. Důležité bylo získat to, co chtěl.

Posunkem ukázal na červenou skvrnku na čele a zpoza kamery k němu rychle docupitala maskérka, lehce na ni nanesla pudr a zase odběhla ze záběru.

Asistent režie zvedl ruku a začal na prstech odpočítávat, kolik sekund

zbývá do začátku vysílání. "Čtyři, tři, dva, jedna..."

Pedačenko se zadíval do kamery.

"Přátelé a spoluobčané v celém Rusku, přeji vám dohrý večer," začal. "I když se nyní spolu chystáme vkročit do nového století, nikdy není na škodu obrátit svůj zrak a pietně si připomenout minulost. Nechme se ovládnout ušlechtilým hněvem, že se na pochodu k velkolepé budoucnosti setkáváme s ochabnutím vlády zákona, které poškodilo naši národní vůli a způsobilo tolik problémů, s nimiž se my - každý z nás - musíme vyrovnat. Před dvěma stoletími bojovali v první vlastenecké válce naši vojáci proti Napoleonově Velké armádě, vytlačili ho z našeho hlavního města a porazili jej. V první polovině našeho století jsme jako národ opět sebrali odvahu a dost vůle, abychom naši zemi ubránili proti německým fašistům a zvítězili nad nimi ve Velké vlastenecké válce. Dnes vás vyzývám, abyste zvedli prapor v poslední vlastenecké válce. Je to svatá válka, která nebude vybojována na Martových polích, ale na morálním bojišti, válka, v níž nám nehrozí děla a bomby, ale kulturní stagnace a úpadek. Tato válka, moji drazí spoluobčané, nás nutí zpytovat naše duše, přihlásit se k tradicím, jež jsou nám všem drahé, a s železnou disciplínou bojovat proti pokušení..."

"... válka, kterou nemůžeme vyhrát, když budeme poklonkovat americkému dolaru a natahovat ruce jako zoufalí žebráci po drobcích z amerického stolu nebo když necháme naši mládež zkazit americkou módou a hudbou," apeloval Pedačenko vážným, přesvědčivým hlasem. "Nepopírám, že poměry jsou špatné, ale přesto musíme vzít odpovědnost za svůj osud do vlastních rukou..."

Když ho Starinov sledoval na televizní obrazovce ve své kanceláři, musel jeho výkon ocenit. Sice omílal stará témata, ale přitom dokázal najít neuralgické body na duši národa, na něž nikdo jiný v poslední době tak citlivě neudeřil. Použití spojení jako "svatá válka" a "ušlechtilý hněv", v obou případech narážky na nejslavnější vojenskou píseň druhé světové války, bylo vskutku brilantní. A to, že svůj ohraný politický program oděl do hávu nové Velké vlastenecké války, byla geniální, grandiózní manipulace s doutnajícími vášněmi. Evokoval hluboko zakořeněnou ruskou hrdost, přirovnával stávající problémy k strázním minulosti a úsilí o jejich překonání dával do stejného kontextu s legendárními bitvami proti cizímu agresorovi... s bitvami, které skončily vítězně jen poté, co se vlast opřela o vlastní zdroje a občané a vojáci se zmobilizovali ve spontánním výbuchu solidarity.

Starinov se nadechl a zase, vydechl. Nikdy nezapomene na prvomájovou přehlídku roku 1985, na čtyřicáté výročí vítězství nad hitlerovským fašismem - na ty davy lidí sledujících památeční obřad u Hrobu neznámého vojína v Alexandrovském parku, burácející procesí vojáků, tanků a vojenských kapel, ohňostroj rozstřikující se po obloze nad Rudým náměstím, podněcující písně a třepotající sovětská mávátka, skupiny veteránů pochodujících ve vojenském sevřeném tvaru, veteránů vzpřímených a důstojných, kteří i přes své chatrné zdraví byli svým způsobem úžasní...

Starinov tam tehdy stál na balkóně Leninova mauzolea s generálním tajemníkem Michailem Gorbačovem a dalšími stranickými hodnostáři, pozoroval nekonečné procesí a po tvářích mu tekly slzy hrdosti. Byl přesvědčen, že i přes všechny nedostatky komunismu, přes všechny jeho sociální a ekonomické problémy zůstane Sovětský svaz i do budoucna pevný, životaschopný a nerozborný.

Až moc dobře chápal, jak je Pedačenkova ohnivá rétorika přitažlivá, a sám se v hloubi duše neubránil pohnutí. Proto také byla nesmírně nebezpečná. Teď, na přelomu tisíciletí, se bál, že je svědkem vzestupu vlny nacionalismu, která zemi neodvolatelně uvrhne do izolacionismu a konfliktu se západem... a proto se také z jeho nocí stala bezesná muka, a v těch pár chvilkách spánku ho sužovaly noční můry plné pavouků, z nichž se probouzel zbrocen studeným potem, v puse pachuť po prachu a popelu.

V televizi Pedačenko konečně shrnul svůj komentář. Složil ruce na stole a

naklonil se kupředu. Usmíval se a jeho pronikavé modré oči se aspoň zdánlivě upíraly přímo na diváka. "A teď máte příležitost vy, přátelé, zavolat mi své otázky do studia..."

"Díky, nechci, příteli," odsekl Starinov.

Nahmatal tlačítko na dálkovém ovladači a Pedačenko s jediným bliknutím obrazovky zmizel, jeho dotěrná přítomnost byla zažehnána - jenže to nebyla tak docela pravda, že?

Tak lehké to bohužel nikdy nebylo, pomyslel si Starinov. Protože až na prostor ohraničený zdmi jeho kanceláře byl Pedačenko všude, od Kaliningradu až po Vladivostok.

***

"Slyšíme vás."

"Dobrý večer, pane ministře Pedačenko. Chtěl bych znát váš názor na nedávnou návštěvu ministra Baškira v Číně a na jeho záruky intenzivnější spolupráce mezi oběma zeměmi."

"Děkuji vám za váš dotaz. Mám za to, že musím zvlášť posoudit ministrovy úmysly a konkrétní dohody s čínskou stranou. Ve světle rozšíření NATO a dalších nedávných pokusů USA monopolizovat si rozhodování o světovém dění bych s ním souhlasil v tom, že s naším asijským sousedem máme mnoho společných zájmů. Americkou hrozbu musíme neutralizovat, a abychom toho dosáhli, musíme se poohlédnout po spojenci na východě. Ovšem na druhé straně tvrdím, že ministr Baškir se pošetile zpronevěřil svým povinnostem, když ohlásil plány na dovoz čínské technologie, zbraní a munice. Naše muničky, nejlepší na světě, trpí sníženými objednávkami. Čína byla navíc jedním z našich největších odběratelů. Proč bychom měli teď tento vztah obrátit vzhůru nohama? Připadá mi slabomyslné a scestné..."

Leonid Todšivalin na své dače severovýchodně od Moskvy u puštěné televize sice klimbal, ale zvuk tříštěného skla ho zcela probral. Obrátil se ve svém houpacím křesle a zjistil, že jedno z oken vzadu je na kusy. Skrz roztříštěnou tabulku už do obývací místnosti foukal severák. Pod parapetem se na koberečku rozprskla sprška střepů. V rohu zaznamenal mezi úlomky skla kámen, k němuž byl gumičkou připevněn přeložený lístek.

Todšivalin si přitáhl župan pořádně k tělu, vyskočil z křesla a pospíšil si k oknu. Opatrně, aby nešlápl do skla, klekl nad kamenem a při tom jedním okem koukl z okna na zasněžený dvorek. Neviděl nikoho. Ale stejně měl pocit, že ví, proč kámen skončil v jeho okně.

Stáhl gumičku a rozložil lístek. Velkými písmeny na něm stála tři slova:
TY ZKURVENÁ PIJAVICE

Popadl ho vztek. Dva měsíce přepravovala jeho železnice americké dodávky obilí z ústředních skladů do blízkých západních oblastí. Množství zrna pro každý region bylo stanoveno podle počtu obyvatel, a kdyby si neulil něco z rezerv, příděl pro jeho město by byl zanedbatelný. On podstoupil riziko. Tak proč by si nezasloužil trochu vydělat tím, že na jím distribuované obilí uvalí malou přirážku?

"Nevděčníci!" rozkřikl se a hodil kámen na skryté chuligány. "To jste pěkně přebrali! Táhněte pryč!"

Žádná odpověď se neozvala. S tichými kletbami se zvedl a pomyslel si, že by ten svinčík měl uklidit. Za tohle mu zaplatí. Chtěl jen jedno - strávit silvestra v klidu a míru. Za tohle mu někdo zaplatí.

Když zaslechl hlasitou ránu na dveře, Todšivalin už mířil do komory pro smeták. Prudce se zastavil, pak se otočil a znovu vyhlédl na dvorek. Na sněhu bylo vidět několik párů překrývajících se stop. Byli tu už předtím? Nevěděl a předpokládal, že na tom nesejde. Teď bylo důležitější, že se vagabundi přemístili k hlavnímu vchodu.

Ozvala se další rána. A další. Střelil pohledem po dveřích a viděl, jak se stěžeje klepou.

"Vypadněte odsud!" vykřikl. "Vypadněte, než zavolám milici!"

Dveře se pod úderem prohnuly. Zástrčka zarachtala v kování. Ze sloupku dveřní zárubně se odštípla první tříska. Todšivalin si uvědomil, jak sípá. Na nose a čele se mu objevily krůpěje potu. Cítil, jak mu na hlavě vstávají vlasy. Dveře zase několikrát zapraštěly.

Několik dlouhých vteřin stál bez dechu v předsíni a pak se rozhodl dojít si pro pušku, kterou měl ve skříni v ložnici. Bude si muset pospíšit, než dveře povolí.

Vrhl se do ložnice a dostal se do ní, právě když se dveře prudce rozlétly a s nimi i pár třísek z futra. Očima střelil k hlavnímu vchodu. Dovnitř se vřítili tři muži s punčochami na hlavách. Dva z nich měli v rukou kovové trubky. Třetí držel dvacetilitrový kanystr s benzínem.

"Vy jste se zbláznili," vykřikl Todšivalin. "Tohle nemůžete..! Ne..."

Jeden z nich se na Todšivalina vrhl a přetáhl ho trubkou přes břicho. Todšivalin se zhroutil jako protržená harmonika, i vzduch mu se zasyčením unikl z plic. Dva muži teď stáli nad ním a zpracovávali ho údery. Zvedl ruku, aby si chránil obličej, a jedna trubka mu rozdrtila prsty. Zachrčel bolestí, svinul se na boku a s kňouráním si ruce strčil mezi stehna.

Útočníci ho zarytě bili dál, trubkami mu bušili do krku a obličeje. Přetáhli ho přes ústa, až se mu vyražené přední zuby octly v krku. Z nosu a rány na tváři mu crčela krev.

Slzami zalitýma očima sledoval, jak třetí muž naklání kanystr. Z hrdla vyrazil čúrek a naplnil místnost pachem benzínu. Muž pobíhal po místnosti a rozléval benzín po nábytku a záclonách. Pak došel nad Todšivalina a pokropil mu župan.

"Prosím ne," sténal slabě. Hlava se mu točila a ústa měl zalitá krví. "Můžu... vám... dát... peníze... jídlo..."

"Drž hubu!"

Trubka zasáhla Todšivalina přesně pod spodní čelistí a on vydal pronikavé zdušené zakvičení. Pak od něj ti muži poodstoupili. Nejasně zahlédl, jak jeden z nich vytahuje z kapsy zapalovač a kus hadru a ten hadr podpaluje.

"Suka,"* odplivl si muž přes masku.

A hodil hořící plátno na Todšivalinův benzínem nasáklý župan.

Ječel a svíjel se na podlaze, ze zad mu vysoko plály plameny, které hladově zářily, až pohltily celé jeho tělo.

Todšivalin slyšel, jak se od něj dunivě vzdalují kroky, a pak zůstal v domě sám, v uších mu hučel oheň a chuchvalce černého kouře vířily po místnosti. Hořel, hořel! Zaslechl hlas a začal volat o pomoc, ale pak mu došlo, že to je jenom televize, že si tam v dáli Pedačenko cosi mumlá, zatímco jeho oheň stravuje zaživa. Snažil se dostat na kolena, odlepil se na dva centimetry od země, ale pak ho ohnivý jazyk stáhl dolů, jeho maso se škvířilo a jemu v nepopsatelných bolestech docházelo, že ho zabili, ti hajzlové, ti hajzlové, oni ho...

***

"Slyšíme vás."

"Pane ministře Pedačenko, proč se podle vás americké obilí dostává do oběhu tak pomalu? Některá města na východě dostala jediné plné nákladní auto na několik set rodin. A v mém bydlišti, nedaleko Starého Oskolu, jsme z pomoci neviděli ani zrno."

"To je dobrá otázka, příteli. Jak víte, jistí členové vlády tvrdí, že nepravidelné dodávky jsou zapříčiněny politickými půtkami ve Spojených státech. Ale my bychom mohli alespoň zvážit jiné vysvětlení. Není náhodou možné, že Američané záměrně přiškrtili proud dodávek, že podnikli ekonomickou sabotáž? Že jejich cílem je ovládnout naši zemi vytvořením dlouhodobé závislosti? Dřív či později se musíme zeptat sami sebe..."

Vince Scull mrkl na nástěnné hodiny nad sebou a vypnul televizi. Čeho je moc, toho je příliš. Tenhle večer už víc Pedačenkova umělé vybičovaného pobouření nesnese. Dokonce i v Rusku má člověk právo užít si silvestra. Anebo

přinejmenším nepustit si nevyžádané bláboly k tělu.

Znovu se zadíval na nevýrazný kulatý ciferník hodin. Bylo osm hodin večer. To znamená, že v Kalifornii bude ještě před polednem. V Kalifornii se jeho manželka Anna - ne, tohle poopravme - jeho bývalá manželka Anna a jejich dvě dcery budou připravovat na příchod velké události. Pokud si to pamatuje dobře, všechny jedou k Annině mamince do Mill Valley. Napadlo ho, jestli tam má dětem zavolat - pravděpodobně zůstanou vzhůru až do půlnoci, aby oslavily příchod nového roku, století a tisíciletí a možná pár dalších kosmických milníků, o jejichž existenci neměl Scull ani potuchy.

Půlnoc v Kalifornii, pomyslel si Scull. To je co - sedm ráno jeho vlastního času? Což by znamenalo tři hodiny ráno v New Yorku, kde žila dvaaosmdesátiletá Scullova babička, která se stále těšila pevnému zdraví. Počítal, že bude oslavovat po svém vlastním způsobu - se sklenkou vína na jedné opěrce křesla a tácem párečků na druhé se bude dívat na televizi a sledovat pád kovové koule ze střechy budovy Timesů na Times Square.

Scull se zvedl a zamířil ke kabátu. Jeho byt v kaliningradské stanici sestával ze tří pokojů v montované obytné a rekreační budově pro víc než sto lidí; Scullovi připadal stísněný a vyvolával v něm klaustrofobní pocity - jako by ho někdo postavil z ohromné stavebnice. Potřeboval, opravdu potřeboval na čerstvý vzduch.

Cestou ke dveřím si už nasadil kabát s kapucí, už držel ruku na klice, ale pak zaváhal, zase se obrátil a zašel do kuchyňky. Šlápl na pedál, který otvíral dveře od jeho miniaturní ledničky, klekl si k ní a zkoumavě se zadíval na láhev Cristalu v horní přihrádce. Chtěl ji bouchnout o půlnoci, ale vždyť je to jedno, proč čekat? Jistě už někde na zeměkouli půlnoc nastala.

Vytáhl láhev a pak sáhl do mrazničky, která nebyla větší než krabice na boty, pro šampusku, kterou tam nechal chladit. Je to zvláštní, když člověk začne přemýšlet o čase. Podívá se na nějakou dalekou hvězdu a ve skutečnosti vidí, jak vypadala před několika milióny lety. Když se ta perspektiva postaví na hlavu, je to ještě divnější - nějaký amatérský mimozemský astronom by ve vzdálené soustavě viděl futuristickým megadalekohledem dinosaury, jak si vykračují pravěkými džunglemi. Když si pomyslel, kolik úsilí bylo věnováno rekonstrukci toho období, vykopávky fosilií, vědecká polemika, jak tyhle příšery žily, jestli Tyranosaurus Rex byl rychlý nebo pomalý, chytrý nebo hloupý... a zatím astronom Qayzlll může zjistit pravdu jediným pohledem. Pro něj nastane silvestr 2000 za mnoho miliónů let.

A ono je to ještě divnější, že? pomyslel si Scull. Za milión let, až ze mě zbude jen prach - pokud vůbec -, mě může nějakej intoš na té samé planetě sledovat, jak vycházím z budovy s lahví šampaňského a vydávám se na procházku, na kterou jsem si teď usmyslel jít. Milión minus deset - a uvidí mě s Annou na naší první dovolené, romantické plavbě po Kajmanských ostrovech, kde jsme většinu času strávili v kajutě a pracovali na dítěti číslo jedna. Milión minus jedna - a Qayzlll bude svědkem epizody, jak mě, toho pitomého, nezodpovědného, svinského blba, chytí Anna s jinou ženou.

Scull vzdychl. Nejenže se mu z celé věci zatočila hlava, ale jeho nálada klesla pod absolutní bod mrazu.

Odšpuntoval Cristal. Pak nasadil sklenku na krk lahve a oboje zas nesl zpátky ke dveřím.

Byt měl v přízemí budovy, a když za sebou zavřel dveře, naskytl se mu pohled na tři ohromné kulovité přijímače satelitního signálu. Trůnily si na betonových plošinách nějakých tři sta metrů v dáli a jejich hranaté kovové panely jim propůjčovaly vzezření ohromných drahokamů s mnoha fasetami.

Bez nějakého zvláštního důvodu se k nim vydal. Mrzlo až praštělo, vzduch byl suchý a půda byla pod tenkým škraloupem udusaného sněhu zmrzlá na kost. Po třech stranách obklopoval stanici hustý hvozd a tím se dalo projet pouze dlážděnou cestou, která se vinula z východního okraje tábora. Holé, ledem pokryté větve stromů zářily za jasné zimní noci, jako by je někdo elegantně

vyfoukl z křišťálového skla.

Scull se zastavil na půl cesty mezi obytnou budovou a houfem antén a naslouchal tichu. Ve většině oken za ním se svítilo a žluté světlo z lustrů špinilo jinak bílou zemi. Většina personálu bude na večírku; který organizovalo pár techniků a Elaine a Arthur Steinerovi v jedné z vyhodnocovacích místností. Zbytek by našel na menších sezeních ve vlastních pokojích. A Anna s dětmi je tisíc mil daleko.

Stáhl sklenku z lahve, do půlky nalil šampaňské a pak postavil lahev na zem. Pak tam ve větru šlehajícím do tváří stál a pokoušel se přijít na vhodný přípitek.

Chvilku to trvalo, než ho něco napadlo.

"Nechť mé nectnosti zemřou na úbytě dříve než já," řekl nakonec a zvedl sklenku ke rtům.

14.

SAN JOSEF KALIFORNIE
31. PROSINCE 1999

Gordian zdvihl nohu z brzdového pedálu skoro na tak dlouho, aby se kola jeho Mercedesu SL jednou protočila, pak znovu dupl na brzdu a zamračil se. I takových patnáct kilometrů za hodinu bylo v zácpě spíše zbožným přáním. Stál ve středním pruhu dálnice I-280 a s ohromným návěsem po obou bocích si připadal jako mihule, která uvízla mezi dvěma velrybami.

Podíval se na hodiny v palubní desce. Skoro osm hodin večer. Sakra!

Sáhl do kapsy sportovní bundy pro mobil a namačkal na něm číslo domů.

"Ano?" ozvala se jeho manželka hned po prvním zazvonění.

"Ahoj, Ashley, to jsem já."

"Rogere? Kde jsi? A co je tam slyšet za rámus?"

"Jsem na cestě domů," řekl. "A ten kravál, to je provoz na dálnici."

V telefonu se rozhostilo ticho. Přesně to Gordian čekal. Nesnažil se ho přerušit.

"To je hezké, že sis nechal tak velkou časovou rezervu," ozvala se nakonec sarkasticky.

Gordian uznával, že si to zaslouží. Zadíval se přes čelní sklo na zadek džípu Cherokee a zahlédl malého bílého pejska s pirátskou páskou černých chlupů přes oči, jak ho sleduje ze zadního okna.

"Poslouchej, Ashley, touhle silnicí jezdím už dost dlouho. Kdybych tušil, že bude večer takhle ucpaná..."

"Když ne na silvestra, tak kdy?" odsekla. "A mám ti připomínat, že máme v restauraci rezervovaný stůl od devíti?"

"Zavolám tam, jestli by nám nemohli změnit rezervaci na desátou," nadhodil.

Jak slaboduše musí taková nabídka znít, to věděl ještě dřív, než ji vypustil. Jak ho jeho žena právě upozornila, byl silvestr. V restauraci Trader Vics bude plno.

Gordian čekal, až mu odpoví. Na ucpané dálnici se nic nehýbalo. Pejsek v džípu tiskl čumák na sklo a dál si ho prohlížel.

"Nemusíš se namáhat," odtušila. Sarkasmus jí zhořkl na jazyku - teď už to byl vztek. "Stojím tady ve svých nejlepších šatech, připravená k odchodu. Krucinál, vždyť jsi mi slíbil, že přijdeš včas."

Gordian cítil, jak se mu stahuje žaludek. Táhlo mu hlavou, že jí nejen dal své slovo, ale že ho tentokrát opravdu hodlal dodržet. Ale když většina jeho zaměstnanců odešla kvůli svátku z práce brzy, rozhodl se v tak vzácném klidu dohnat resty v papírování s tím, že domů by mohl vyjet v půl sedmé a doma bude za hodinku. Proč jenom nepočítal s tím, že by mohl uvíznout v zácpě?

"Miláčku, je mi to fakt líto. Chtěl jsem jen dořešit pár maličkostí..."

"Jasně. Jako vždycky. Je potřeba dořešit všechno kromě čehokoli, co by jenom vzdáleně připomínalo soukromí," řekla a hlasitě se nadechla. "Nebudu se o tomhle s tebou hádat po telefonu, Rogere. Nenechám si vnutit roli sekýrující manželky. A stejně jsme si to už dávno vyříkali."

Gordiana nenapadlo nic, co by na to mohl říci. Ticho v jeho sluchátku znělo tak pustě a planě. Posledních několik měsíců mluvila Ashley o rozchodu. Tak pro to taky neměl slov. Mohl jí jen říct, že ji miluje a že si nepřeje, aby odešla. Nemyslel si, že by to mezi nimi bylo tak špatné, aby vůbec začala přemýšlet o rozchodu, a také jí to řekl.

Provoz na dálnici trochu oživl. Začalo to v levém pruhu, kde jeden z nákladáků po jeho boku zasyčel, jak jeho řidič uvolnil pneumatickou brzdu. Pak se dal do pohybu džíp a Gordian zlehka došlápl na plyn.

Počítal, že popojel po asfaltu zhruba na délku jednoho auta, než se brzdová světla džípu rozsvítila a on za ním musel zabrzdit.

"Myslím, že bude nejlepší sbalit kufry, ještě než dojedeš," konstatovala Ashley.

"Zlato..."

"Ne, Rogere," zarazila ho. "Nic neříkej. Ne teď."

Gordianovi se žaludek sevřel o poznání víc. Z jejího nekompromisního tónu vyrozuměl, že žádná další diskuse nebude. Už se stáhla do své ulity.

"Potřebuju trochu prostoru," pokračovala. "Kdybychom se večer viděli, bylo by to jenom horší."

"Kde budeš?"

"To zatím nevím. Ještě ti zavolám a dám ti vědět."

A zavěsila.

Cvak.

Gordian držel telefon u ucha ještě minutu poté, co linka ohluchla, a pak ho konečně nechal sklouznout do kapsy.

Zabořil hlavu do opěrky, promnul si čelo a unaveně a rezignovaně si vzdychl.

Tak teď' už nemám důvod domů spěchat, pomyslel si.

Před ním se psík s tlamou u okna rozštěkal a začal vrtět ocasem. Nebo přinejmenším to vypadalo, že štěká, protože přes dvě okenní tabulky a vrčení stovek naprázdno puštěných motorů ho nemohl slyšet.

Gordian zvedl ruku a zamával mu. Pejsek vrtěl ocáskem sem a tam ještě rychleji.

"Šťastný nový rok," popřál interiéru svého auta.

15.

NEW YORK
31. PROSINCE 1999

23.40

V horním podlaží štíhlého mrakodrapu ze skla a oceli na pomezí Čtyřiačtyřicáté ulice a Broadwaye se před celostěnnými okny shromáždila skupinka německých manažerů z mezinárodního časopiseckého impéria Fuchs Inc" aby lépe viděla na to, co se děje dole. Se slušným předstihem byly před jejich příjezdem kanceláře používané americkými zaměstnanci firmy proměněny v jakousi pozorovatelnu a jídelnu zároveň, v níž nechyběla plyšová křesla, silné dalekohledy, bar s alkoholem a předkrmy, jež servírovali číšníci v bílých rukavičkách. Před jejich příjezdem přišel z výšin firemní hierarchie přípis, aby zaměstnanci odešli na Silvestra brzy. Němečtí vlastníci výslovně zakázali, aby měl kdokoli z amerických zaměstnanců přístup do horního podlaží, ať už byla jejich pozice uvnitř firmy jakákoli. Tu svým způsobem primitivní a

barvitou podívanou na Times Square chtělo zahraniční vedení sledovat a komentovat v solidním, ničím nerušeném soukromí.

A zatímco hektické srocení davů na silvestra bylo možná americkou tradicí, němečtí byznysmeni, kteří investovali milióny dolarů, aby se Američanům dostaly do rukou módní časopisy na křídovém papíře, měli pocit, že jen oni mají právo užít si ho takříkajíc na vyšší úrovni.

23.43

Na betonovém ostrůvku uprostřed Times Square - zhruba od Dvaačtyřicáté po Třiačtyřicátou ulici - vyrostla ohromná tribuna, které ještě před oslavou musely uvolnit místo lavičky a armádní náborová kancelář, to vše na příkaz Organizačního výboru pro Nový rok 2000. Právě tady stáli starosta a další státní úředníci se svými rodinami, přáteli, politickými mecenáši a houfem baviců, pronášeli proslovy, mávali davu, organizovali vyřvávání "Miluju New York", usmívali se do kamer a připomínali lidem, aby se bavili, ale prosím, prosím, prosím buďte šetrní k tomu chlápkovi, co vám šťouchá loktem do žeber a osahává prdýlku vaší přítelkyně. Na budově Timesů se nad celým náměstím tyčila gigantická obrazovka Panasonic Astrovision, která v roce 1996 nahradila obrazovku Sony Jumbotron a která byla krátce poté pronajata stanici NBC, a na dvaaosmdesáti metrech pixelů vysílala gigantické obrazy všech lidí na tribuně, aby se masa mohla kochat jejich charismatickou blízkostí.

Na tribuně, kde známý komik a rodák z Lower East Side právě začal chrlit do mikrofonu krátké vtipy, seděl policejní komisař Bill Harrison vedle své manželky a dcery a připadal si jako masová jednohubka na ohromném švédském stole. Už jen chybí, aby někdo tu zatracenou věc překlopil, a hladovějící lůza bude mít hostinu.

Skepticky se kolem sebe rozhlížel a toužil po tom, aby se mohl spolehnout na předběžná opatření, která byla podniknuta na ochranu přítomných velkých zvířat, ani nemluvě o jeho ženě a dceři, které nedaly jinak a nadšeně (a přes jeho námitky) s ním zašly na tohle fiasko. Dostavila se polovina šéfů z radnice a tolik hvězd, že by vystačily pořadu V žitě na celý rok. A navzdory neprůstřelným štítům chránícím řečníky, navzdory souhvězdí policistů, neuniformovaných detektivů a soukromých tělesných strážců kolem pódia, navzdory jízdním policistům, psům trénovaným v odhalování bomb a sledovacím týmům na střechách, jejichž členové dalekohledy pročesávali scénu, navzdory nekonečným diskusím mezi autory Operace 2000, navzdory tomu všemu takovou sítí pořád mohlo proklouznout něco velmi ošklivého. Jak tomu mohlo být jinak, když tu měli co do činění s více než deseti příčnými manhattanskými ulicemi a když všechny významné linky podzemky měly zastávky v okolí?

Při obhlídce nejbližšího okolí se mu zrak nakrátko stočil k náklaďáku Jednotky rychlého zásahu, který byl zaparkovaný v těsné blízkosti tribuny s celebritami na Dvaačtyřicáté ulici. Krom toho, že přetékal záchranným a taktickým vybavením, našly se v tom objemném vozidle zbraně od samopalů Ruger Mini14 a brokovnic Ithaca ráže dvanáct ke kulometům a M-šestnáctkám vyzbrojeným granátomety a víceúčelovou municí. Za ním byly v záloze dva rádiové vozy, vozidlo pro odposlech, velitelsko-štábní vůz a dodávka s pyrotechnickým vybavením.

Harrisona přece jen uklidňovalo, že členové této elitní jednotky jsou vycvičeni tak, aby dokázali zvládnout téměř jakoukoli krizi - pokud by došlo k nějakému maléru, oni už se s ním vypořádají. Jenže zásah není totéž co prevence a dnes večer se nemohl zbavit přízraku pumového atentátu v Oklahoma City; stačilo jen pár sekund a stovky lidí byly po smrti, připomínal si.

"Je to Dick Clark?" zeptala se Rosena a ukázala na živý hlouček, který se najednou utvořil nedaleko tribuny. "Tamhle, u těch televizních kamer."

Poposedl si a naklonil hlavu.

"Asi ne," usoudil. "Ten chlap vypadá moc starý."

"Člověk nikdy neví, Bille. Už by mu muselo táhnout na sedmdesát."

"Dick Clark přestal stárnout v třiceti," odtušil, "na rozdíl od toho chudáka, tvého ucouraného manžílka, kterému už moc energie nezbývá a který usne jako nemluvně, sotva se hlavou dotkne polštáře."

"Opravdu?"

"Kde jsou ty časy, kdy jsem flámoval do časných ranních hodin, miláčku."

Položila mu ruku na stehno a nechala ji tam, na rtech se jí objevil tak trochu šikmý úsměv a oči se jí při tom leskly tak, že mu vždycky vyschlo v hrdle a srdce mu poskočilo.

Dnešek nebyl výjimkou.

Díval se na ni s překvapením v očích a čekal, až chytí dech.

"Jak jsem řekla, staroušku, člověk nikdy neví."

23.45

"Čéče, máte koblihy s želé?"

Vousatý prodavač zvedl oči od náramkových hodinek a zavrtěl hlavou.

"A co takle s pudinkem?"

"Už nejsou."

Des Samford se podíval na svého kamaráda Jamala. Jamal mu pohled opětoval a pokrčil rameny. Oba výrostci na sobě měli bundu s kapucí a pletenými čapkami pod ní. Oba taky hrozně mátl ten bílej moula, kterej by měl mít zájem vydělat velký prachy, jenže to by nesměl mít krám úplně vykradenej. Před minutkou vykouřili trochu trávy, dostali se do rauše a pak vyrazili jako žíznivá čára k jeho stánku - něco sladkýho by rozhodně bodlo. Třeba by jim pár kafí rozehřálo zmrzlý kosti.

Des si začal třít ruce o sebe, aby se aspoň trochu ohřál. Do prdele práce, proč se silvestr nemůže oslavovat v červenci?

"Helejte se, neříkejte nám, že nemáte aspoň ty s čokoládovou rejží?" dorážel dál. "S rejží mít musíte, no né?"

"Došly," odpověděl prodavač teenagerům a znovu pohlédl na hodinky.

Des se prstem pošimral pod čapkou na čele. No to mě podrž, i dyby se dožil stovky, stejně nepochopí tyhle bílý týpky, ať už teda pocházej z Bronxu nebo maj ňákej divnej přízvuk jako tenhle. Takový bezva místo, jihovýchodní roh Čtyřicátý druhý, přímo pod tím barákem s velkou obrazovkou, každou chvilku zrovinka sem spadne ta koule a hádejte, co von dělá - čučí na hodinky, jako by někde jinde měl něco lepšího v pácu, a říká lidem, todle nemáme a tamto nemáme a takový kecy.

Des se naklonil a přečetl si jméno na prodavačově licenci.

"Julku, no tak co kdybys nám tak zkusil říct, co tam teda máš ?"

Prodavač neurčitě kývl na prořídlou řadu obyčejných a pocukrovaných koblih na horní polici.

Des si sevřenými rty zhnuseně odfrkl. Tyhle koblihy vypadaly nejen jako okoralý, ale dokonce přímo z krabice.

"Takový srágory sme si klído mohli koupit v lahůdkách," odmrštil jeho nabídku. "Tady máte černý na bílym, že prodáváte čerstvý koblihy. Jak je možný, že tu máte vybíleno, dyž ještě nejni ani půlnoc?"

Prodavač se svýma modrýma očima dlouze zadíval na Dese, skoro jako by se díval skrz něj. Pak sáhl pod pult.

Des znovu hodil očkem po Jamalovi. Nevěděl, která bije a co když si k tomu chlápkovi moc dovolil? Jestli má tenhle trhlej trotl pifku na černý, třeba má pod zástěrou bouchačku na lidi, co sou moc drzý. Jamalovi vrtala hlavou stejná věc a už už dal Desovi echo, aby se zdejchli, když se prodavačova ruka vynořila s hnědým papírovým pytlíkem.

"Nate," řekl a shrnul těch pár koblih ve výloze do pytlíku, zakroutil vrškem, aby žádná nevypadla, a podal jim ho. "Grátis."

Des se na něj pátravě zadíval.

"To jako vážně, čéče?"

Prodavač přikývl, ještě víc se k Desovi natáhl, až mu pytlík málem vrazil

do náruče.
"Berte," pobídl je. "Další šanci už nedostanete."
Des po nich chňapl. Měl tak nějak pocit, že kdyby to neudělal, ten frajer by je nechal spadnout na chodník.
"No tak díkec," utrousil a mrkl na obrazovku Astrovision, kde se starosta vykecával z tý tribuny uprostřed ulice, celej podělanej z toho odpočítávání, slintal o tom, jak New York jde příkladem celýmu světu, jak se všechny ty milióny lidí na Times Square baví, jak spolu všichni vycházejí v míru, bratrství a solidaritě, a prosím neřiďte opilí. Ani slovo o prodavačích, co nemaj žádný koblihy, no ale co, dyť sme tady na mejdanu. Pod starostovou tváří zářivě rudé číslice ukazovaly čas. Do jednadvacátého století už mnoho času nezbývalo.
Des musel uznat, že ho ta atmosféra rozpaluje.
"Pod, posunem se trošku dozádu. Chci mít dobrej vejhled na tu kouli, až pude dolů," obrátil se na Jamala.
Jamal přikývl. Podíval se na prodavače, polovičatým kývnutím bradou poděkoval za grátis koblihy a pak se s kamarádem vydal pryč.
Prodavač je sledoval, jak zavadili o ženu v černém koženém kabátu a baretu, která měla namířeno ke stánku, začali se jí omlouvat, přičemž si ji pěkně očíhli, a pak zmizeli v davu.
"Dobrou zábavu," zamumlal prodavač.

23.47
Když se prodrala skrz dva černé chlapce, došla Gilea ke stánku a podívala se přes pult na Achada.
"Máte vyprodáno?" zeptala se.
Přikývl. "Už zavírám krám."
"To je bída."
"Ale měli by tu být další prodavači," uklidňoval ji. "Taky prodávají koblihy."
"Ne že bych je neviděla."
"To je dobře," řekl. "Neměla byste mít žádný problémy."
"Ne, to bych neměla."
Vrazila ruce do kabátu. V pravé kapse měla vysílačku ve tvaru a velikosti, který zhruba odpovídal rtěnce - a stejnou měl pro jistotu i Achad. Jedno otočení proti směru hodinových ručiček vyšle na kódované frekvenci signál přijímači a detonátoru uvnitř stánku a přivede k výbuchu trhavinu C-4, která byla uložena mezi tenké hliníkové pláty vepředu, vzadu i po bocích. Dalších padesát kilogramů výbušniny bylo po jednotlivých balíčcích v úložném prostoru. Kromě trhaviny obsahoval úložný prostor i tisíce hřebíčků a kuličkových ložisek. Ty po výbuchu vystřelí do všech stran, přímal kovu smete vše v prostoru o průměru několika stovek metrů a neobyčejně umocní destruktivní sílu výbuchu - lidským masem projdou stejně snadno jako brok hedvábným papírem. A i když měla každá polička svou nezávislou rozbušku, všechny dráty se spojovaly v jediný systém, takže k odpálení náloží a rozmetání smrtících projektilů dojde simultánně.
A to bude jenom začátek.
Gilea mrkla na hodinky na pravé ruce. Druhou ruku měla pořád v kapse a v ní pevně svírala vysílačku.
"Už je skoro půlnoc, tak bych radši měla jít," řekla a zadívala se Achadovi do očí. "Dík za pomoc."
"Není zač. Dobrou noc."
Usmála se, otočila a rychle se vydala k jižní straně bloku. Achad se zhluboka nadechl a podíval se na hodinky. Sám bude muset z budky vypadnout přesně za dvě minuty - a bude mít věru načase.
Až se celé to místo promění v planoucí, sténající jámu pekelnou, chtěl být co nejdál.

23.48

"... a teď se můžete v živém přenosu podívat na Times Square, kde reportér naší stanice Fox TV Taylor Sands byl celý večer ve středu dění. Taylore, jak to tam vypadá?"

"Jessico, i když venkovní teplota rychle klesá, to ještě neznamená, že to samé musí platit i o náladě lidí na náměstí. Abych ocitoval písničku Bustera Poindextera, jsou celí naž-ha-ve-ní. Před chvilkou mi řekl zástupce newyorské policie, že velikost davu překonala veškerá očekávání a že nakonec by mohla překročit tři milióny... a to vám řeknu, že ze svého místa nevidím jediný centimetr chodníku, který by byl volný. Přesto se všichni dobře baví a zatím jsme zaznamenali jenom několik menších incidentů, které si vyžádaly zásah policie."

"Taylore, vypadá to, že starosta opravdu -"

"Promiň, Jessico, mohla bys tohle zopakovat? Jak jistě vidíš, lidé už vytáhli řehtačky, a tak tě slyším jenom s velkými potížemi..."

"Říkala jsem, že starosta se do funkce hlavního ceremoniáře opravdu vžil."

"To je pravda. Ještě než začalo poslední odpočítávání do nového století, měl k davu malý proslov a před několika vteřinami si nasadil klobouček z červenozlaté fólie s fáborky z krepového papíru. Čistě mimochodem, šeptá se, že se k němu na pódiu připojí legendární hudebník a textař Rob Zyman, jehož písnička ‚The Worlďs A' Gonna Change` se stala hymnou celé generace a který - jak možná víte - se stal hvězdou právě na ulicích newyorské Greenwich Village. Rovněž se očekává, že se Zyman právě tady po letech setká se svou příležitostnou spolupracovnicí Joleen Reesovou. Ve vzduchu jsou velké věci!"

"To jistě ano, Taylore. Díky za příspěvek. Nyní následuje krátká přestávka na reklamu, ale v živém přenosu Nového roku 2000 budeme pokračovat za pouhých šedesát sekund..."

23.50

Sadov došel na konec vykachlíčkované stanice trasy metra Independent na Padesáté ulici u Rockefellerova centra a pak po schodišti vyšel na ulici. Dával si načas a k určenému místu nijak nespěchal. Z vagónu podzemky na trase B vyšel před patnácti minutami, usadil se na lavičce na nástupišti a předstíral, že čeká na spojení, dokud neměl pocit, že je čas jít. Kdyby chtěl, mohl přijet po trasách, které byly Times Square blíž, ale Gilea poukazovala na to, že bezpečnostní opatření budou v těchto stanicích přísnější a že nemá smysl zbytečně riskovat.

Za schodišťovou šachtou zahlédl proužek noční oblohy lemovaný zoubkovanými střechami domů, ovanul ho studený závan vzduchu a už byl na ulici.

Dokonce i tady, dvě dlouhé avenue západně od Times Square, byly slyšet nadšené výkřiky a výbuchy smíchu, které vybublávaly nad kalnějšími vrstvami zvuku, nad hustým proudem lídských hlasů, který se k němu linul mezi firemními mrakodrapy po obou jeho bocích.

Zabočil na sever, na Šestou avenue, pak se volným krokem vydal přímo za nosem a za pochodu si upravoval délku řemene na sportovní tašce, která se mu skřípavě otírala o koženou bundu. Taška byla z temně modrého nylonu, velmi nenápadná. Policie ovšem na křižovatkách postavila bariéry a pravděpodobně prováděla namátkové kontroly kabel a zavazadel. Proto měl Sadov v plánu počkat před kontrolním stanovištěm na severovýchodním rohu Sedmé avenue a Padesáté třetí ulice, dokud první exploze neodláká jejich pozornost. Teprve pak se nakrátko vmísí do vzedmuté lidské masy a položí tašku na zem. Totéž udělá ve stejném okamžiku na třech ostatních rozích Times Square Korut, Gilein člověk, a dva mafiáni Nicka Romy. Všechny balíčkové bomby v sobě měly zabudovánu zpožďovací rozbušku, která vybuchne až za deset minut, když bude zmatek v davu největší.

Lidé v jejich blízkosti budou roztrháni na kousky. Stovky, možná tisíce

lidí budou zraněny v nastalé vřavě, pošlapány zpanikařeným davem. A steny raněných a umírajících se budou odrážet v ulicích omývaných potoky krve.

Sadov zabočil na západ do Padesáté třetí ulice, kde v dálce stála modrobílá policejní barikáda, jíž obklopoval hlouček rozesmátých uniformovaných policistů, kteří tu stáli s rukama založenýma, povídali si a zjevně neměli nic lepšího na práci než pobírat příplatky za přesčas.

Sadov v dlouhém stínu kancelářské budovy zvolnil a podíval se na hodinky. Za pouhých pár minut budou mít policisté plné ruce práce. Ať už pumovému útoku nakonec podlehnou stovky nebo tisíce lidi, dnešní noc si budou připomínat za deset století, když nadejde čas nového milénia, a prostý lid naplní hrůza z věcí příštích a vůdci národů, které se ještě nenarodily, se budou v duchu ptát, jaké hříchy byly příčinou tak strašného hněvu.

23.51

Na osobní žádost newyorského policejního komisaře zapůjčil Federální úřad pro letectví (FAA) pyrotechnickému týmu své dva nejlepší psy, a ti se dnes objevili na scéně. Fay, jejíž jméno bylo zjevným holdem její mateřské organizaci, byla pětiletá černá fenka labradora, která za poslední dva roky služby na Kennedyho mezinárodním letišti vyčmuchala čtyři bomby v zavazadlech. Dobrman Hershey spustil poplach na republikánském sjezdu loni v létě, když svým fenomenálně citlivým nosem upozornil bezpečnostní personál na kus plastické trhaviny A-3 ve váze s květinami na řečníkově pultíku. I když byl všeobecně považován za nejchytřejšího psa celého týmu, měl jednu velkou slabost, totiž nechat se svést ze stopy pachem čokolády... která mu nakonec dala i jeho jméno.

Agent Mark pracoval u bezpečnostní složky FAA dvanáct let, z toho skoro šest let jako psovod. Psy miloval a znal i jejich výjimečné schopnosti, byl si ovšem vědom i jejich omezení. A už od začátku měl obavy, že jeho současný úkol bude prostě neproveditelný.

Jejich psi dosahovali nejlepších výsledků v relativně uzavřených prostorách, nebo přinejmenším v prostorech, kde psy víceméně nic nevyrušovalo - tedy v kabinách tryskáčů, nákladových letištních halách, hotelových místnostech a v prázdných posluchárnách, jak tomu bylo v případě republikánského sjezdu. Čím většímu množství vjemů byli vystaveni, tím větší byla šance, že se nechají oklamat nebo prostě ztratí stopu. Velké prostory s volným přístupem a spousta hluku snižovala jejich schopnost zachytit jemnou pachovou stopu výbušnin. I za normální noci by to na Times Square byl nelehký úkol a dnes, když náměstí připomínalo křížence mezi masopustní veselicí a burzovním parketem, to bude úkol titánský - hektická, vřeštící džungle plná vizuálních podnětů, zvuků a pachů.

Už jenom prostý pohyb po náměstí byl obtížný. Večer, když byl dav o hodně řidší, se psi ještě mohli volně procházet. Teď byl dav neproniknutelný a psi byli čím dál tím stresovanější. To znamenalo, že museli být na krátkém vodítku a jejich akční rádius se omezoval na ohraničené prostory jako ohrazené pásmo před tribunou.

Gilmore navíc nesměl dopustit, aby u rozrušených zvířat došlo k dehydrataci, což by mohlo vést k šoku nebo dokonce k smrti. Obě zvířata o váze takřka sedmdesát kilogramů potřebovala spoustu vody, aby se jejich metabolismus pracující na vysoké obrátky nepřehřál. Gilmore si to dobře uvědomoval, a proto do dodávky bombového týmu, zaparkované vedle budovy Timesů, naložil několik čtyřlitrových džbánů s vodou. Funící psi ho za poslední hodinu odvedli tímto směrem už dvakrát.

Stál teď po straně tribuny, sledoval, jak Rob Zyman a Joleen Reesová zaujímají místa vedle starosty, když si všiml, že ho Fay zase tahá za vodítko. To ho svým způsobem zklamalo. V těch několika minutách před odpočítáváním se chtěl držet blízko postarších, nikoli však obstarožních folkových zpěváků - z důvodů, to si musel přiznat, ne zcela profesionálních. Gilmore byl Zymanovým

fanouškem už od těch dob, kdy jeho bratr přišel s jeho prvním albem Big City Ramble, což bylo někdy na sklonku šedesátých let. A protože v posledních několika letech Zyman takřka nekoncertoval, měl Gilmore za to, že tohle je možná jeho poslední šance vidět ho živě, než pověsí otlučenou gibsonku na ramena a odšourá se po liduprázdné dálnici na věčnost. I kdyby zazpíval jenom první sloku tradiční skotské písně Auld Lang Syne svým proslaveným a často parodovaným hlasem připomínajícím skřípání šmirglpapíru, stálo by to podle Gilmora zato.

Ale pak začala Fay supět a tahat za vodítko, a dala tak velmi výrazně najevo, že potřebuje doplnit chladič.

Takže se vydal k dodávce, psi šli před ním na patnácti centimetrech vodítka vyhrazeným koridorem a Fayin jazyk visel na půl cesty mezi její mordou a chodníkem. Hershey v tomto případě nepřestal pracovat, skloněnou hlavou počmuchával a vypadalo to, že se svou partnerkou jde z čiré psí galantnosti.

Deset metrů před zaparkovanou dodávkou se Hershey najednou zapřel a obrátil se doleva k davu, začal kňučet a štěkat a trojúhelníkové uši se mu vztyčily. Gilmore se na něj zmateně zadíval. Pes se choval jako šílený. Ještě podivnější bylo, že Fay začala zuřivě štěkat ve stejném směru jako Hershey, jako by na žízeň úplně zapomněla.

Gilmore zneklidněl a povolil psům vodítko. Psi ho začali táhnout doleva a dopředu tak rychle, že málem narazil o břevno uzávěry. Ostrým povelem přivolal psy k noze a pak je nasměroval k mezeře mezi zátarasy, které se ze všeho nejvíc podobaly kozám na řezání dřeva, přičemž si měřil dav.

Viděl jenom lidi, tisíce a tisíce lidí namačkaných k sobě takovým způsobem, že připomínali jediný amorfní organismus. Většina jich sledovala dění na tribuně na obrazovce Panasonic a už se nemohla dočkat odpočítávání, které mělo začít za necelých deset minut.

A pak Gilmore zahlédl na Dvaačtyřicáté stánek opatřený ohromným nápisem ČERSTVÉ KOBLIHY. Nemusel by si ho všimnout, kdyby jeho pozornost neupoutalo pár maličkostí - poličky za sklem byly prázdné a prodavač z něj právě vylézal bočními dvířky a měl docela napilno.

Když pohlédl na Fay a Hersheyho, oba psi měli zježenou srst na krku a dívali se přímo na stánek s koblihami.

V Gilmorově hlavě začaly zvonit zvonky na poplach. Ze začátku ne moc hlasitě - pořád bylo dost dobře možné, že Hershey narazil na pachovou stopu neškodné poslední čokoládové koblihy, ale zvonky mu v hlavě zvonily dost hlasitě, aby to šel vyšetřit.

Popustil vodítko a nechal se oběma psy vést. S vrčením zamířili ke stánku jako rakety na cíl; bělma v jejich očích byla teď velmi výrazná. Moře oslavujících se před nimi rozevřelo, protože jejich velikost a verva vzbuzovaly respekt.

Když došli k prodavači na metr, zastavil se stánkař mezi vrčícími psy a stánkem, očima nejdřív sklouzl ke psům a pak zvedl zrak k Gilmorovi.

"Promiňte, pane," upřel na něj Gilmore pevný pohled.

Psi trhali za vodítko tak silně, až měl pocit, že mu co nevidět vykloubí ruku.

"Mohl byste mě pustit? Chtěl bych se vám mrknout na stánek."

Prodavač na něj jen zíral. "Proč?"

"Jen rutinní prohlídka," ubezpečoval ho Gilmore.

Ten chlap tam stál a díval se střídavě na Gilmora a na psy. Gilmore si všiml, že se mu na tváří nad bradkou začal lesknout pot.

"Mám plný ruce práce s balením," odpověděl prodavač a olízl si rty. "Nevím, co po mně chcete."

"Pane," pokračoval Gilmore a v mozku mu poplachové zvonky pronikavě ječely, "je mi líto, ale budete mi muset uhnout."

Ten muž tam pořád stál.

Dvakrát polkl.

Pak vrazil levou ruku do kapsy kabátu.
"Táhni do prdele, Američane," štěkl.
A z kapsy vytáhl malý váleček a levou rukou jedním koncem otočil.
Gilmorova ruka sjela k pouzdru, ale pistoli z ní už neměl šanci vytáhnout.
Na další vývoj událostí to však nemělo opravdu žádný vliv.

23.55
Policista v sledovacím vozidle měl dost času, aby si všiml, jak se na jeho monitorovacích přístrojích objevil nový signál, jakési nízkofrekvenční vysílání v pásmu třiceti až pětatřiceti megahertzů, což je méně, než vydává pager či mobil, ale víc než elektrický otvírač dveří od auta, jaké řidiči nosí na klíčích.
Obrátil se ke svému partnerovi na vedlejší stoličce, protože mu připadalo, že signál je dost neobvyklý, aby mu to stálo za zmínku.
"Gene," začal, "co si mys-?"
Rachot výbuchu mu utrhl slova od úst a dodávka, její posádka a všechno v ní se vypařilo v ničivé ohnivé vlně.

23.55
Na rohu Šesté avenue a Dvaačtyřicáté ulice čekala Gilea s detonátorem v dlani na půlnoc, když se obloha rozzářila neuvěřitelným jasem výbuchu. Pak přišel zvuk, přímo hmatatelně se přes ni přehnal, udeřil ji do bubínků, rozechvěl její kosti a otřásl půdou pod nohama. Všude kolem ní se rozeřvaly alarmy v autech i na domech. Po celé avenue se roztříštila okna v kancelářských budovách.
Achad, blesklo jí hlavou, srdce se jí rozbušilo a ústa jí zaplavila kovová pachuť adrenalinu.
Málem nemohla dýchat, jak byla rozjařená. Opřela se o zeď tváří k Times Square a v očích se jí míhaly rozeklané záblesky světla z červenooranžové hory plamenů, která se nad náměstím vznesla.
"Skvělé," zamumlala. "Bože, to je skvělé."

16.

SAN JOSEF KALIFORNIE
31. PROSINCE 1999

V New Yorku bylo pět minut po půlnoci.
Kde předtím kamery přepínaly mezi scénami nevázané zábavy na Times Square, teď zabíraly masu oslnivého oranžového plamene, který se pnul vzhůru, obklopen sprškou menších ohňů, jež z ptačí perspektivy připomínaly doutnající zápalky roztroušené po tmavém stole.
Sirky pomyslel si Gordian. Kdyby to jenom byly sirky.
Tvář měl popelavou, v jeho mozku zápasila nevíra s hrůzou, opěrku křesla svíral rukou, která se nechtěla přestat klepat. Sklenka Curvoisieuru, jež mu vyklouzla z prstů, ležela vzhůru nohama na podlaze a do koberce kolem ní se rozlézala nachová skvrna. Nevnímal rozšiřující se flek, neuvědomoval si, že vůbec sklenku upustil, nevnímal nic jiného než tragédii, která se odvíjela na obrazovce.
Pět minut po půlnoci.
Před deseti minutami chtěli lidé celého světa oslavit nástup jednadvacátého století - skoro jako kdyby se shromáždili na vlakovém nádraží, aby se podívali, jak cirkus vjíždí do města, ale místo toho to spíš vypadalo, jako by po kolejích s duněním dorazila apokalypsa. Bylo podivné, jak se v prvních omračujících okamžicích po výbuchu Gordian vzpíral uvěřit tomu, co se stalo, vytěsňoval tu nevítanou informaci z vědomí, snažil se sám sebe

přesvědčit, že je to všechno omyl, že nějaký technik v televizi zmáčkl špatný knoflík a že místo na přímý přenos z Times Square se dívá na nějaký příšerný katastrofický film.

Ale dlouho před realitou hlavu do písku strkat nedokázal, zvlášť když se na něj valila takovým způsobem.

Teď tam zničeně, bez hnutí stál a opíral se o gauč, opíral se o něj, jako kdyby byla podlaha pod ním hodně nakloněná. Víceméně v šoku zíral na televizi, ale přesto malá část jeho mysli dále fungovala na analytické úrovni, automaticky interpretovala obrazy před ním, upravovala měřítko a vypočítávala odhad škod. Byla to schopnost, někteří by možná řekli prokletí, kterou si odvezl z Vietnamu. Tenhle zabudovaný pozorovací mechanismus fungoval stejně jako černá skříňka zaznamenávající let letadla a pracoval dál, i když on sám byl citově odrovnaný.

Ten oheň v levém dolním rohu, to vypadá jako hořící budova. Velká. A nad ní, ta velká skvrna ve tvaru slzy, to je výjimečně horký plamen, který vyzařuje hodně světla. Pravděpodobně zapálený benzín a rozžhavený kov... takže asi nějaké hořící vozidlo. Ne osobní auto, spíš nějaký náklaďák nebo dodávka. Možná dokonce autobus.

Gordian se zdlouha, roztřeseně nadechl, ale pořád ještě si myslel, že jakýmkoli pohybem by si jen koledoval o pád na zem. Když tam tak stál, sledoval hororové záběry na Times Square seshora a poslouchal, jak moderátoři drmolí nesouvislé útržky informací o tom, co se stalo, vzpomněl si na Vietnam, vzpomněl si na nálety, vzpomněl si, jak tvář džungle tu a tam hyzdily plameny jako podrážděné červené nežity. Ať už si hrál na honěnou s ruskou raketou země-vzduch, nebo sledoval bunkr Vietkongu, který právě dostal nadílku v podobě pětisetliberní bomby, naučil se číst ohnivé tečky a čárky války ve vzduchu jako značky úspěchu, selhání nebo nebezpečí. Nikdy ho nenapadlo, že mu tahle schopnost poslouží v civilu, a teď by dal nevímco za to, aby ji použít nemusel.

Ty rozházené tečky jsou různě velké trosky. A ta černočervená skvrna, kde se válí nejhustší kouř to musí být epicentrum výbuchu.

Gordian se přinutil sledovat reportáž CNN. Hlas reportérky byl nezřetelný, jako by zněl zdaleka, přestože televize - jak dobře věděl - byla puštěná dost nahlas, aby ji slyšel i přes několik místností. Byl osamělý, Ashley mu chyběla, a tak sledoval vysílání ze silvestra 2000 ze své pracovny, kam si zašel nalít brandy; všechno slyšel pěkně jasně a hlasitě.

Ashley, vytanulo mu na mysli. Ozvala se mu v deset, že je u své sestry v San Francisku. Teď chvíli zvažoval, jestli by jí tam neměl zavolat. Ale co by jí řekl? Že v takových chvílích nechce být sám? Že zoufale touží po konejšícím objetí někoho, koho miluje? Vzhledem k tomu, jak ji v poslední době zanedbával, mu tahle potřeba připadla sobecká a nefér.

Soustřeď se na reportérku. Přece bys nechtěl přijít o to, co říká.

"... znovu bych chtěla připomenout, že vidíme živý videozáznam z Morgan Stanley Tower na pomezí Čtyřiačtyřicáté ulice a Broadwaye. Právě jsem se dozvěděla, že televizní stanice ABC, která vysílala z této oblasti, dovolila použít dalším médiím svoji kameru jako společnou, dokud se z této oblasti nepodaří obnovit jiné vysílání. Nemáme žádné záběry Times Square na úrovni ulice... ať už se tam událo cokoli, škody na vybavení jsou značné... sice máme nepotvrzené zprávy, že výbuch byl zapříčiněn bombou, na druhou stranu bych vás chtěla ujistit, že neexistují žádné, opakuji žádné důkazy o tom, že šlo o atomovou bombu, jak uvedl komentátor jiné stanice. Bílý dům hlásí, že prezident do hodiny vystoupí s televizním prohlášením..."

Gordiana zamrazilo na páteři, když si vzpomněl na rčení, která sám nepoužil ani neslyšel používat už mnoho let: Duch obchází. Bylo to další rekomando, které k němu přišlo z Vietnamu, z doby před třiceti lety. Duchové. Tak říkali přestavěným dakotám AC-47 vybaveným třemi kulomety ráže 7.62, které se za tmy připlížily k nepřátelským pozicím a zasypaly je olovem, souvislou

palbou o rychlosti šest tisíc nábojů za minutu, z nichž byl každý třetí nebo čtvrtý stopovka. Zatímco americké pěšáky uklidňovala hustá červená palebná přehrada, kterou vystavěly neviděné létající stroje, severovietnamským vojákům, kteří se krčili ve svých zákopech, tyhle nájezdy naháněly hrůzu. Jim muselo připadat, že si na nich vylévá hněv samo nebe. Jako kdyby už nikde nebylo bezpečno.

"...Počkejte, prosím, chvíli," vyhrkla moderátorka s rukou na naslouchátku. "Právě jsem slyšela, že guvernér New Yorku vyhlásil v celém městě všeobecný zákaz vycházení, jehož dodržování bude kontrolováno policií, jakož i jednotkami Národní gardy. Opakuji, co jsem řekla - v pěti newyorských čtvrtích právě vešel v platnost zákaz vycházení..."

Ach, Bože, pomyslel si Gordian. Ach, Bože. Dnes v noci Amerikou obchází Duch.

17.

NEW YORK
1. LEDNA 2000

Výbuch, který zabil jeho ženu, policejní komisař Bill Harrison neslyšel.

Zbývala ovšem spousta vzpomínek - velká spousta -, které ho budou pronásledovat do konce života.

Bude si pamatovat, jak sedí na tribuně pro celebrity vedle Rosetty, drží ji za ruku, jedním okem zasněně sleduje zpívající folkové duo, které se připojilo ke starostovi uprostřed pódia, ale druhé už upoutal pár služebních psů z FAA, kteří dělají rozruch pár metrů po jeho pravici. Bude si pamatovat, jak tam zahlédl stánek a jak si sarkasticky pomyslel, že psi vyčmuchali něco daleko neškodnějšího než trhavinu, pokud tedy neměli naordinovánu stravu, která by vylučovala koblihy s vanilkovým pudinkem a podobné pochutiny. Ale pak zaznamenal vážnou tvář důstojníka jednotky K-9, všiml si jeho posunků, když mluvil s člověkem v zástěře prodavače, a smích ho přešel. U policie pracoval čtvrt století, začínal jako pochůzkář na horním Manhattanu a znal opatrné, pozorné chování policajtů, když zacházeli s podezřelými.

Stojí tak dva a půl, tři metry od toho chlápka, aby ho mohl pozorovat, aby mu viděl na ruce, které si určitě nenechá zmizet ze zorného pole, pomyslel si Harrison. A jednu ruku má pořád u pistole.

Harrison si bude navždy pamatovat, jak se mu stáhl žaludek, když viděl, jak prodavač sahá do kapsy a jak se policista chápe zbraně. Vždycky si bude pamatovat, jak se ho náhle zmocnil strach a jak se vnímání času zrychlilo, že čas běžel příliš rychle, jako by uprostřed veledůležité scény na videu zmáčkl tlačítko rychlého převíjení. A pak hodil pohledem po velké obrazovce Panasonic, kde rudě žhnuly číslice 23.56, a pomyslel si: Čtyři minuty a půlnoc je na spadnutí, tak to do toho praští přesně o půlnoci, jestli je něco nepřinutí zareagovat rychleji.

Vždycky si bude pamatovat, jak rychle trhl hlavou směrem k Roseně a dceři Tasheye s jedinou myšlenkou - dostat je z tribuny, poslat je domů, a pak sevřel manželčinu ruku a začal se zvedat, divoce a naléhavě ji zatahal za paži, ona se na něj překvapeně zadívala, nehlasně se jenom rty zeptala "Co se děje?" ale ještě než jí mohl odpovědět, všechno kolem něj se roztavilo v oslepujícím výbuchu jasném jako nova, jeho tělo zasáhl náraz superžhavého vzduchu, cítil, jak se země otřásá a chvěje, smetlo ho to dolů a on se v tom pekelném, bodavě jasném světle bezmocně kutálel, ale držel Rosie za ruku, držel Rosie za ruku, držel Rosie za ruku...

A pak najednou jas kolem něj pohasl a žár, ač stále vysoký, už nebyl hmatatelný. Harrison si uvědomil, že je pořád ještě na tribuně, rozpláclý na boku, s tváří zamáčknutou do kupy hrubých, ostrých trosek. Po tváři mu teklo

něco lepkavého a svět byl tak nakloněný, až se mu z toho dělalo špatně. Nohy měl bůhvíproč výš než hlavu.

Všude kolem něj hořelo a stoupal kouř. Shora pršelo sklo. Ve tmě ječely sirény a všude byli lidé, mnozí zakrvácení a nehybní. Další pobíhali, plazili se, vříškali, plakali a řvali jeden přes druhého. Všude.

Harrison odněkud zaslechl hlasité rány a slyšel sténání kovu prohýbajícího se nad ním. Matně si uvědomil, že tribuna se zhroutila u středu, že její konce se svažují dopředu a dovnitř, což také vysvětluje ten divný úhel jeho těla, ze kterého mu jde hlava kolem. Bylo to jako ležet na šikmé plošině. Skrz prkna už praskaly a prskaly plameny a kdysi úhledné řady skládacích židliček byly poházené a zpřevracené jako figurky v Člověče, nezlob se. Ohromné betonové kvádry byly vidět v celém poničeném okolí, které vypadalo spíš jako měsíční krajina než Times Square.

Harrison viděl, jak po jeho pravici hučí a pulsuje ohromný ohnivý hřib, uvědomil si, že se zvedá z obrovského kráteru, opravdového kráteru, a okamžitě mu došlo, že tam stával ten stánek, že tam stál polda se psy, že tam došlo k výbuchu...

To ho probralo z mlžného oparu šoku, ve kterém plul v prvních chvílích po výbuchu, a jako kladivo na něj dopadla obludná myšlenka, že pořád ještě nic neví o Rosie s Tasheyou.

Doposud měl jen nejasnou představu o poloze, ve které přistál; ale teď si uvědomil, že levou ruku má nataženou za sebou a že stále svírá manželčinu menší, hebčejší ruku.

"Rosie?" zasténal slabě. Nepřišla žádná odpověď. ,,Rosie...?"

Pořád žádná odpověď.

Harrison se přinutil pohnout se. Skřípění nařík ajícího kovu nad ním bylo stále hlasitější a zlověstnější a jeho zaplavila nová vlna strachu a děsu. Těžkopádně se převalil k manželce a znovu zachrčel její jméno. Bál se byť jen pomyslet, proč mu ještě neodpověděla.

"Rosie, jseš -?"

Věta zůstala nedořečena, protože v tom okamžiku ji spatřil ležeť na zádech, jedno oko zavřené, druhé bezvýrazně upřené nahoru; ve tváři se jí mísil prach z betonu a krev, takže vypadala jako příšerná japonská divadelní maska. Vlasy měla rozcuchané a kolem hlavy se jí rozlévala tmavá kalužˇ. Až na ruku, kterou ještě svíral, byla od krku po pás pohřbená pod hromadou všemožných trosek.

Neviděl, že by dýchala.

"Miláčku, prosímtě, prosím tě, musíme se dostat odsud a najít Tasheyu. Musíš vstát..."

Nepohnula se. Mrtvolný výraz na tváři se nezměnil.

I když v hloubi duše věděl, že je mrtvá, že pod takovou hromadou trosek by nepřežil nikdo, Harrison se horečnatě vyškrábal na koleno a zatahal ji za paži, táhl takřka divoce, tahal, i když se zalykal vzlyky a slzy se mu koulely po tvářích.

Ruka se odtrhla od těla těsně nad loktem při pátém škubnutí a ze zasypaného ramene zůstal trčet jen rozeklaný pahýl kosti. Harrison na ni zíral a oči mu jako v horečce vylézaly z důlků.

Chvíli trvalo; než jeho neochotná mysl zcela vstřebala to, co se stalo.

A pak začal křičet.

***

Při každém výbuchu vzduch prudce vyrazí ven, hned však následuje rychlá komprese - to si hladové vakuum přitáhne vytěsněný vzduch do centra výbuchu. Tohoto principu využívají demoliční experti, když nechají vybuchnout nálože HMX, TNT a dusičnanu amonného uvnitř budov tak, aby se zhroutily dovnitř. Čím větší je počáteční uvolněná energie, k tím výraznějšímu efektu může dojít - a podtlak po výbuchu na Times Square byl enormní - vyrážel okna, vytrhával dveře z pantů, podrážel ocelová lešení, bořil zdi, zvedal auta do vzduchu a strhával

lidi do svého monstrózního chřtánu, jako by nevážili vůbec nic. Očití svědci katastrofy budou později přirovnávat zvuk vzduchu valícího se do epicentra ke zvukům vydávaným vlakem, který se na ně řítí nejvyšší rychlostí.

Nad tribunou na Dvaačtyřicáté ulici čím dál tím víc sílilo zmučené sténání kovu. Tvarové nosníky obrazovky Astrovision těžce poškodil výbuch, dále je oslabil vakuový efekt a teď se ohýbaly a kroutily daleko víc, než byla jejich povolená tolerance.

Pouhých pár vteřin po explozi se ohromná televize na budově Timesů naklonila ke straně a ze všeho nejvíc tak připomínala křivý rám na zdi. Z její rozbité obrazovky a fluorescenčních výbojek se uvolnily stovky kilogramů skla. Střepy pršely na ulici v jednom vražedném proudu, trhaly maso, řezaly tepny a cévy, amputovaly končetiny, zařezávaly se jako dýky do prchajících, a než ztichla ozvěna výbuchu, už si vyžádaly desítky obětí. V několika minutách se na chodníku vytvořila příšerná kaluž krve, která přetekla přes obrubník, natáhla svá tykadla ke kanálům a zarazila se až u mřížek ucpaných sutí.

Blizard střepů přicházel ve vlnách, jak se další a další upínadla kroutila a praskala, takže obrazovka stále klesala k jedné straně, až se vychýlila o devadesát stupňů z původní pozice.

Nakonec s posledním vyčítavým zaúpěním podlehla gravitaci a zřítila se.

V jasné záři požárů, které zuřily v ulicích, se stín dopadající obrazovky roztáhl jako plášť temnoty. Pro muže, ženy a děti pod ní nebylo v hustém davu úniku, a tak mohli jen křičet, když se jim zřítila na hlavy. Mnoho jich rozdrtila pouhou vahou kovového rámu a vyhřezlých elektronických střev a další zmrzačila kartáčovou palbou oceli, drátů a skla.

K tomu došlo osm minut po začátku roku 2000.

Za dvě minuty vybuchla první z nálož uložených v taškách, které byly umístěny kolem náměstí.

"Tady záchranná služba, o co jde?"

"Díkybohu, díkybohu, měli jste pořád obsazeno. Stojím v budce a už jsem ani nedoufala, že se dovolám -"

"Paní, řeknete nám, o co jde?"

"Moje dcera... její oči, Pane na nebesích, její oči..."

"Mluvíte o dítěti?"

"Ano, ano, je jí jenom dvanáct. Já a manžel jsme chtěli, aby tu dneska v noci byla s námi... mysleli jsme... sakra, to je jedno, prosím vás, musíte jí pomoct -"

"Paní, poslouchejte mě a trochu se uklidněte. Jste na rohu Čtyřicáté třetí ulice a Sedmé avenue, že?"

"Ano, jak jste to...?"

"Vaše poloha se automaticky ukáže na našich počítačích -"

"Tak sem krucinál někoho pošlete! Pošlete ho hned teď'!"

"Paní, poslechněte si moje instrukce, je to velmi důležité. Uvědomujeme si, jak to vypadá na Times Square. Právě teď tam přijíždějí vozidla záchranky, ale bude chvilku trvat, než se dostanou ke každému, takže některé případy budou muset mít přednost. Potřebuju vědět, v jakém stavu je vaše dce-"

"Přednost? O čem to mluvíte?"

"Paní, budte tak hodná a snažte se se mnou spolupracovat. Spousta lidí potřebuje ošetřit -"

"A vy si myslíte, že to nevím? Do hajzlu, vy si snad myslíte, že o tom nic nevím? Já tu mluvím o očích mojí holčičky, o jejích očích, jejích očích..."

Naléhavé vytí sirén se rozléhalo ulicemi a po celém městě se postaralo o ohlušující kulisu. Po ulicích a dálnicích se za kvílení pneumatik řítila k Times Square celá flotila sanitek s blikajícími majáčky na střechách.

V doprovodu dvou policejních antonů dorazilo v 00.04 první pohotovostní vozidlo na scénu a rychle zřídilo třídicí a ošetřovací stanoviště na Čtyřiačtyřicáté ulici poblíž Broadwaye. Oběti byly tříděny podle závažnosti jejich zranění a omezených možností zdravotníků vypořádat se s nimi na místě.

Ambulantní pacienti s menšími řeznými ranami a popáleninami byli odkloněni k provizorní stanici první pomoci vedle zaparkované sanitky. Ti v nejhorším stavu byli položeni na nosítka, a když došla nosítka, pak kamkoli, kde se na chodníku dalo ještě udělat místo. Desítky lidí měly zavedenou kapačku s glukózou a fyziologickým roztokem. Mnohem víc jich bylo na kyslíku. Zlomené kosti se dávaly do dlah. Zastavovalo se krvácení z ran. Popáleným se zčernalou kůží a ohořelými šaty se podávala anestetika. V nejbližší oblasti bylo devět kardiaků, kterým bylo nutné poskytnout dýchání z úst do úst spojené se srdeční masáží a elektronickou defibrilací, ale než se k nim pohotovostní týmy dostaly, ve dvou případech už bylo pozdě.

Mrtví byli označeni a vyrovnáni na ulici ve dvou vrstvách. Za několik minut došly zdravotníkům tělní vaky, a tak byli nuceni nechat mrtvé ležet nezakryté.

Za rohem Broadwaye leželi chlapec s dívkou pod těžkým ocelovým nosníkem a troskami ze stavby, které spadly po úderu nárazové vlny. Mladý pár se objímal, když bomba explodovala, a v sutinách byli uvězněni stále ještě v objetí. Dívka, jejíž hrudník byl příšerným způsobem rozdrcen, už nežila. Chlapec byl ušetřen, protože nosník spadl diagonálně, jemu přes nohy, a ne přes tělo. Ačkoli byl napůl v bezvědomí, upadal do šoku a ztrácel ohromné množství krve z protržené stehenní tepny.

Bez ohledu na smrtelně nebezpečné plameny a padající hořící trosky se vyprošťovací týmy policistů z jednotky rychlého zásahu snažily hocha vyprostit ještě před příjezdem rychlé záchranné služby - v náručích odnášeli zdivo, aby mohli nasadit hydraulické rozpěrky "Kleště života" a mnohakomorové záchranné vaky ze svého vozidla. Tyto neoprénové vzdušné vaky byly vypuštěné, jen pět centimetrů tlusté a daly se snadno vsunout mezi chodník a trám. Pak se napojily na hadici, kompresor a joystick. Policista s joystickem opatrně nafoukl vak do maximální výšky 1,2 metru, přičemž neustále sledoval zabudovaný tlakoměr. Aby se předešlo dalším zraněním, bylo nutné nafukovat vak postupně, ne víc než pětatřicet až pětačtyřicet centimetrů najednou.

V 00.08 byl hoch za nadšených výkřiků záchranného týmu vytažen zpod nosníku a odvezen na nemocničním vozíku. Ovšem ani oni, ani záchranné vybavení si neměli odpočinout někdo zaslechl výkřiky o pomoc zpod další hromady suti přes ulici.

Když se policie, lékařské týmy a hasiči zoufale snažili v takových nebezpečných, chaotických podmínkách plnit svou povinnost, byla pro Bakače, muže Nicka Romy, přímo hračka nepozorovaně mezi nimi proklouznout, položit bombu v tašce vedle sanitky a pak ji špičkou boty šťouchnout pod podvozek.

Několik minut po zřízení ošetřovacího stanoviště hnedle za jejich oknem začala číšnice v Jasons Ring, hospodě na Čtyřiačtyřicáté ulici, podávat lahvovanou pitnou vodu vděčným záchranářům a obětem. V suterénu jí měli velké zásoby a sám její šéf ji tahal nahoru po kartónech, bez ohledu na to, kolik na tom tratil.

Číšnice právě zašla dozadu pro další lahve, když za sebou na ulici zaslechla hlasitou ránu. Vyděšeně trhla hlavou a zahlédla, jak sanitka vybuchla v jednu oslepující oranžovo-modrou kouli ohně. O milisekundu později prosvištěly kouřící kusy trosek oknem, rozbily ho na padrť, narazily do zdí, roztříštily lahve a s třeskotem se zarazily o barpult jako nějaká bizarní sprška meteoritů. Vlna žáru, která se současně vedrala dovnitř rozbitým oknem, jí málem podrazila nohy, zatímco sanitku a všechny kolem ní - záchranáře, policisty, pacienty, všechny - sežehla na popel.

Její šéf stál za ní, zíral ze zničeného okna a stěží věřil svým očím. Pořád si říkal, že to, co vidí, nebo si myslí, že vidí, musí být nějaký děsný sen.

Smutné na tom bylo, že to všechno byla skutečnost a že uplyne ještě moře času, než se budou moci vyspat, aniž by se jim v jejich nejtemnějších nočních můrách exploze znovu a znovu přehrávala.

Bill Harrison se jako šílenec prohrabával troskami tribuny, tvář umazanou sazemi a slzami, volal dceru, znovu a znovu řval její jméno, a přestože byl napůl šílený z toho zármutku, šoku a zoufalství, stejně se ji snažil najít. Jeho skelné, roztěkané oči připomínaly člověka, který si myslel, že zažil to nejhorší, a pak ho ochromila hrůza z toho, že šlo jenom o předehru k ještě větší tragédii.

Plazil se mezi troskami po čtyřech, odhazoval kusy betonu, ostré skleněné střepy, ulámané dřevěné desky, cokoli, co by mohlo ukrývat jakoukoli stopu po jeho nejmladším dítěti. Bříška prstů měl sedřená a plná puchýřů od toho, jak při svém zoufalém hledání chytal hořící prkna a rozžhavené kovové pláty a pak je odhazoval.

I když byl unavený a bez dechu, znovu zakřičel její jméno, hlas se mu tentokrát zlomil a čerstvé slzy mu rozmazaly výhled. Cítil, jak se mu v prsou zvedá neovladatelná vlna zármutku, a praštil betonovým kvádrem, který měl právě v ruce, o dřevěné fošny, třískl jím ještě jednou, třískl jím v beznadějném vzteku z té ztráty, a když chtěl udeřit potřetí, ucítil ruku na rameni.

Podíval se na tvář nad sebou. Mrkl.

"Broučku?" hlesl nevěřícně, jako by se právě probral z transu.

Vzal její ruku do své. Potřeboval se jí dotknout, ohmatat ji, ještě než si povolí uvěřit, že tam opravdu stojí ona.

"Tasheyo? Bože, myslel jsem... tvoje máma..."

Jeho dcera mlčky přikývla, sevřela mu rameno ještě pevněji a slzy se jí dál koulely po tváři. Obličej a čelo měla pořezané a rukáv rozervaného kabátu byl nasáklý krví, ale byla živá. Milosrdný Ježíši, byla živá. Ten zpěvák, Zyman, byl s ní, jednou paží ji podpíral, přestože krvácel a potácel se skoro jako ona.

"Pojďte, člověče. Musíme vypadnout z tohohle pódia, dokud ještě můžeme," řekl a natáhl se k Harrisonovi. "Nebude dlouho trvat a tohle celý se rozloží."

Harrison chňapl po jeho ruce, nechal se zvednout na nohy a pak už drtil Tasheyu v objetí, cítil, jak se mu její brada zabořila do krku, a ten potok jejích horkých slziček na své tváři. A v tom okamžiku, když stál uprostřed té zkázy, věděl, že i když mu už možná nikdy nebude dobře - ne, ani se tomu nepřiblíží -, byl tu důvod doufat, že nakonec bude líp.

"Náš kamarád má pravdu," řekl nakonec a kývl k Zymanovi. "Měli bychom sebou hodit."

18.

BROOKLYN NEW YORK
1. LEDNA 2000

Nick Roma seděl v kanceláři Platinového klubu v tichém zamyšlení, světla měl zhasnutá a i taneční sál pod ním ztichl. Byly dvě hodiny ráno. Až na pár výjimek všichni, co tam večer kroutili zadky, už dávno vyklidili pole, když se zprávy o výbuchu na Times Square rozšířily místností jako dýmějový mor. Zůstalo většinou jenom tvrdé jádro jeho mužů, lidi, kterým šlo pouze a jenom o to, aby se v baru mohli ožrat.

Přirozeně věděl, co se stane, věděl, že místo oslav Nového roku bude po Gileině zásahu celý národ oplakávat mrtvé. Ale dokud neviděl zprávy, nedokázal nějak uchopit rozsah neštěstí, o něž se přičinil.

Nick seděl ve tmě, v naprostém tichu a přemýšlel. Také si všiml, že ani na ulici toho není moc slyšet. Tu a tam okny nad avenue nakrátko pronikla světla projíždějícího auta a vrhla na něj groteskní stíny, jinak lidé dole zmizeli.

Viděli, jak blesk udeřil, a zavrtali se do svých nor jako vyděšená zvířata.

Může vůbec někomu projít to, čeho se stal spoluviníkem? Pokud by si ho někdo spojil s nejhorším teroristickým útokem na americké půdě, této noci, v srdci jejího největšího města... Spojené státy takto nikdy zasaženy nebyly a tlak na všechny bezpečnostní složky, aby našly viníky, bude ohromný.

Roma se nad tím na chvíli zamyslel. Mohlo by se stát, že si budou házet klacky pod nohy? Předpokládal, že takovému nebezpečí budou muset čelit. Agentury se budou předhánět, která první zatkne viníky, možná budou zatajovat stopy a odmítnou se podělit o informace. Něco takového se stalo ve vyšetřováních, která ho mohla ohrozit, a on z nastalé situace vždycky těžil.

Tak jako tak, celý život byl oportunista. Šlo mu o jeho obchodní zájmy, nikoli o radikální politiku. Nevěděl a ani ho nezajímalo, proč se Vostov do téhle záležitosti zapojil, a jeho poslům dal jasně najevo, že se nenechá ovládat nikým z Moskvy,

i když by byl velice nerad, kdyby to způsobilo rozkol v organizaci. Pokud tedy Vostov chtěl, aby mu pomohl propašovat do Států C-4, bude ho to něco stát. A když po něm chtěl, aby Gileji a její skupině poskytl širší podporu, bude ho to stát ještě víc. Peníze a služby do budoucna.

Milión dolarů od Rusů utišil jeho obavy natolik, aby se celé operace zúčastnil, ale Nick stále nevěděl, jestli si neukousl příliš velké sousto. Méně zranitelný se asi bude cítit, až se komando dostane z Ameriky.

Z jeho zamyšlení ho vytrhl zvuk tiše se pohybující kliky. Naklonil se, sáhl do šuplíku a sevřel pažbu své pistole MPSK. Nepustil ji ani, když štíhlá Gileina postavička proklouzla ze tmy za dveřmi.

"Mohla jsi zaklepat," zamručel.

"Ano." Zabouchla dveře a on zaslechl, jak zástrčka zaklapla na své místo. "To jsem mohla."

Roma si ji měřil ve skrovném světle, které skýtaly lampy za oknem.

"Na zdi vedle tebe je vypínač," poradil jí.

Přikývla, ale ani se k němu nepohnula.

"Uspěli jsme," konstatovala a popošla ke středu místnosti. "Ale to už jistě víš."

"Předtím jsem měl puštěnou televizi," přikývl.

Ruku měl pořád na pistoli.

Vykročila, pak udělala ještě jeden krok, prsty nahmatala límec černého koženého kabátu, rozepnula si svrchní knoflík a pak ještě jeden pod ním.

"Proč jsi přišla?" zeptal se. "Víš, že Zacharij bude mít papíry až zítra. A nepředpokládám, že jsi mi přišla popřát dobrou noc."

"Ne, to ne."

Položila obě dlaně na desku stolu a naklonila se k němu, až se v té polotmě málem dotkla jeho tváře.

Gilea konečně rozepnula všechny knoflíky, setřásla ze sebe kabát a hodila ho na židli vedle sebe. Měla pod ním tmavý svetr. Čekal.

"Dnes v noci jsem se bavila tak dobře, že by byla škoda jít spát," skoro zašeptala a naklonila se ještě blíž. "Tu pistoli můžeš pustit."

Roma polkl. Tak ona se dnes v noci bavila? Co je to za ženskou? Před dvěma hodinami rozpoutala strašná jatka, a teď' z čista jasna...

Měl z ní svým způsobem hrůzu, a přece... A přece...

Nejvíc ho děsila vlastní spontánní fyzická reakce na její blízkost.

Neuvěřitelně ho vzrušovala.

Naklonila se k němu ještě víc, tváře teď měli vedle sebe, a rty se mu otřela o ucho.

"Ty víš, pro co jsem si přišla," řekla. "Ty víš, co chci."

Romovi vyschlo v hrdle. Srdce mu bušilo.

Nadechl se. A znovu.

Pustil pistoli a přitáhl si Gileu k sobě. A jakmile se její měkké, horké tělo dotklo jeho kůže, podíval se do zrcadla a dovolil si malý, soukromý úsměv.

19.

NEW YORK A PARK SAN ,JOSE´ V KALIFORNII
1. LEDNA 2000

6.30
Město bylo v šoku.
Pro ten neklid, který se New Yorku zmocnil, nebylo lepšího slova. Ani pumový útok na World Trade Center nepodrobil lidi a zdroje Manhattanu a okolních čtvrtí takové zkoušce.
Útok na World Trade Center také přirozeně nevyřadil střed města.
Na Times Square se teď mačkalo stejně lidí jako v okamžiku výbuchu. Blikání červenomodrých majáků, ohraničujících celou oblast, a světlo obloukových lamp, jež si záchranáři přivezli s sebou, pohasínalo a ustupovalo šikmým paprskům úsvitu.
Ten den mělo být jasno a chladno a ranní světlo vytvořilo ostrý kontrast. Z tří metrů vysokých provizorních komínů, které opraváři narychlo postavili kolem rozbitého potrubí, tryskala oblaka páry, ale její výrony směřovaly nahoru a dělníci tak proti nim byli chráněni. Chuchvalce mlhy z komínů poletovaly po okolí, halily je do obláčků a uměle vytvořené duhy, až to místo vypadalo jako z jiného světa. Lidé se zkratkami - FBI, NYCDF, ATF, NYPD - vytištěnými sítotiskem na nylonových pláštích se plazili sutí a prosívali trosky, aby jim neunikl ani nejmenší fragment, který by je mohl dovést k původci tohoto masakru. Narychlo mobilizovaní členové Národní gardy drželi čumily v patřičných mezích, aby místo činu nebylo narušeno - pokud se něco takového dalo říct o kráteru po bombě. Ovšem až na záchranáře. Všichni šli z cesty záchranářům a týmům pročesávajícím trosky se psy, ať už byli sebevíc zabraní do hledání. Psi hledali oběti. Jejich psovodi se modlili, aby jich pár bylo ještě naživu.
Toto hledání bylo leitmotivem celé dlouhé noci. Čas od času pes zakňučel a začal hrabat ve zkroucených zbytcích masivní neónové reklamy, v nepřehledné změti rozbité tribuny, v zohýbaných troskách mrakodrapu. Kolem rozrušeného psa se lidé okamžitě rozlezli jako mravenci. Záchranáři na místě použili úžasnou škálu přístrojů - infračervená čidla citlivá na teplo, nesmírně citlivé mikrofony, miniaturní videokamery na pružných sondách, ultrazvukové přístroje, detektory kovu, detektory pohybu i rentgenové přístroje.
Pokud byla zjištěna sebeslabší známka toho, že je člověk uvězněný uvnitř ještě naživu, vyvinulo se maximální úsilí k tomu, aby byl zpod trosek osvobozen. Za použití jeřábů, vaků, které se daly prostrčit nejmenšími škvírami a potom nafouknout, čímž se překážky pomalu a jemně odstranily, pák, vzpěr a staré dobré lidské síly se záchranáři nakonec dostali k lidem v nouzi. Ale s postupem času přestávalo být zoufalé úsilí o vyproštění přeživších třeba - zbývalo už jen srdcervoucí značkování mrtvých těl. Světélkující oranžové fáborky na tenkých drátech povlávaly ve větru a každý z nich představoval ztracený život. Až bude jasné, že pod sutinami už není nikdo naživu, dají se do ponurého vyprošťování mrtvol.
A při tom muži a ženy v nylonových pláštích dál hledali důkazy.
O půl kilometru dál se ranní světlo lilo mozaikovými okny katedrály svatého Patrika. Vzduch uvnitř ztěžkl kadidlem a kouřem z tisíců svíček lemujících zdi a oltáře a dostal mimoděk duhový nádech. Jenže lidé, kteří zaplnili zdejší kostelní lavice, tu krásu nevnímali. Mnoho z nich bylo na Times Square, když se to stalo. Mnohem více jich masakr vidělo v CNN a na místních stanicích. Někteří z nich ztratili přátele a příbuzné. Smrtící exploze a křik umírajících se ještě teď ozývaly uvnitř jejich lebek. Nic, dokonce ani útěcha, kterou tu hledali v celonoční mši za oběti, už ho neutiší.

Schůze se konala něco po poledni v podzemní jednací místnosti ústřední budovy společnosti UpLink na Rosita avenue v San Jose. Díky čistým liniím, přímému osvětlení nad hlavou, béžovým kobercům a kávovaru to tam vypadalo jako v zasedací místnosti nahoře, až na okna. Jenže chybějící výhled na předhůří Mount Hamilton byl jen tím nejočividnějším rozdílem.

Do místnosti měl přístup jen kroužek Gordianových nejbližších, z nichž každému byl vydán digitální kód, kterým se otevíraly dveře. Pět centimetrů tlusté betonové zdi a akustické panely izolovaly místnost i od těch nejcitlivějších lidských uší. Do ocelových výztuh ve stěnách pak byly zabudovány generátory hluku a další poslední výkřiky techniky, které znemožňovaly odposlouchávání elektronické komunikace. Tým expertů pravidelně kontroloval, zdali se do místnosti nedostaly štěnice, a všechny telefony, počítače a zařízení pro videokonference, jež putovaly dovnitř a zase ven, byly kvůli tomu podrobeny spektrální a rentgenové analýze.

Gordian věděl, že pojem "bezpečný" je pouze relativní - člověk sdostatek dovedný, odhodlaný a vybavený nejmodernějším hardwarem by si asi dovedl najít cestičku, jak naslouchat jejich tajným poradám -, ale na druhou stranu si byl jistý, že jeho operační centrum bylo proti odposlouchávání zajištěno tak, jak jen to opatrnost a protišpionážní technologie umožňovaly. V téhle hře mohl člověk maximálně zůstat o jeden krok napřed před "špišpy", což byl novotvar Vince Sculla, který se dal rozepsat jako "špinaví špiclové".

Teď se Gordian rozhlížel po tvářích kolem konferenčního stolu a zvažoval, jak nejlépe začít poradu, která byla na světelné roky vzdálená od normálního rokování. Fyzicky byli přítomni poradce pro mezinárodní otázky Alex Nordstrum, viceprezidentka pro speciální projekty Megan Breenová a šéf ochranky Peter Nimec. Z monitoru se na něj díky vysokopásmovému satelitnímu spojení z Kaliningradu přes stůl mračila napuchlá tvář Vince Sculla, která nápadně připomínala baseta.

Gordian se zhluboka nadechl. Všiml si, že rysy všech shromážděných odrážejí jeho ponurou, skleslou náladu.

"Chtěl bych vám všem poděkovat za to, že jste sem přišli, i když jsem vám nemohl dát předem vědět," začal. "Nevím, kolik z vás přišlo včera na Times Square o přátele či příbuzné. Pokud tomu tak je, přijměte mou nejhlubší soustrast."

Odmlčel se a pohlédl na Megan.

"UŽ máš nějaké zprávy o svém bratru a švagrové?"

Megan, elegantní brunetka a zralá třicátnice, se na něj zadívala ostražitýma, safírově modrýma očima.

"Ještě ne, ale není důvod předpokládat, že se jim něco stalo. Meziměstské linky z New Yorku jsou zahlcené."

Meganin bezstarostný hlas Gordiana neoklamal. Jednou, dávno, udělal tu chybu, že ji považoval za další naškrobený, úzkoprsý manažerský klon, které chrlila ekonomická fakulta Harvardu, v tomto případě klon s dalším diplomem z psychologie z Kolumbijské univerzity. Tedy manažerský klon, který uměl rozehrát intelektuální hry. Byla to čirá zaujatost, poslední zbytky dělnických předsudků, které zdědil od rodičů, když už skoro nic jiného. Trvalo mu léta, než dokázal odhodit předpojatost vůči lidem z vyšších kruhů. Dan Parker mu první ukázal, jak se na věc dívat z jiného úhlu. A Megan se postarala o zbytek.

Tyhle stereotypní představy Megan svým způsobem pomohly, když ji Gordian najal jako ředitelku personálního oddělení a lovce mozků pro vývoj a výzkum. Chtěl někoho, kdo dokáže lidi chytře a nezaujatě najímat i vyhazovat, a to ona dokázala. Jenže nádavkem dostal ještě člověka s brilantním uvažováním, kterému se může s důvěrou svěřit. A to od ní rozhodně nečekal.

"Pete, ty máš lidi na jihu. Myslíš, že by Megan mohli pomoct zjistit něco o jejích příbuzných?" zeptal se.

Nimec lehce sklonil úzkou bradu, což byla jeho rezervovaná verze pokývnutí.

"Určitě ano," přisvědčil.

"Dobře."

Gordian se na chvilku odmlčel a znovu si pomalu prohlédl všechny u stolu.

"Myslím, že bychom si měli promluvit o tom, co se stalo minulou noc. Měli bychom se zeptat, proč by proboha někdo chtěl něco takového provést. A kdo by to dokázal."

"Pusťte si televizi a uslyšíte, jak všichni ti budulínci analytičtí plkají o domácím terorismu," zašklebil se Nimec. "To se netýká přítomných, Alexi."

Nordstrum se právě soustředil na své brýle, čistil si je speciálním hadříkem, který vytáhl z kapsy jednořadového saka se vzorem rybí kosti.

"Pracuju na částečný úvazek pro CNN a několik dalších zpravodajských agentur. Dobře mi platí a k tomu mi umožňují ventilovat mé názory. Ne všichni... ehm... budulínci politologičtí si zaslouží šmahem odsoudit."

"Pozor na jazyk, Nimecu," ozval se Scull z monitoru.

Ten pokrčil rameny.

"Chtěl jsem jenom naznačit, že jejich jednotné názory jsou tak trošku ironické, když si člověk vzpomene na doby nedávno minulé, kdy se jakýkoli teroristický akt bezmyšlenkovitě připisoval Arabům. Oklahoma City tohle všechno změnilo."

"Pokud tomu dobře rozumím, nesouhlasíš s obecným mediálním míněním," shrnul Gordian.

"I z toho mála, co o útoku vím, opravdu pochybuju, že by tohle dokázala parta poloviční blbečků z Ephraim City."

"A proč?"

"Z několika důvodů," odpověděl Nimec. "Tak za prvé, to jejich násilí má kořeny v paranoidním podezřívání a nenávisti k FBI a v tom, že se považují za potomky bojovníků války za nezávislost, kteří se zasazují za ústavní svobody. Jejich cíle měly vždycky nějakou - ať už reálnou nebo symbolickou - spojitost s vládními úřady. Na smrt obyčejných lidí pohlížejí jako na průvodní jev svého boje." Na chvíli se odmlčel a usrkl trochu kávy. "Nezapomeňte, že cílem bombového útoku na budovu Alfreda P Murraha bylo oddělat zaměstnance FBI a ATF, kteří měli kanceláře v horních podlažích. Poškození dolních poschodí se nedalo vyhnout, vzhledem k tomu, že sudy s hnojivem a topným olejem vážily přes dva tisíce kilo, nedaly se propašovat dovnitř a musely být ponechány před budovou, kde je také McVeigh odpálil. Říkám jenom, že nemohl svůj cíl přesně zaměřit, a tak přesvědčil sám sebe, že ty děti ze školky představují nevyhnutelné ztráty na životech, bez nichž se žádná válka neobejde. Přijatelné ztráty."

"A co ten pumový útok v Olympijském parku?" namítla Megan. "To bylo veřejné prostranství."

"Kdo stál za tímhle útokem, to se pořád ještě neví," odpověděl jí Nimec. "Ale i tam bych si dokázal představit, co nám tím chtěli vzkázat. Skalní supervlastenci věří, že do všech tří odvětví vlády pronikli spiklenci - agenti sionismu... tajná klika, která má za cíl rozpustit Spojené státy do Nového světového pořádku. A olympijské hry byly už od svého počátku symbolem globalismu. Vidíte, kam mířím."

"Jenže když se dáte svést touhle pokroucenou logikou, dokážete si představit, že by mohli i ten podnik na Times Square považovat za něco srovnatelného," odtušil Gordian. "Svého druhu celosvětové jubileum, které sbližuje národy světa."

Nimec zavrtěl rukou.

"To je malinko slabé. Tady máme přinejlepším co do činění s přízemními duchy, a to mluvím o jejich vedení. Když se dostaneš k jejich pěšákům, dostaneš se taky na samé dno inteligenční křivky. Tohle jsou lidi, kterým dělá problémy spojit několik bodů víc než jedním škrtem pera."

"Jestli ti to nevadí, Pete, vrátil bych se k něčemu, co už tady padlo. Ty tedy nevěříš, že by něco takového technicky zvládli..."

"To můžeme znovu ilustrovat na příkladu Oklahoma City," přikývl Nimec. "Odpálená nálož byla velká a primitivní, protože se pachatelé nemohli dostat k sofistikovanějším a tím pádem ostře hlídaným trhavinám... každopádně ne v takovém množství, které by posloužilo jejich účelům. Takže místo toho se zařídili podle receptu, který se dá najít v manuálech Jak sestrojit levnou bombu v kuchyni, na internetu, prostě kdekoli. Plán převzali z Turnerových deníků a zbytek už je historie. Pro celou epizodu je příznačný nedostatek představivosti a použití materiálů, které se dají sehnat lehce a zcela legálně."

"Výpovědi očitých svědků se všechny shodují, že první výbuch vyšel ze stánku na Dvaačtyřicáté ulici," řekl Nordstrum. "A jen několik minut předtím mělo taky dojít k incidentu mezi policistou z jednotky K-9 a prodavačem ze stánku."

"To bylo potvrzeno i vizuálními záznamy," přidal se Nimec. "Už jsem zadal našim expertům úkol, aby počítačovými technikami zvětšili televizní záběry. A k tomu se snažíme sehnat amatérská videa. Na náměstí přece musely být tisíce lidí s videokamerami. Ale i bez dalších důkazů můžeme předpokládat, že bomba se tam dostala ve stánku. Zdali to bylo s vědomím toho prodavače koblih, to už můžeme jenom hádat."

"Jedna věc je jistá," řekl Scull. "Ať už tam tu nálož dal kdokoli, za svý prachy si přišel na pěknou řachu."

Nimec se chladně zadíval do očka kamery na videomonitoru.

"Ano, nálož byla na svou kompaktnost velmi účinná," zopakoval a hněvivým pohledem dal najevo, že mu takové Scullovo zkratkovité vyjadřování není právě po chuti. "Počítám, že to mohlo být něco jako C-4 nebo HBX."

"A co sekundární výbuchy?" zeptal se Gordian.

Nimec pokrčil rameny.

"To se dá teď jen těžko říct."

Místnost se na chvíli ponořila do mlčení. Gordian upil trochu kávy.

"Fajn, Pete, předpokládejme, že se ve svém hodnocení nemýlíš a že můžeme na domácí teroristy zapomenout," začal. "Co takhle militantní islámští fundamentalisté?"

"To myslíš všechny najednou?"

Gordian se na něj zadíval.

"To neměl být vtip."

"Já jsem taky nevtipkoval. Jenomže s našimi nepřáteli v arabském světě to není zas tak jednoduché. Na jednu stranu je mnohem pravděpodobnější, že by měli zájem vraždit v masovém měřítku - ve své nenávisti k Americe přece nerozlišují mezi vládou a jejími občany," mínil Nimec. "Na druhou stranu, my v téhle místnosti opravdu musíme rozlišovat mezi státním terorismem a činy spáchanými extremistickými radikálními skupinami nebo samotáři s volnými vztahy k oběma. Hranice mezi nimi není vždycky jasná, ale existuje. A v tomto případě může být velice důležitá."

"Což nám jistě vysvětlíš," konstatoval Gordian a dál si ho klidně měřil.

"Podle mého patří útok na World Trade Centre více méně do třetí kategorie," odtušil Nimec. "Neobjevil se ani jeden přesvědčivý důkaz, který by spiklence spojil s cizí vládou. Ramzi Yousef, údajný mozek celé akce, byl neuvěřitelný břídil. Jeho bomba měla roztrhnout větší z mrakodrapů tak, aby se zřítil na menší, k čemuž nedošlo. Výbuch měl rovněž uvolnit jedovatý mrak plynného kyanidu. K tomu rovněž zjevně nedošlo, protože kyanid sodný, jímž bombu napustil, se v žáru výbuchu vypařil... což by dokázal předpovědět i pruměrný středoškolský student chemie. O dva roky později zapálí při výrobě kapalných třaskavin pokoj v manilském hotelu, a aby se vyhnul zatčení, prchne do Pákistánu, přičemž zapomene na počítač s harddiskem plným inkriminujících důkazů. Jestli byl tenhle packal agentem nepřátelského státu ze Středního

východu, pak se jeho nadřízeným muselo zoufale nedostávat pochopů."

"Dobře, byl to jenom primitiv," zareagoval Scull. "S tím, co říkáš, můžu jenom souhlasit. Ale když už probíráme Terorismus pro začátečníky, tak bychom podle mě neměli zapomenout na ty chlápky, co vyhodili do povětří let PanAm 103."

"To má Scull pravdu, to bychom neměli," vložil se do debaty znovu Nimec. "Dokonce i v této počáteční fázi by se našly alespoň prvoplánově shodné rysy. Obě operace byly efektivní, dobře financované a velmi krvavé. A Bůh nám pomoz, ti pachatelé byli prvotřídní profesionálové."

"Víme, že za katastrofu nad Lockerbee byla zodpovědná Libye," uvažoval Gordian. "Vy tedy soudíte, že útok z minulé noei nese známky státem podporovaného terorismu."

"Tak daleko bych pořád ještě nešel. Ale pár kritérií tahle hypotéza jistě splňuje," řekl Nimec a rukou si uhladil štětinaté vlasy ostříhané na ježka. "Otázkou zůstává, kdo by něco takového chtěl spáchat?"

"Vím asi, co má Pete na mysli," ozval se Nordstrum. "Všichni obvyklí podezřelí se na čas odmlčeli, byť z rozdílných důvodů. Chátamího teheránská vláda se snaží udělat na Evropskou unii lepší dojem než vlády předchozí. Totéž platí o Iráku, kde Saddám chce dosáhnout zmírnění sankcí provázejících válku v Perském zálivu tím, že se bude chovat jako klouček ze sousedství. Víme, že Syřané zahájili neoficiální jednání s Izraelem... takhle z voleje si nedokážu představit jediný muslimský režim, který by teď chtěl píchat do vosího hnízda."

"Na tom tvém seznamu polepšených se nějak neoctl Kaddáfí," podotkl Scull.

Nimec potřásl hlavou. "Ten bude mít vždycky ostré drápy, ale pro něj nemá cenu provokovat, když všichni jeho arabští bratři mávají na Ameriku zelenou ratolestí. Nebude riskovat, že se dostane do izolace."

Těch pět lidí chvíli mlčky sedělo. Pak Gordian vstal od stolu, zašel ke kredenci, dolil si kávu a zase si sedl. Pár vteřin se díval do šálku á potom vzhlédl na ostatní.

"Možná že první řeknu, co má každý na mysli," osmělil se nakonec. "Dokážu si představit, že by to mohlo být Rusko. Případně frakce uvnitř jeho vlády. Starinov má spoustu politických nepřátel, kteří by ho rádi znemožnili... a kteří mají přístup k penězům, materiálu a velmi schopným agentům."

Všiml si, že Meganiny oči se zúžily v zamyšlení.

"Meg?" vyzval ji.

"Mně to prostě jenom nesedí. Nikdo se k útoku nepřihlásil -"

"A možná že se ani nikdy nepřihlásí, jestli ti do toho můžu skočit," ozval se Nimec. "V posledním desetiletí se teroristické skupiny vesměs vyhýbají pozornosti, protože chtějí, aby jejich nepřátelé museli hádat a vrhat se po stínech."

"To vím," opáčila Megan. "Ale v tomto případě měl útok dosáhnout velice specifického cíle - a sice ochlazení vztahů mezi našimi dvěma zeměmi a oslabení Starinovovy prestiže a autority v jeho vlastní vládě. Připadá mi, že by to nemělo žádný smysl, kdyby nebylo nad slunce jasné, kdo za všechno může. Navíc, proč by měl Starinov stát za útokem, pokud si ovšem nechce připravit vlastní pád? Jak jsem řekla, něco tu nesedí. Nemá to žádnou logiku."

"Není zjevná a není ještě vidět," mínil Nimec. "Jenže strategie našich protivníků může být natolik subtilní, že ji v této chvíli nechápeme."

"Souhlasím," ozval se Nordstrum. "Může se to zdát jako věčnost, ale od výbuchu sotva uplynulo dvanáct hodin. Musíme si počkat na více informací, na další vývoj -"

"A co budeme dělat zatím? Sedět s rukama na klíně?" vybuchl Scull. "Gorde, poslouchej. Dokážeš si představit ty příšerný důsledky pro naši pozemní stanici, když vina za atentát padne na Starinova? Já jsem pořád v Rusku a vidím dost zblízka, co se v jejich politice děje. A můžu ti říct, že je tu furt dost vysoce postavených lidí, kteří by nás Američany s radostí vykopli."

"Kristepane, Sculle," zajíkla se Megan. "V noci zahynuly stovky nevinných lidí, my tu diskutujeme o situaci, která by mohla destabilizovat celý region, a ty zatím -"

"Já co? Proč asi sedím o půlnoci kalíningradského času před videotelefonem a snažím se pochopit celou situaci, když jsem zrovna náhodou v první linii? Když se my nebudeme starat o naše zájmy v Rusku, kdo to za nás udělá? A proč vůbec Gord sezval tenhle sedánek nad kafem?"

Nordstrum vzdychl a promnul si oči. "Všichni samozřejmě víme, proč jsme tady, Sculle. Myslím, že se Megan snažila dát správnou perspek -"

"Počkejte," zamával Gordian rukou. "Ani jeden z nás toho asi moc nenaspal a všichni jsme utahaní jako koťata. Padly tady nesmírně důležité otázky a já jsem rád, že jsme tuhle diskusi dlouho neodkládali. Julius Caesar myslím kdysi řekl, že umění žít se podobá spíše umění zápasníka než tanečníka. Podle mě tím myslel, že se člověk musí neočekávaným věcem postavit zpříma a popadnout se s nimi do křížku, než aby kolem nich tancoval po špičkách. Proto jsme také vyvinuli projekt Meč." Gordian si počkal na komentáře, žádných se nedočkal a obrátil se k Nimecovi. "Pete, chci, aby Max Blackburn dal dohromady tým, který bude shromažďovat informace ohledně toho, kdo by mohl být zodpovědný za ten útok. Nemusí na ničem šetřit."

Nimec přikývl. Gordian měl občas v očích pohled tak přesně zaměřený, že mu vždycky připomněl člověka s lupou, který se snaží koncentrováním slunečních paprsků zapálit list. A na kohokoli se takový pohled upřel, měl pocit, že se koupe v horku. Takový pohled teď upíral na Nimece.

"Bude asi nejlepší, když Max co nejdřív odletí do Ruska. Může odtamtud všechno koordinovat a využívat naši stanici jako primární operační základnu," pokračoval Gordian. "Pete, ty zatím budeš sledovat jakékoli americké stopy. Doufám, že se rychle propracujeme k nějakým výsledkům."

Nimec znovu přikývl.

"Nenápadně, pánové," připomenul jim Gordian. "Jestli se zpravodajským službám dostane nejmenšího náznaku, že vedeme nezávislé vyšetřování, zatnou nám tipec."

Gordian přelétl pohledem všechny přítomné.

"Komentáře?"

"Jenom jeden," přihlásil se Nordstrum o slovo. Gordian se na něj vyčkávavě zadíval.

"Víš, ten citát o zápasníku a tanečníku..."

"Ano?"

"Tak ten pochází od Marka Aurelia, nikoli od Julia Caesara."

Gordian se na něj ještě chvíli díval. Pak pomalu zvedl šálek ke rtům, vyprázdnil ho a pokývl.

"Díky, příteli."

Modrá místnost newyorské radnice, kde se normálně odbývaly tiskové konference, nemohla pojmout všechny novináře, kteří se chtěli zúčastnit první tiskovky od výbuchu. Kde by se brífink měl odehrát, to bylo jenom jedno ze sta rozhodnutí, které musela starostova kancelář učinit.

Jenže starosta byl na pravdě Boží. Mrtvý. Zabit výbuchem jako tisíce jiných.

Místostarosta byl v nemocnici a měl tam zůstat nejméně další týden. Vnitřní zranění. Kus železné tribuny mu skončil v břiše a místostarosta měl velké štěstí, že je pořád ještě naživu. Nikdo nevěděl, kdy se vrátí do práce.

Polovina starostů jednotlivých čtvrtí byla tak zle zřízená, že nemohla přijít, a policejní komisař byl příliš otřesen svou osobní tragédií a vytížen vlastním vyšetřováním, než aby "ztrácel čas vykecáváním se s veřejností", jak to sám formuloval.

Jenže média se hlučně dožadovala čehokoli. I drobků. A tak tisková tajemnice Andrea DeLillo posledních patnáct hodin napínala své organizační

schopnosti až nadoraz. Odrazila politiky, kteří chtěli z reflektorů upřených na Times Square vytřískat politický kapitál. Získala čísla od záchranářů na místě, nemocnic a stanic první pomoci, které přežily. Potlačila smutek ze ztráty svých blízkých, ani nemluvě o strachu, že s nástupem nového starosty přijde o své zaměstnání. Pokud tu je cokoli, co by vedlo k odhalení zabijáků, kteří na její město seslali anděla smrti, ona to udělá. Dodá novinářům údaje a pak je pustí z řetězu, aby už našli pachatele. Víc nebylo v jejích silách. Mohla se jenom modlit, aby to stačilo.

Mikrofony byly nainstalovány na pódiu na horních schodech radnice. Ohromný dav všemožných, do kabátů zachumlaných reportérů sahal ze schodů až dolů do ulice, která byla policisty odříznuta a zabarikádována. Se zástupci policie, hasičů, městské rady a FBI po obou bocích si Andrea prohlížela dav.

Nakonec přistoupila k mikrofonu a začala odříkávat prohlášení. Jak se z jejích rtů valily ponuré statistiky, v duchu si přísahala, že za tohle někdo zaplatí, i kdyby na to musela dohlédnout osobně.

20.

WASHINGTON D. C.
2. LEDNA 2000

Z LISTU WASHINGTON POST
Představitel FBI o páté bombě nemluví
Prohlášení vyvolává další dohady o důkazech v laboratoři FBI
Washington

Během tiskové konference, která dnes proběhla v budově J. Edgara Hoovera na Pennsylvánské avenue, se náměstek ředitele FBI Robert Lang přesně nevyjádřil, zdali má hmatatelné stopy, jež by vedly k identifikaci pachatele či pachatelů zodpovědných za krvavý silvestrovský útok na Times Square, jenž si vyžádal přibližně 700 mrtvých a tisíce zraněných.

V předem připraveném prohlášení Lang poprvé oficiálně potvrdil, že po mohutné explozi, k níž došlo ve 23.56, následovaly tři sekundární výbuchy "úmyslné povahy". Tím se vyloučila možnost, že mohly být zaviněny masivním poškozením podzemního hlavního přívodu plynu po prvním výbuchu, jak oznámily některé zpravodajské agentury. Lang dále uvedl, že výpovědi očitých svědků "byly pro vyšetřování nesmírně užitečné", a s důvěrou prohlásil, že fotografie a videozáznamy pořízené na místě činu poskytnou orgánům činným v trestním řízení jasný obraz o "závažných skutečnostech, které se odehrály před výbuchem a po něm".

Lang byl ovšem daleko opatrnější, když měl odpovědět na otázku ohledně údajné páté bomby, která nevybuchla. "Jsem pouze zplnomocněn prohlásit, že máme závažný důkaz, který pachatel či pachatelé zanechali na místě, a že je v současné době zkoumán laboratorní divizí Centra pro analýzu trhavin," řekl Lang poté, co dočetl připravené prohlášení, a dal prostor několika otázkám. "Kvůli pokračujícímu vyšetřování nemůžeme jít do podrobností, ale chtěl bych veřejnost a zvláště příbuzné bezohledně zavražděných a zraněných ubezpečit, že jsme tímto brutálním zločinem zhnuseni jako všichni ostatní a že jsme k vyřešení tohoto případu nasadili všechny své síly."

Langova reakce nejenže neutišila spekulace o další bombě, kterou odhalili členové Jednotky rychlého zásahu z newyorské policie několik minut po smrtícím výbuchu, ale spíše k ní přitáhla pozornost, především díky zmínce o CPAT, které FBI slouží jako hlavní laboratoř pro zkoumání bomb a kde se také záhadný důkaz analyzuje. Lang novináře sice upozornil, že v CPAT rutinně posuzuje pumové fragmenty, odmítl ovšem "důkazy přesně zařadit k jednomu nebo druhému typu", když odpovídal na doplňující otázky reportérů.

To by mohlo mít důležité následky, upozorňují mnozí foremní experti.

Dokonce i zlomkové množství trhaviny většinou odhalí charakteristický "podpis", který může být porovnán s dalšími z pumových atentátů a eventuálně dovést policisty k podezřelému či teroristické skupině...

Zprávy o záhadné páté bombě byly takřka přesné. Nevybuchlá bomba v tašce se našla před výlohou na rohu Dvaapadesáté ulice a Sedmé avenue, byť to bylo zásluhou hasičů, a ne policistů. Newyorská policie požádala o operační podporu newyorský úřad FBI, a ten rychle vypravil techniky v ochranných oblecích, aby zajistili důkazy. Když se zjistilo, že rozbuška není funkční a že je tedy možné bombu bez nebezpečí transportovat, tato specializovaná jednotka ji s požehnáním od místního náměstka ředitele převezla do centrály FBI ve Washingtonu, D. C. kde byla předána CPAT k analýze. Ještě na místě výbuchu zjistili agenti s ultrafialovými baterkami, že jak nevybuchlá nálož, tak vzorky trosek posbíraných kolem kráteru fluoreskují, což silně nasvědčovalo tomu, že výrobce třaskavinu chemicky označil - a tenhle objev zelektrizoval celou laboratoř, ještě než nálož dorazila. Taková reakce byla vskutku oprávněná - zatímco v USA není značkování ze zákona povinné, švýcarská vláda ho vyžaduje už léta a stále větší počet dodavatelů výbušnin tuto praxi dobrovolně zavádí. Pokud by byla trhavina opravdu označená, očekávalo se, že značkovač vyšetřovatele dovede k místu prodeje a podá cenné informace o kupci trhavin.

Jakmile nálož C-4 doputovala do laboratoře, byl z ní odebrán mikrotenký vzorek, umístěn na podložní sklíčko a pak vystaven působení Teslova cívkového magnetu, aby se eventuální částečky melaminu zorientovaly - byly chemicky inertní, o velikosti pylového zrnka a barevně proužkované. Značkovače byly obvykle míšeny s výbušnými složkami v koncentrací 250 částí na jeden milión, což je poměr, při němž si trhavina uchová stabilitu i brizanci a zároveň ji lze lehce identifikovat pod mikroskopem. V tomto případě foremní experti použili binokulární světelný mikroskop Olympus vybavený pětatřicetimilimetrovým videem Polaroid. Okamžitě potvrdili přítomnost značkovače a v horečnatém vzrušení přečetli a vyfotografovali v barvách zakódované informace ve značkovači - výrobce, datum výroby a sériové číslo plastické výbušniny.

Dál následovalo už jen poměrně rutinní vyhledávání na počítači. Informace byla porovnána se vzorky hlavní identifikační databáze průmyslových trhavin, která byla nedávno přidána k Referenčnímu a vyhledávacímu systému výbušnin - vládní nadšenci se zálibou v akronymech mu přezdívali EXPRESS -, a už při prvním pokusu zaznamenali úspěch.

Výrobce byl identifikován jako Lian International, chemička, která byla součástí většího malajského konglomerátu se sídlem v Kuala Lumpuru a jíž šéfoval člen zdejší čínské menšiny jménem Teng Čou. Přestože to byla významná a uspokojivá stopa, bledla v porovnání s dalším objevem - když se do počítače zadalo sériové číslo téhle várky plastiku, ukázalo se. že pochází z dodávky, která byla prodána ruské muniční distribuční síti se silnými vazbami na vládu.

A jakmile vyšetřovatelé ve CPAT tuhle informaci strávili, uvědomili si, že přišli na něco opravdu významného.

Od začátku do konce šlo o učebnicový příklad, jak pečlivá a vytrvalá analýza důkazů přes celý řetězec distribuce může přinést fenomenální výsledky.

Bylo to ovšem také první sousto rohlíku, kterým se všechny americké zpravodajské služby nechaly opít.

21.

NEW YORK HŘBITOV KALVÁRIE V QUEENSU
3. LEDNA 2000

Sníh se jemně snášel na stromy a pomníky kolem něj. Za jiných okolností by si myslel, že ta scenérie je nádherná. Roseně by se také líbila, kdyby se na ni mohla dívat z dobře vyhřáté místnosti. Tak snadno chytila chřipku, že za jiných podmínek nedokázala zimní krajinu ocenit. Přiměl je, aby jí dali deku i do rakve. Příčilo se mu pomyšlení, že už nikdy nebude v teple. Jenže jemu se v tomhle ohledu příčilo úplně všechno.

Policejní komisař Bill Harrison stál na kraji otevřeného hrobu. Věděl, že není sám. Ta scéna se odehraje ještě stokrát a stokrát, dokud New York nepohřbí své mrtvé. Ale žádnou útěchu to neskýtalo. Svým způsobem to ještě víc jitřilo jeho city.

Jak má dál žít bez Roseny? Byla jeho srdce, jeho střed, důvod pro jeho existenci. Když na něj práce příliš doléhala, když si příliš bral věci, které viděl každý den, přišel domů k téhle ženě a ona ho ukonejšila. Nemohla změnit to, co viděl. Ale v každém okamžiku s ní si uvědomoval, že za tohle bojuje, toto ochraňuje. Ona pro něj představovala všechno, co je na tomto světě dobrého.

A teď ji ukládal do díry v zemi. Rakev tu bude každou chvilku.

Ta bolest byla zničující.

Po miliónté se ptal sám sebe, proč ji nechal jít s sebou na Times Square. Mohl odmítnout, mohl jí namluvit, že si politici pro sebe zabrali příliš mnoho míst, než aby ještě zbylo na opravdové pracující. Měl tuhle možnost, ale ve své nekonečné moudrosti se rozhodl, že Rosie to jistě udělá radost, což převáží nad daným rizikem.

Tohle si nějak nedokázal odpustit.

Jeho dcera stála vedle něj. Její slzy byly solí v jeho ranách. Taky mohla zemřít, jenom proto, že to nebezpečí neviděl, že ho nedokázal zničit ještě v zárodku. Jenže v jejích nočních můrách se ten moment objevoval stejně jako v jeho. Tohle milované dítě bylo zjizveno - když jí byl po boku, když byl na stráži, když tomu všemu měl zabránit.

Proč se mu to nepovedlo?

Nemělo smysl vinit z toho starostu. Ten člověk byl po smrti. Zaplatil nejvyšší cenu, protože ustavičné politikaření z něj udělalo příliš lákavý cíl.

Nemělo smysl, aby vinil z katastrofy své muže. V tom zlomku sekundy připadal ten stánek i jemu v pořádku. Jak by ho mohli odhalit? První zprávy z místa výbuchu naznačovaly, že šlo o obratně provedenou, profesionální práci, kterou by neodhalila ani nejpečlivější prohlídka.

Máry nesli povětšinou důstojníci policejního sboru v slavnostních uniformách. Přišli s rakví a pomalu ji položili na popruhy, které ji spustí do země, a on se s ní už neuvidí, dokud sám neodejde na pravdu Boží.

Srdce mu z té bolesti málem puklo. Natáhl se po dceřině ruce a stiskl ji. Kamery zpravodajů bzučely a cvakaly. Dokonce i smutek je veřejnou záležitostí.

Rakev byla pomalu spuštěna. Když dosáhla místa posledního spočinutí, ozvalo se zadunění dřeva o hlínu; nikdy v životě nezaslechl tak osamělý a definitivní zvuk.

Také ho bude pronásledovat stejně jako zvuk výbuchu. Kněz zanotoval slova útěchy. Ta se přes něj bezvýsledně přelévala, ale možná že později, až bude sám a bude si přebírat vzpomínky na tento den, v nich najde aspoň trochu usmíření, jež mu měla poskytnout.

Hodil teď na rakev kytici růží. Jasně rudé skvrny na vyleštěném dřevě pomalu, pomaličku zakrýval poprašek sněhu, který pořád ještě popadával. Ty květy brzo zamrznou v ledu, stejně jako jeho srdce.

Tasheyiny pomněnky se připojily k jeho růžím. Obřad se chýlil ke konci a on sledoval, jak i ony postupně mizí pod náporem z nebes.

Ztratil svoji Rosie. Ta prázdnota uvnitř byla tak ohromná, že si nebyl jistý, jak se do jeho těla vůbec vejde. Ale přece jen měl úkol, který mu nedovolil, aby se nechal ochromit žalem.

Byl policejním komisařem New Yorku. Bylo na něm, aby vypátral viníky. A

teprve až ty lidi přivede ke spravedlnosti, jeho rány se budou moci začít hojit.

22.

MOSKVA
5. LEDNA 2000

Do lázní v ulici Petrovka si s oblibou chodili odpočinout gangsteři, vládní úředníci a ti, pro něž byl takový rozdíl zanedbatelný. Jurij Vostov chodil relaxovat do zdejších horkých koupelí nebo sauny dvakrát, často i třikrát do týdne, přesně ve dvanáct nula nula, a nikdy s sebou neměl méně než dvě přítulné ženy.

Vostov považoval tyto návštěvy za terapeutické i za zdroj opravdové rozkoše - a rozkoš už dávno nepovažoval za samozřejmost. Před několika lety, když mu táhlo na padesátku, se totiž pořádně vyděsil. Tehdy zjistil, že jeho sexuální výkonnost strmě klesá, a po několika hrozných, potupných selháních v posteli se dokonce začal bát, že je na nejlepší cestě k impotenci. A přestože si mohl vybírat z velkého počtu mladých a krásných postelových partnerek a přestože každá byla svým způsobem talentovaná a nápaditá, nic ho nedokázalo vybudit. Sex s nimi byl nadále fádní, skoro mechanický, dokud jedné noci na radu přítele z vlády nezkusil ménage á trois - což ho z jakéhosi záhadného důvodu nikdy předtím nenapadlo - s dvěma sestrami, které prosluly svou ochotou pracovat týmově, a mezi jejich potícími se těly dosáhl spasení.

Musel si asi přiznat - a to bylo celé to tajemství -, že dává přednost kvantitě nad kvalitou. Ukázalo se, že stejně jako u jídla, pití a majetku pro něj bylo klíčové dostat to, co má rád, pěkně najednou.

Dnes ho do sauny doprovázely Naďa a Světlana, ne ty dvě původní sestry, které mu ukázaly cestu k potěšení ve středním věku, - co on věděl, ani nebyly příbuzné -, jinak ovšem ochotný a nadšený pár. Naďa se svými kaštanově hnědými vlasy na sobě měla jen pár zlatých kruhů v uších a nic jiného. Skořicová zrzka Světlana se svou nahotu zase rozhodla podtrhnout zlatým náramkem nad kotníkem. Obě klečely před Vostovem, který rovněž odložil ručník, seděl na dřevěné lavici a sledoval, jak se jejich hlavy míhají nahoru a dolů nad jeho mocným břichem a jak se jejich ňadra vznášejí v perleťovém závoji páry.

Právě tehdy vyrušilo zaklepání Vostova a jeho společnice z vytržení. Nadin zlatý kroužek přestal tlouct o vnitřní stranu Vostovových stehen, záplava Světlaniných rudých vlasů se zvedla z jeho klína a obě se na něj překvapeně zadívaly, jako by si nebyly jisté, co mají udělat.

Zamračil se a v duchu proklel neznámého, který takhle zničil kouzlo okamžiku.

"Co je?" vyštěkl.

"Prastitě, pane Vostove," ozval se šatnář z chodby. "Zvonil vám mobil -"

"Mobil?! Říkal jsem vám, že nechceme být rušeni!"

"Já vím, pane, ale on pořád pípal a -"

"Kurva fix! Dost!" Vostov vstal, strhl ručník z háčku a ovázal si ho kolem pasu. Pak otevřel dveře na škvíru a prostrčil jí ruku; bylo vidět, jak se mu pára ovíjí kolem ramen. "Podejte mi ho, budte od tý lásky."

Šatnář mu telefon přinesl a stáhl se. Vostov zabouchl dveře a nahmatal na klávesnici tlačítko, kterým se přijímá hovor.

"Ano?" ozval se a zvedl telefon k uchu.

"Ach, tady jsi, Juri. Opravdu doufám, že tě nevyrušuji."

Vostov poznal Teng Čouův hlas a zakabonil se.

"Vyrušuješ."

"Tak to mi odpusť. Ale dlouho jsem se tě snažil zastihnout v kanceláři."

Vostov pohlédl na Naďu se Světlanou, které se usadily na lavičkách, něco si špitaly a občas se zachichotaly. Že by tu bylo něco směšného, co mu

nedošlo?
"No to nevadí," zamručel, čím dál tím otrávenější. "O co jde?"
"Měl jsem potíže dovolat se jisté straně, kterou oba známe. Vskutku jsem si jist, že jsem něco ze své netrpělivosti přenesl i na tebe."
"Poradil jsem ti, ať na to zapomeneš," odpověděl Vostov. "A proč mě do toho vůbec zatahuješ?"
"Můj příteli," pravil Teng mírně s pečlivou ruskou výslovností, "jsi do toho namočený až po krk."
Vostov zbledl.
"Víš, co tím myslím. Nejsem přeci od toho, abych jenom mezi vámi kmital."
"To přirozeně ne. Ale tu dohodu jsi sjednal ty." Teng se odmlčel. "Řekněme, že ty problémy v komunikaci pravděpodobně nic neznamenají. V posledních dnech jsme všichni měli spoustu práce. Moji ochránci ovšem potřebují záruku, že dostanou plnou satisfakci. Že události se budou odvíjet tak, jak jsme to prodiskutovali."
Vostov se odvrátil od obou žen a o poznání ztišil hlas.
"Podívej, ty lidi jsou mi úplně ukradený. Ať už mi chceš naznačit cokoli, já jsem svoji práci odvedl. Jestli po mně chceš, abych zavolal našemu příteli a zjistil, co se s ním děje, tak to udělám. Ale bude to z laskavosti, ne z povinnosti, rozumíš?"
Teng mlčel.
"Ano," řekl nakonec, pořád ještě klidně. "Přestože bys neměl zapomenout, že pátrání po pravdě může být navedeno na správnou cestu stejně snadno, jak z ní bylo svedeno."
Vostovovi se stáhl žaludek. Tihle Asiati ho svým nepřímým vyjadřováním pěkně vytáčeli.
"A tím konkrétně myslíš co?"
"Je třeba, abys znovu zvážil své zájmy, příteli. Bylo by nemilé, kdyby se najednou začaly protivit mým. Ti ochránci, které tak nonšalantně bereš na lehkou váhu, mají dlouhé prsty a ještě lepší paměť na vroubky."
Vostov cítil, jak se mu žaludek ještě víc stahuje. Někde uprostřed ho začalo pálit. Kruci, ulevil si v duchu. Takhle mu vředy nevyváděly už hodně dlouho.
Přes rameno se mrkl na Nadu se Světlanou. Pořád si šeptaly a tlumeně se hihňaly, a jemu podle všeho nevěnovaly žádnou pozornost.
Touha je ošidná a vrtkavá záležitost, pomyslel si. Dokáže člověka vytáhnout ze zasviněného pangejtu až na vrcholek světa a pak ho strčit přes okraj propasti.
"Zavolám našemu příteli hned teď," rozhodl a zmáčknutím dalšího tlačítka hovor ukončil.
Naďa k němu popošla v naději, že jeho pozornost odpoutá od záležitostí pracovních k záležitostem milostným.
"Hned to bude," odstrčil ji od sebe hrubě. "Hned to bude, jen co zametu s tímhle svrabem."
Pak zase obrátil svou pozornost k telefonu. Dovolal se na ministrovu soukromou linku, takže si ho žádná sekretářka nezapamatuje. Zazvonilo to pětkrát, teprve pak se ozval nakvašený pozdrav. Jeho odpověď si s ním nezadala.
"Zdravíčko, pane ministře," ohlásil se.
"Vostove? Zbláznil ses, že mi voláš do kanceláře?"
"Budu stručný."
"O to nejde. Tahle linka není bezpečná -"
"Poslouchejte, pane ministře. Nemám rád politiku a začínám litovat, že jsem se v téhle záležitosti vůbec angažoval. Ale člověk se musí umět vyrovnat se svými rozhodnutími."
"Ušetři mě toho mudrování a přejdi k věci, buď tak laskav. A nezapomeň, že možná nejsme sami."

"Tak dobře. Dám vám radu," odtušil Vostov. "Dělejte si s ní, co chcete, ale aspoň si ji poslechněte."

"Dobře, dobře. O co jde?"

"Náš zahraniční partner má pocit, že ho zanedbáváte. Tvrdí, že prý -"

"Ten člověk není žádný můj partner. Jenom pěšák, který dodává zboží a kterým táhnou jiní."

"Fajn. Ale vy jste se mu nechal zapírat, nebo to aspoň tvrdí. A já si myslím, že je důležité, abyste si s ním promluvil."

"Vostove, to nevidíte, že se tu snažím pokládat základy? Nemusím skákat podle toho, jak on píská. Jestli si myslí, že už teď má neomezené právo na můj čas, nedokážu si představit jeho budoucí požadavky. A požadavky jeho skrytých pánů."

"Promluvte si s ním, pane ministře. Uklidněte ho. Nechci, aby mi dejchal na záda."

"A mně se zase nelíbí, jak nás štve proti sobě. Počká, dokud s ním nebudu moct mluvit, a zatím mi může políbit prdel."

"Podívejte se, uvědomujete si, že může celou tu věc postavit na hlavu...?"

"Mám příliš starostí na to, abych si s ním dělal hlavu. Mám zprávy o americké základně v Kaliningradu. Možná že tam chystají něco, co by se nám vůbec nemuselo líbit, ale nevím co. Musíme být pro každý případ připraveni podniknout rychlou akci. Myslím, že za těchto okolností přišel čas, abys přispěl svou troškou."

"To není moje věc. Už jsem -"

"A uděláš toho ještě víc. Budu potřebovat zásoby. Vybavení. Možná dokonce i muže. Nemysli si, že si teď můžeš umýt ruce a odkráčet."

"Zasraná politika. Jak jsem řekl, v životě jsem se do ní neměl plést."

"Tomu se člověk nevyhne, Vostove. Život je politika. Už od dětství zápasíme se sourozenci o pozornost rodičů a snažíme se urvat si na úkor druhých to, po čem toužíme. Jsem přesvědčen, že tehdy lidé poprvé v životě zradí. Rodina je kroužek Jidášů, milovaný bratr je naším nepřítelem, ne?"

"Já nevím. Přestávám vám rozumět."

"Opravdu? No, jen nezapomeň, že jsi byl na té lodi v Chabarovsku."

"To je všechno?" optal se Vostov sarkasticky.

"Ne. Potřebuju tě, abych mohl využít mnoha tvých styků, jakkoli se jich můžu štítit. Vypadá to, že přišel čas položit kouřovou clonu. Jsou tu frakce, které by klidně mohly sdílet náš cíl. Myslím, že by si na ně média a veřejnost mohla pěkně posvítit."

"Co máte na mysli?" zeptal se Vostov.

"Nacionalisté, separatisté, komunisté i reformátoři - ti všichni mají zájem zablokovat zahraniční pomoc. Myslím, že je načase, aby jim to někdo připomenul, co říkáte? A vojáci a KGB, kterým byla neprávem upřena možnost distribuovat štědré dary našich nepřátel, a tak si shrábnout nějaké to procentíčko do vlastní kapsy. Nemyslíš, že by se jich někdo měl zeptat, co si o tom myslí a co s tím chtějí dělat? Dokonce i církev a organizovaný zločin tu mají své zájmy. Můj milý Vostove, čím větší tlak se na Starinova a západ vyvine, tím dříve dosáhneme našeho konečného cíle. Tvoje tykadla dosáhnou všude. Myslím, že bys jich měl použít."

"To, co po mně chcete," drmolil Vostov, "rozhodně nebude hned."

"Pak bych ti navrhl, abys začal hned teď. Pamatuj si, Vostove -neschopní lidé jsou postradatelní. Tak, ještě by sis rád o něčem promluvil?"

"Ještě jste mi neodpověděl ve věci, kvůli které jsem vám zavolal. Ten dodavatel, jak mu říkáte -"

"Řekl jsem, že si může políbit prdel! Počínaje dneškem se budu bavit jen s jeho nadřízenými, a to tehdy, když to bude vyhovovat mně. A jestli neobstojíš, Vostove, to samé bude platit pro tebe. Pokud tu vůbec ještě budeš. A teď už se rozloučíme, Vostove. Až ti znovu zavolám, měl bys už být připraven."

"Počkejte, nezavěšujte. Haló? Jste tam ještě? Krucinál, jste tam ještě?

Haló, haló, haló...?"

Z mobilu se ozval oznamovací tón. Vostov telefonem mrštil přes celou místnost.

"Do hajzlu."

Slabé zakňourání odvedlo jeho pozornost k ženám, které se v obavách krčily v koutku.

"A na co vy dvě čumíte? Pojďte sem a ukažte, že nejste neschopný!"

Tenhle výraz použil ten člověk na druhé straně drátu. Neschopný. Posadil se a čekal. Když k němu váhavě přistoupily, zavřel oči. Politika. Svinstvo. Dával přednost úplně jiným činnostem.

23.

WASHINGTON D. C.
6. LEDNA 2000

Alex Nordstrum klusal v šedé teplákové soupravě, baseballové čapce klubu Baltimore Orioles a adidaskách směrem na západ, skrz Mall, v pravidelném rytmu zvedal dlouhé nohy nad cestičku a na tváři se mu zračilo tiché soustředění. Byl už za polovinou svého okruhu a přímo cítil pořádně okysličenou krev a příjemně uvolněné svaly stehen a lýtek.

Paže se mu míhaly v plynulé koordinaci s nohama. Zamířil k Ústavním zahradám a nápadné jehle Washingtonova pomníku, kde by normálně zatočil na východ a doběhl tak na začátek obvyklého okruhu. Dnes bude možná muset chvilku posečkat; přijde na to, jestli Blake doběhne včas... a v takové štěstí Nordstrum ani nedoufal, protože náměstek ministra zahraničí měl svoje vnitřní hodiny beznadějně rozhašené, už když byl jedním z Alexových nejlepších studentů politologie na Georgetownské univerzitě.

Nordstrum zvolnil krok, protože opravdu neměl kam spěchat. Na sever od parku se tyčil masivní shluk budov Federálního trojúhelníku až k Patnácté ulici; červené střechy prosvítaly holými korunami stromů. Na jihu mohl Nordstrum zahlédnout bílé kolonády a krytá sloupořadí budovy ministerstva zemědělství. S každým rytmickým výdechem odlétl od jeho úst obláček páry, ale jeho metabolismus běžel na plné obrátky a Nordstrum si málem neuvědomoval, jak mu ji studené poryvy od Potomaku trhají od tváří a čela. Mezi lopatkami mu tenká bunda zčernala potem, dobrým, zdravým potem, který mu vždycky vyplavil z pórů všechno napětí.

Po jeho pravici se dobře oblečení muži a ženy proháněli v drahých autech - většina jich na Sedmnácté ulici zabočila na sever nebo na jih, k muzeím ve středu města a k vládním budovám, menší procento jich pokračovalo kolem Zrcadlového jezírka k místu, kde Ústavní ulice přechází v silnici č. 66 a odvíjí se dál přes most k Arlingtonskému hřbitovu. Přibližně míli za Nordstrumem se ranní sluneční paprsky rozlily nad kupolí Kapitolu a ta zlatá kopí sklouzla po věžičkách Smithsonianského hradu. V tom širokém kusu krajiny, kterým proběhl, se po stezkách procházeli a joggovali lidé, veverky a holubi se hašteřili o skrovné zbytky jídla a univerzitní studenti na prázdninách v nažehlených vestičkách a dlouhých skřítkovských pletených čepicích se ubírali k malému kluzišti vedle Muzea přírodní historie, brusle na tkaničkách přehozené přes ramena. Jen týden staré události na Times Square traumatizovaly tyhle děti asi jako ptáky nebo veverky, totiž vůbec.

Že by to bylo mladickou pružností? pomyslel si Nordstrum. Nebo možná otužilostí generace, která přišla na svět v době, kdy terorismus byla už všudypřítomná hrozba, něco na způsob přírodních katastrof, jako jsou zemětřesení nebo hurikány? Nebyl si jistý, jestli to chce vůbec vědět, a jenom doufal v tu druhou altemativu. Jemu stačilo zahlédnout majestátní Kapitol a v hlavě se mu rozezněl refrén americké hymny a zvedl se v něm pocit ohromného

závazku vůči své druhé vlasti.

Doběhl na Čtrnáctou ulici, chvíli vyklusával na místě, dokud se neobjevila mezera mezi projíždějícími vozidly, pak přeběhl z Mallu na půdu památníku, kde mírný travnatý svah vedl až k základně strmého obelisku.

Namířil si to na pahorek, když na chodníku za sebou uslyšel pleskání dopadajících bot. Ohlédl se a jen několik metrů níž na svahu zahlédl Neila Blaka. Byl to pětatřicetiletý muž atletické postavy s delšími vlasy (tedy na washingtonské poměry) a na sobě měl černou sportovní soupravu Speedo s jasně modrým proužkem po straně. Vypadal v ní jako člen elegantní a energické mocenské elity, jímž taky byl.

"Neile," oslovil ho Nordstrum a trochu zpomalil, "jak dlouho ses za mnou plížil?"

Blake kývl hlavou ke Čtrnácté ulici.

"Přiběhl jsem po Elipse a zahlédl tě, jak přecházíš přes silnici. Chytl bych tě dřív, ale pak jsem potkal takovou hezkou slečnu, která potřebovala poradit kudy kam, takže jsem musel zastavit, chápej. Krom toho jsem si myslel, že uvítáš dalších pár minut ničím nerušeného pohybu."

"Jak ohleduplné," ušklíbl se Nordstrum. "Máš aspoň její telefonní číslo? Čistě jen pro případ, kdyby se zase ztratila."

Blake si poklepal na kapsu.

"Už jsem ho zastrčil na bezpečné místo," potvrdil mu jeho hypotézu.

Nordstrum se usmál. Chvilku mlčky běželi bok po boku, zdolali vršek pahorku a pak vyrazili dolů k Zrcadlovému jezírku. Voda se v ranním světle jenom třpytila.

"Něco pro tebe mám," začal Blake. "Nebylo to lehký. Jestli někdo zjistí, že tu informaci máš ode mě, můžu si zrovna otevřít krámek s bagely, jak to po mně vždycky chtěl bratranec Steve z Chicaga."

Nordstrum mlčky přikývl.

"Znáš koncern Lian?"

"Samozřejmě."

"Tak ti vyrobili to zboží," řekl Blake.

Nordstrum znovu přikývl. Tvář měl vážnou a zamyšlenou.

"A co koncový kupec?"

"Stopa vede k ruskému distributorovi. Potom už to je otevřená otázka."

Nastala dlouhá pauza.

"Blbost," zakroutil nakonec Nordstrum hlavou.

"Počítal jsem, že se ti to nebude líbit," prohodil Blake.

Nordstrum byl dalších pár vteřin zticha.

"To je všechno?" optal se.

"Zatím jo. Jestli na něco kápnu, dám ti vědět."

"Díky. Ještě že jsem ti dával dobrý známky."

"Já si je zasloužil," odpověděl Blake hrdě.

Nordstrum si ho změřil.

"Ty štěně jedno drzý."

"Čím dál víc to vypadá, jako bys tehdy měl pravdu, Gorde," řekl Nordstrum do telefonu.

Byl už doma v Pennsylvánské avenue, po běhání se osprchoval, zabalil do županu a právě Gordianovi dovyprávěl, co všechno se od Blaka dozvěděl.

"Kéž bych se mýlil, Alexi. Tenhle koncern Lian... už jsem o něm slyšel. Nepadlo jeho jméno před pár lety při projednávání financování Thompsonovy kampaně?"

"Znovu trefa do černého," řekl Nordstrum uznale. "Důkazy, že Lian zprostředkoval převod peněz čínské vlády do naší volební kampaně, nebyly tak přesvědčivé jako u Lippa, nemluvě o dalších zahraničních přispěvatelích... ale tak jako tak byly silné. Podle mého daly peníze od Lianu značnou výhodu dvěma senátorům a je dost pravděpodobné, že právě jim vděčí za své křeslo."

"Stejně jako Megan v tom pořád ještě mám zmatek. Jaké je spojení mezi Lianem a Rusy? A abychom byli přesnější, mezi jakými Rusy?"

Nordstrum si poposedl dopředu na gauči v obýváku a v zamyšlení si začal obtáčet ruku telefonní šňůrou.

"Teď můžu přinejlepším spekulovat," ozval se. "Chci říct, že bych se nejdřív musel podívat do svých záznamů, provést menší výzkum a teprve pak by ses mohl na takové informace spolehnout."

"Jen dál, já ti rozumím."

"Jisté okolnosti poukazují na to, že ministr vnitra Jevgenij Baškir je v této záležitosti až po uši. S koncernem Lian ho už dlouho pojí dobré vztahy. Stejně jako s vrcholnými představiteli čínského režimu. A nesmíme zapomenout, že Baškirova rodina měla ještě po říjnové revoluci obchodní styky po celé Asii."

"A motiv?"

"Stěží bychom o něm mohli tvrdit, že je amerikanofil... je to vlastně správný termín?"

"To nevím," zaváhal Gordian, "ale smysl je mi jasný."

"Ať tak či onak, chová hlubokou nedůvěru ke kapitalismu a demokracii a jako mnoho jeho vrstevníků by raději zachránil komunistický režim postupným flikováním, než by ho demontoval. A přestože není krajní nacionalista Pedačenkova typu, je bezesporu něco jako kulturní šovinista."

"Takže ty tvrdíš, že mohl chtít torpédovat Starinovovy proamerické iniciativy, aby prezident vypadal neschopně."

"V podstatě ano a souhlasí to s tím, co už jsi řekl na poradě," přisvědčil Nordstrum.

Uvědomil si, že se beznadějně zapletl do telefonní šňůry, a začal si z ní vymotávat prsty.

Na druhé straně linky si Gordian povzdychl.

"A to, že Baškir pomáhal vyjednat pomoc, tvoji hypotézu nijak nepodkopává? Podívej se na jakoukoli fotku Starinova, když byl v říjnu v Bílém domě - Baškira mu vždycky najdeš po boku."

Nordstrum vydal zvláštní zamračení, které se rovnalo pokrčení rameny.

"Gorde, ty budeš vždycky tvrdit, že sklenička je zpola plná. Ale stejně jako já si dobře uvědomuješ, že ruská politika nedoznala větších změn oproti stavu, který panoval na dvoře Kateřiny II. nebo Mikuláše II. Ránu dýkou do zad a intriky podobného kalibru mají v hlavním městě už staletí v obzvláštní oblibě, a je celkem jedno, jestli mluvíme o moderní Moskvě nebo Sankt Petěrburku devatenáctého století."

Chvíli bylo ticho. Nordstrum se zoufale snažil rozmotat zauzlenou šňůru, čímž dopřával Gordianovi čas na přemýšlení.

"Fajn," řekl Gordian nakonec. "Mohl bys sepsat stručný výtah pro Nimece a poslat mu ho do večera e-mailem?"

"Bude tam možná trochu málo podrobností... ale jo, to zvládnu."

"Pošli kopii Blackburnovi a Megan do Kaliningradu. A Vinci Scullovi, když už jsme u toho. Uvidíme, co náš kombinovaný mozkový trust dokáže."

"Dobře." Nordstrum už začínal mít hlad na snídani. "Ještě něco?"

"Jednu malou laskavost."

"Jen do toho."

"Měl by ses zbavit toho zvyku hrát si při telefonování se šňůrou, nebo si alespoň pořídit bezdrátový telefon," peskoval ho Gordian. "Na mým konci to příšerně praská."

Nordstrum se zamračil.

"Pro vás, šéfe, se budu snažit ze všech sil."

SAN ,JOSE´ KALIFORNIE
6. LEDNA 2000

Něco po jedenácté večer seděl Pete Nimec ve své pracovně, nesmírně soustředěně se skláněl nad laptopem a pročítal si e-mail, který mu právě vyskočil na obrazovce, ohledně pokračujícího vyšetřování ruských událostí s kódovým jménem "Politika".

Stav: 1 odpověď, 3 připojené soubory (podepsáno a zašifrováno PEM)
Věc: "Politika"
Pete,
Tady ve Washingtonu jsou dvě hodiny ráno, ale chtěl jsem dát dohromady a poslat ta data, ještě než půjdu na kutě.
Jak tě tak znám, jseš pořád ještě na síti, čekáš na ně a neodtrhneš se od tý zatracený mašiny, dokud ti nepřistanou ve schránce. Takže tady jsou - je to trošku a kusé, ale tak narychlo jsem víc už sehnat nedokázal. Měl bys ten materiál rychle pročíst a jít si odpočinout. Já už se dobře nevyspím tak jako tak, ale nemá smysl, a abychom ponocovali oba dva.
S pozdravem Alex

Nimec najel kurzorem do menu, kliknutím myši si soubor nechal stáhnout a pak se s náznakem úsměvu houpal na židli a čekal. Alex měl pravdu v tolika případech, až z toho šel mráz po zádech. Ještě nikdy nezklamal.
Když se zpráva načetla, Nimec se odhlásil od serveru, otevřel první ze tří souborů a začal se jím probírat.

Profil: Baškir, Jevgenij
ŽIVOTOPIS
OSOBNÍ ÚDAJE
Narozen 2. 12. 1946 ve Vladivostoku, středisku Přímořského kraje. Dědeček z otcovy strany řídil před revolucí vývozní firmu s pobočkami po celé Číně a Koreji. Otec (zesnulý) patřil mezi první generaci důstojníků v sovětském Tichomořském lodstvu. Matka (zesnulá) měla mandžusko-čínské předky. Baškir je ženat a v současné době žije v Moskvě. Jeho nejstarší syn je virtuózní houslista; na turné byl s...

Nimec přeskočil k dalšímu oddílu - to, co Alex považoval za "kusé", by pro jiné vědce byla plnohodnotná monografie.

VOJENSKO/POLITICKÁ KARIÉRA
Jako jeho otec má za sebou úctyhodnou kariéru v námořnictvu; za studené války sloužil u sovětského Tichomořského loďstva, byl kapitánem atomových ponorek třídy November a Echo-II se základnami na Kamčatském poloostrově. Na kontradmirála povýšen v roce 1981, nakonec se stal velitelem nukleární ponorkové flotily. Bývalý komunista, do Jelcinovy strany vstoupil někdy v roce 1991. Zachovával úzké styky s pekingským režimem, zvláště s ministerstvem zahraničního obchodu a průmyslu, a to i v období napjatých čínsko - sovětských vztahů. V roce 1992 byl osobně vybrán Michailem Gorbačovem na post zvláštního vyslance v Číně; hrál klíčovou roli v posílení politickoekonomických vztahů mezi oběma národy. Architekt čínsko-ruských dohod o spolupráci z let 1996 a 1997...

Několik dalších odstavců bylo věnováno shrnutí dohod, které byly spíše deklaracemi principů a záměrů než oficiálními pakty. Ovšem ve stejném oddílu o něco dál cosi Nimece zaujalo natolik, že se překvapeně narovnal.

V srpnu 1999 se Baškir zúčastnil obchodního summitu v Pekingu a stal se

hlavním vyjednavačem bilaterální dohody o výměně zbraní a technologií. Mezi ruskými obchodníky se zbraněmi byli zástupci koncernu Zavtra (viz přiložený soubor), v němž je Baškir údajně jedním z významných podílníků. Jednání se kromě dalších průmyslníků zúčastnil prezident malajské firmy Lian Chemicals Teng Čou (viz další soubor), kterou údajně ovládají Číňané.

Nimec si tyto řádky pročetl dvakrát, než pokračoval dál, oči měl přilepené k obrazovce a při tom si zamyšleně pobrukoval. Těch pár vět vypadalo jako odpověď na mnoho otázek - a to ho znepokojovalo. Nedůvěřoval řešením, která se zcela zjevně nabízela.

Usrkl trochu vlažné kávy, která mu stála na stole, a projel zbytek dokumentu.

V roce 1999 jmenoval Boris Jelcin Baškira ministrem vnitra a tento post si Baškir udržel až do dneška. S Vladimírem Starinovem se podle některých zdrojů spřátelil, když se Starinov stal velícím generálem elitní paradesantní divize (Vozdušno děsantnyje vojska) posádkou v Petropavlovsku na Kamčatce. Přestože se netají osobní a politickou loajalitou k Starinovovi, je nicméně energickým kritikem urychlené deregulace ekonomie a demokratických reforem západního střihu...

Za deset minut se Nimec dostal na konec dokumentu. Vytiskl si celý fascikl, zavřel soubor a otevřel další z těch, které si stáhl - detailní soupis nejrůznějších mezinárodních holdingových společností koncernu Lian.

Byla půlnoc, když skončil se všemi Nordstrumovými zprávami - a když důkladně prolistoval poslední ze tří, jenom intenzivněji si uvědomoval ten pocit, který se ho zmocnil někde v prostředku Baškirovy složky - totiž že všechno jede až příliš jako po másle. Svým způsobem mu to připomnělo výlet do safari v New Jersey, který podnikl před mnoha lety. Člověk projížděl po stezkách pro auta kolem simulovaných lokalit s divokou zvěří, jenomže od opravdu nebezpečných zvířat jej chránil špatně zamaskovaný plot. Návštěvníci si měli připadat jako na opravdovém safari, a přitom zůstávali na bezpečné, předem dané a pečlivě hlídané cestě.

Nimec si protřel oči, na diskety zkopíroval všechna pojednání, vyskočil z programu, vypnul počítač a zavřel jeho kryt. Odsunul židli, vstal a kroužením krku a ramenou vyháněl ze svalů křeč. Byl vyčerpaný i napružený zároveň a znal se dost dobře na to, aby věděl, že už neusne. Bylo tu ještě něco jiného, něco mu nedocházelo, úroveň porozumění, která byla mimo jeho dosah.

Nimec potřásl hlavou. Zoufale se potřeboval uvolnit.

Z pracovny přešel do širokého, ničím nerozděleného obývacího pokoje, jídelny a kuchyně ke svému soukromému výtahu. Přivolal ho stisknutím tlačítka a vyjel do horního patra svého trojpodlažního bytu.

Dveře výtahu se otevřely v rekreačním a tréninkovém komplexu, který se rozprostíral po celém poschodí a byl rozdělen do čtyř velkých areálů, jež obkružovala dráha pro jogging, dojo, kde se každý den cvičil v bojových uměních, tělocvična kompletně vybavená pro boxování, zvukotěsně izolovaná střelnice a konečně místnost, kam měl namířeno teď. Byla to věrná kopie ošumělé filadelfské kulečníkové herny, kde byl ve svých telecích letech častým hostem a kde se hru naučil od těch nejlepších hráčů, ani nemluvě o nejzkaženějších hazardních hráčích, kteří kdy kouzlili s tágem... mezi nimiž neměl jeho vlastní otec konkurenci.

Odevřel dveře a vešel dovnitř. Místnost skrývala dvě řady starobylých mistrovských stolů se zjizvenými rámy a zeleným kulečníkovým suknem, které bylo zrestaurováno a vyhlazeno, aby bylo dosaženo optimálního prostředí pro hru. Byl tu bar s Coca-Colou, laminátovým barpultem a otočnými vinylovými stoličkami. Stál tu jukebox Wurlitzer obtočený neónovými trubicemi a zásobený klasickými rokenrolovými deskami o pětačtyřiceti otáčkách za minutu. Nechyběla

ani umělohmotná osvětlovací tělesa, z nichž přes pečlivě uchovanou vrstvu špíny prosakovalo jedovaté světlo. Po všech zdech visely památeční předměty, které Nimec zachránil z vetešnictví a bleších trhů prošlé kalendáře s nahotinkami i starobylé cedulky stanovující sazby za hru a zakazující sázení nezletilým.

Chyběl jen všudypřítomný pach potu, brilantiny a cigaretového kouře, a i když byl Nimec přesvědčen, že bez tohoto posledního autentického detailu se dost dobře obejde, často se přistihl, že po něm zvráceně touží.

Nahodil světla, ze zdi sundal jedno z dvacetiuncových tág a přešel ke stolu. Ze zabudovaného zásobníku v noze vytáhl šest koulí a postavil je do polokruhu kolem kapsy - rozhodl se trénovat, místo aby si koule rozložil pro normální hru. Necvičil už celý týden.

Potřel špičku tága křídou, sklonil se nad obrubní stolu, pak protáhl špičku tága stříškou utvořenou z prstů a metodicky jí posunoval sem a tam.

Ze zvyku dal na čelní místo osmou kouli, čímž se hned na začátku pojistil proti smůle. Vždycky bral štěstí velmi vážně, už od dob, co sloužil v armádě jako ranger. Tam také vyvinul spoustu propracovaných - někteří by řekli pověrčivých - rituálů, kterými si zajišťoval štěstí v boji. A ačkoli v civilu na sebe vzaly smírné oběti osudu jinou formu, zvyk se už zažil.

Teď si v duchu představil zamýšlenou dráhu kulečníkové koule a šedýma očima klidně, neochvějně zaostřoval. Podstata hry byla v tom, že je třeba posílat koule do kapes zprava doleva a dávat jim faleš tak, aby pokaždé skončily v dobré pozici pro následující šťouch.

S volným zápěstím a paží těsně u boku zatáhl tágo dozadu a pak jedním plynulým, přesným šťouchem trefil kulečníkovou kouli pod středem, aby jí udělil zpětnou rotaci. Doklepla osmou kouli do díry, dokoulela se k němu a zastavila přesně za další kouli na řadě.

Přesně tam, kde ji chtěl mít.

Rychle po sobě zahrál do díry tři další koule, ale při pátém šťouchu nechtěně sevřel rukověť tága víc, než bylo třeba, a tágo tak sebou v poslední chvíli škublo nahoru. K jeho velké nelibosti pak kulečníková koule skončila v díře spolu s cílovou koulí.

Nimecova hranatá tvář se zakabonila. Udělal chybný strk jako vyložený amatér.

Zhluboka se nadechl. Dnes v noci nesmrdí jen jeho hra. Velká spousta jiných věcí. Z Nordstrumových dokumentů vyplývalo - a noviny to tvrdily celé dny - že FBI zajistila balíček nedotčené trhaviny. Pochyboval, že by si někdo spojil Lian se Zavtra tak rychle bez chemického rozboru značkovacích částic či vystopovatelných komponentů v náloži. Zbytky po označené a vybuchlé náloži by přirozeně rovněž poskytly stejnou informaci, ale podtrženo a sečteno byl výsledek vždycky stejný. Baškirovy otisky prstů byly všude. Oprávněně ho mohl podezírat z toho, že patří k nejužšímu kroužku spiklenců, pokud není jeho vůdcem. Ale jaký mohl mít motiv? Vyburcovat v USA izolacionistické nálady a vyprovokovat tak přehodnocení potravinové pomoci, která sbližovala Rusko se západem? Jedině takové vysvětlení dávalo aspoň trochu smysl, jenže mělo v sobě až příliš mnoho háčků. Baškir byl voják. Zastával jeden z nejdůležitějších postů v ruském námořnictvu a velel druhé největší ponorkové flotile vybavené balistickými raketami. Byl to člověk, který se dokázal dohodnout, a byl zvyklý pečlivě zvažovat svá rozhodnutí. Opravdu by si dokázal najít omluvu pro masovou vraždu civilistů výměnou za dosažení tak nejistého a nepřímého zisku? V poslední době navíc vyjednával zbrojní transakci mezi svou zemí a Čínou a snad měl dokonce podíl ve firmě, jejíž početné přepravní společnosti se mimo jiné zabývají i dopravou zbrojních dodávek. Určitě ví, jak snadno se dá vystopovat trhavina od výrobce až ke kupci, a že vyšetřování nakonec povede ke zkoumání jeho role v pumovém útoku. Jaký tohle mělo smysl?

Nimec se zamračil, sáhl do vnitřností stolu a rozestavil koule tak, aby si mohl procvičit přesné míření. Čím víc přemýšlel o Baškirově spoluvině, tím

větší měl pochybnosti. Nebylo to jen tím, že skládačka byla neúplná - měl pocit, jako by dostal dílky, které k sobě vůbec nepasovaly a které někdo přidal do stavebnice, jen aby ho zmátl.

Nedalo se asi dělat nic jiného, než to vzít popořadě... a z logiky věci vyplývalo, že by měl sledovat výbušniny od místa původu až k poslednímu kupci.

Ještě jednou přetřel špičku tága křídou, natáhl se přes stůl a začal koule posílat do rohu proti sobě. Hned ráno Gordianovi zavolá. Coby vývozce americké technologie měl Roger neustále co do činění s lidmi z celnice a jeden či dva by mu mohli dát dohrý tip. Pokud Lian trhaviny vyrobil a Zavtra zprostředkovala dopravu do Států, kdo je tady přijal? A jak se sem vlastně dostaly?

Někdo si musel zboží vyzvednout a Nimec měl v úmyslu vypátrat, kdo to byl.

25.

SAN ,JOSE´ V KALIFORNII A NEW YORK
7. LEDNA 2000

Jakmile domluvil s Nimecem, Gordian položil telefon a zavolal do New Yorku Lennymu Reisenbergovi, který šéfoval jeho regionální divizi pro lodní přepravu.

"Čemu vděčím za telefonát od svého Bance kvakera?"

"A já myslel, že jsem grós machen."

"V tom je jemný rozdíl," poučil ho Lenny. "To první znamená ,velké zvíře`. To druhé označuje člověka, který dokáže věci rozhýbat. Obecně vzato jsou ale oba výrazy zaměnitelné, protože většina macherů jsou taky kvakeři, a obráceně." Na chvíli se odmlčel. "Na druhou stranu, kdybych ti říkal alter kvaker, mohl by ses právem namíchnout."

Gordian se shovívavě usmál a potřásl hlavou. Nevěděl proč, ale Lenny si vzal do hlavy, že je životně nezbytné, aby se naučil jidiš, a víc než deset let mu v pravidelných dávkách dával hodiny. Jsou ti nejlepší zaměstnanci vždycky tak samorostlí, anebo on má nadání si právě takové vybírat?

"Lene, potřeboval bych od tebe službičku," začal.

"A protože v tom vašem zapadákově je jenom devět hodin ráno a ty jsi ani nedopil první kafe, bude to asi něco naléhavého."

"Hodně naléhavého," poopravil ho Gordian. "Jeden ruský vývozce, Zavtra Group -"

"Zadrž, tohle si radši napíšu."

Gordian zaslechl, jak se Lenny probírá věcmi na stole.

"Fajn, takže to se píše Z-A-V-T R-A?"

"Tak tak."

"Myslim, že s nimi jsme ještě nikdy nedělali. To ti říkám samozřejmě z jedný vody načisto."

"Na tom nesejde, Lene. Chtěl bych po tobě chronologicky seřazený seznam všeho, co Zavtra dovezla do newyorské oblasti za řekněme šest až osm měsíců. Možná budeme muset jít dál do minulosti, ale tohle bude pro začátek stačit. Potřebuju se taky dozvědět jméno koncového kupce."

"A můžu se zeptat, pročpak se mám pídit po téhle informaci?"

"Tentokrát bude lepší, když ne."

Reisenberg zasupěl.

"Dobře, uvidíme, co se dá dělat. Znám chlápka na celnici naproti ve World Trade Centre. Jestli zavěsíme tak do deseti sekund, stihnu ho ještě pozvat na oběd. A když už jsme u toho, právě mě napadla maličkost, kterou bychom si ho mohli naklonit."

"Cokoli bude třeba, jen když se nedostaneš na tenký led."

"Dobře, dobře. Zavolám ti, jakmile něco zjistím."

"Díky, Lene."
"Žádný problém. Proto jsem taky znám jako hřebec mezi nejlepšími plnokrevníky."
"A opravdový menš," dodal Gordian.
"To bylo co? Francouzsky?" ošklíbl se Reisenberg a zavěsil.

"No podle mýho je to do nebe volající, že nám ty fašounský militantní nekuřáci zakázali zapálit si kdekoli ve městě, dokonce i na vlastním hajzlu, sakra," rozčiloval se Steve Bailey, celní inspektor, o němž se Lenny Reisenberg zmínil Gordianovi.
Seděl ve vypolstrovaném boxu "U Quentina", hospůdky v britském stylu naproti dvěma mrakodrapům WTC. Vyznačovala se spoustou mahagonového obložení na stěnách, ohromným barem ve tvaru podkovy a číšníky středního věku, kteří tu pracovali tak dlouho, že dokázali zpaměti odrecitovat jídelníček i pozpátku.
Lenny vyhýbavě pokrčil rameny.
"Má to svý výhody i nevýhody."
"Ještě mi řekni, že je něco špatnýho, když je v restauraci salónek pro kuřáky. Jak to bejvávalo, než svět ovládli puritáni a padavky."
"Pravdou je," řekl Lenny uvážlivě, "že mi je líto chudáků číšníků, kteří tu riskují rakovinu plic kvůli pasivnímu kouření v práci."
"Jako bych slyšel nějakýho napravenýho kuřáka, který kdysi dělal tři krabičky denně - ne že by to nebyl zrovna tvůj případ," odfrkl si Bailey. "Když má majitel skrupule vůči svým zaměstnancům, může najmout do kuřáckýho salónku číšníky, co kouří."
"I tak, Steve," namítl Lenny, "za starých časů vypočítávali velikost salónků podle míst k sezení, což ministerstvu zdravotnictví prakticky znemožňovalo vynutit si takovou vyhlášku. Inspektoři by museli chodit a počítat hlavy, aby se přesvědčili, jestli ji nikdo neporušuje, rozumíš?" Znovu pokrčil rameny. "No a hostinští potom přirazili stoly tak blízko k sobě, že chlápek u vedlejšího stolu by ti skoro seděl na klíně..."
"Nebo ta kočka u vedlejšího stolu, abychom se na to podívali z té světlejší stránky..."
"No dobře," odfrkl si Lenny. "Jde mi o to, že -"
"Že jsem právě dojedl lahůdkové dušené jehněčí, v kapse mám zastrčené čerstvé Macanudo a jeho vykouřením chci korunovat dnešní kulinářský zážitek," přerušil ho Bailey a prohrábl si rozcuchané bílé vlasy. "Když je ti přes padesát a prostatu máš větší než basketbalovej míč, moc si už užívat nemůžeš. Člověk si potřebuje občas odfouknout, Lenny."
Lenny na něj upřel pohled. Lepší narážku už si opravdu nemohl přát.
"Když už o tom mluvíš," sáhl do kapsy sportovního saka, vytáhl obálku s logem Madison Square Garden a šoupl ji přes stůl.
Bailey na ni zíral, ale ruce nevytáhl zpod stolu.
"Ježíšmarjá," vydechl. "Co to má sakra být?"
"Malý dáreček, Steve. Od Newyorských Knickerbockerů mně a ode mě tobě."
"Od Knicků?"
"Přesně tak."
"Ježíšmarjá."
Bailey polkl, jedna ruka se objevila nad stolem a hmátla po obálce. Vzal ji nesměle, skoro jako by byla horká, pak špičkou prstu zvedl chlopeň obálky a nakoukl dovnitř.
Oči se mu rozšířily.
"Ježíšmarjá," zopakoval potřetí a zavrtěl hlavou. "Vždyť to je permanentka na celou sezónu."
"No technicky vzato ne celou, protože už máme leden," podotkl Lenny a zadíval se na Steva. "Proč kroutíš hlavou?"
"Nekroutím hlavou."
"Kroutíš," trval si na svém Lenny. "Jestli se ti můj dárek nelíbí..."

"Ale líbí, to ty dobře víš, jak by se mi kurňa mohl nelíbit? Jenže už je po Vánocích a ty neznáš datum mých narozenin, takže pro ten dárek musí existovat jiný důvod a já vážně nevím, jestli si ho mám poslechnout."

"Tak to mě ranilo, Steve." Lenny vidličkou vykrojil díl z borůvkového koláče se sýrem, který si dal jako dezert. "Ten lístek na kriket si vezmi bez nějakých cavyků, už ze starého kamarádství," zakřenil se. "No ale když ses o tom zmínil, něco pro mě přece jenom udělat můžeš..."

"Nějak se nepamatuju, že by tu něco takového padlo."

"Co padlo?"

"Že bych se já o něčem takovém zmínil."

Bailey se hloubavě zadíval na obálku, jako by ji vážil na dlani. Za pár vteřin něco zabrblal a strčil ji do kapsy.

"No ale když už jsi ty nadhodil otázku, jak bych se ti mohl odvděčit, ven s tím. Nezapomeň ovšem, že se snažím ctít zákon. Tedy, kdykoli je to možné."

Lenny přikývl, dojedl sousto koláče se sýrem a otřel si ústa ubrouskem. Pak se k Baileymu naklonil a řekl mu, co chce.

"Beru cokoli, co se ti podaří sehnat," uzavřel šeptem. "Seznamy nákladu, konosamenty, oprávnění - sám bys mohl pokračovat. Čím víc, tím líp."

Bailey se na něj zadíval.

"Tenhle ruskej podnik Zavtra... převážejí zboží letecky nebo po moři?"

"Co já vím, asi se neomezují na jediný způsob. Záleží na tom?"

"Jenom by mi to trošku ulehčilo život. Chci tím říct, že devadesát vývozních a dovozních transakcí se dneska registruje v elektronické formě, takže já si z počítače může vytáhnout i jen několik minut stará data. Ale každý způsob přepravy má svůj vlastní systém."

"A ty nejsou provázané?"

"Jasně že jsou. Jak jsem řek, není velkej problém spustit globální vyhledávání. Chci si jenom ušetřit čas." Bailey se poškrábal za uchem. "Mimochodem, jak brzy to budeš potřebovat?"

"Před pěti minutama bylo pozdě," ušklíbl se Lenny. "Fakt je potřeba, abys přitlačil na pilu."

Bailey nabral vzduch do tváří a pak pomalu vypustil vzduch, až to hvízdlo.

"A svou ženu a děti taky takhle tlačíš ke zdi, když jim dáváš dárky?"

Lenny zavrtěl hlavou.

"Moje láska k rodině je nezištná," opáčil. "S přisprostlými sportovními fanoušky jako ty se scházím z čiré nezbytnosti."

Bailey se zazubil.

"Tak rychle odchytni čížníka a zaplaf, ty hajzle křivá."

"Michael Caine!"

"Ne, to je Tom Jones."

"Tom Jones je zpěvák. Ptali se na to, který britský herec pracoval v dolech, než se proslavil."

"Hele Bochi, viděl jsem ho hrát v tom filmu, jak Marťani napadli..."

"To byl jenom štěk a v tom je sakra rozdíl. Krom toho, Tom Jones byl posranej hrobník -"

"Ne, ne, říkám ti, že Rod Stewart byl hrobník, Tom Jones..."

"Podívej se, stunade, už nechci o Tomovi Jonesovi ani slyšet, jasný? Jestli to nebyl Michael Caine, tak to musí být Richard Harris..."

"A kdo je sakra Richard Harris?"

"Kristepane, ty jsi snad spadl z jahody! To je ten chlápek, co -"

"Hej, Bochi, jak se vede?" přerušil je Lenny Reisenberg ze vchodu buňky.

Posledních pět minut mu mrzl zadek, jak poslouchal hádku loděnického předáka Tommyho Boccigualupa s jeho kámošem ohledně jediné otázky z televizního kvízu, který sledovali na Tommyho maličké televizi. Za nimi se v doku na Dvanácté ulici za syčení hydraulických navijáků a rachocení zdvižných vozíků stěhovalo zboží z podpalubí na speciální široké návěsy a naopak. Na

haldách po Lennyho pravici se dva holubi přetahovali se špinavým rackem o kůrku pizzy. Za nimi splývala obloha a řeka v jednu šedivou šmouhu.

Z televize Lenny zaslechl vítězoslavnou směsici zvonění, hvízdání a jásotu soutěžících. Skoro jako by rozdrnčely vlnitý plech boudy. Někdo v tom pořadu očividně něco vyhrál.

"Kurva fix, Lene," ozval se Boch otráveně. "Kvůli tobě jsme propásli správnou odpověď."

"Sorty." Lenny roztouženě popatřil na elektrická kamínka vedle Tommyho židle. "Můžu dál?"

"Jasně, mi bejvák es su bejvák," nechal se slyšet Boch.

Pokynul ke gauči s vyseděným koženkovým čalouněním. Lennymu se vybavilo, že jeden takový vyhodil někdy kolem roku 1974.

Sedl si. Péra zavrzala, zasténala a zapíchla se mu do zadnice. Opěrka vypadala, jako by se aspoň jednou za svůj dlouhý život pořádně nacucala použitého motorového oleje. Teplo z kamínek mu na druhou stranu vyhnalo zimu z kostí, což nemohl neocenit.

"Jak se má synek?" zeptal se Boch a obrátil se na točicí židli k Lennymu.

"Minulý týden si odbarvil purpurový pruhy z vlasů a teď začal nosit něco, čemu říkají dredy. Jako ti chlapi z Jamajky," rozhodil Lenny bezmocně rukama. "Ale ze školy nosí samý jedničky, tak co mu mám na to říkat?"

Boch účastně zamručel a rukou si uhladil brilantinou napuštěné vlasy.

"Moje nejstarší dcera Tereza čeká už druhý dítě. Její manžel je flákač, capisce? Nevím, jestli mu mám pogratulovat nebo zlámat haksny."

Lenny se naklonil dopředu a mnul si prsty nad kamínky. "Ty děti," potřásl hlavou.

"Ty děti," opakoval Boch. "Co pro tebe můžu udělat, Lene? Poněvač jestli je to další rychlovka pro UpLink, tak máte smůlu. Od toho výbuchu mě Správa přístavu honí jako nadmutou kozu..."

"Nic takového."

Lenny po něm hodil pohledem a bradou ukázal k druhému muži v buňce, který pořád ještě sledoval kviz. Boch přikývl.

"Joe," zavolal na něj.

Chlap silou mocí odlepil pohled od obrazovky.

"Co je?"

"Mazej odsud a zkontroluj tu dodávku z Koreje," ukázal mu Boch z okna. "Vyřiď chlapům, že to chci vidět ve skladišti, ještě než jim dneska padla."

"Jasně," přikývl Joe.

"A Joe?"

"Jo?"

"A pak nám dones ňáký kafe."

"Jasná páka."

Joe si zapnul pláště do deště a odešel.

Boch čekal, dokud nebyl z doslechu, a pak se obrátil na Lennyho.

"Takže ven s tím."

"Kámoš z celnice povídal, že sem jisté firmě Mercury Distribution chodí dost zboží. Tak před měsícem, měsícem a půl měla dostat zásilku z Ruska."

Odmlčel se. Boch neurčitě zachrchlal a posunkem ho vyzval, ať pokračuje.

"Potřebuju pár informací o Mercury," řekl Lenny. "Jedou v něčem nebo ne?"

Boch se na něj zadíval.

"Proč se ptáš?"

"Protože mi šéf řekl, ať se zeptám," odpověděl Lenny.

Chvilku bylo zase ticho.

Boch se na něj pořád díval.

"Ve zprávách říkají, že tu prasárnu na Times Square maj možná na svědomí Rusáci," nadhodil.

"Jo."

"A ty se začneš vyptávat na Mercury."

"Jo."
"A já nevěřím na náhody," odtušil Boch.
"Já taky ne, ale přísahám, že nevím víc, než jsem ti právě řekl," dušoval se Lenny. "V tomhle případě slepě věřím svým nadřízeným, Bochi."
Zase se rozhostilo ticho. Boch si propletl ruce na klíně, podíval se na ně a vykřupal si klouby.
"Mercury má pod palcem gangster, nějaký Nick Roma," řekl nakonec. "Nenech se oblbnout tím jménem, není to žádnej kmotr. Ať si říká, jak chce, já z něj pořád cejtim svinskej boršč na sto honů."
Lenny přikývl.
"Jaký věci dováží?"
"Tak do toho já nevidim," odpověděl Boch. "Už kvůli manželce chci zůstat živej a zdravej, jasný?"
Lenny znovu přikývl, zvedl se z gauče, popošel k východu a obrátil se k Boccigualupovi. Přestože byl pořád ještě uvnitř, jakmile se vzdálil od tepla kamínek, už po něm mráz natáhl své paťáty.
"Máš to u mě," uznal. "A čistě mimochodem, odpověď na tu soutěžní otázku zní ‚Richard Burton`."
"Díky, tohle se ode mě Joe dozví, to si piš," řekl Boch. Skousl si horní ret. "A řekni svýmu šéfovi, ať si dá majzla, Lene. Zahrává si s nebezpečnejma lidma."
Lenny vykročil k východu a pak se mezi dveřmi zarazil. V doku vyhrál racek přetahovanou s týmem holubů a triumfálně máchal kůrkou v zobáku. Obloha vypadala o poznání šedší než předtím.
"To mu řeknu," slíbil.

Gordian zavolal Nimecovi do jeho pracovny ve tři hodiny odpoledne.
"Dobré zprávy," oznámil mu. "Právě mi telefonoval náš člověk Reisenberg."
Nimecovy prsty se sevřely na sluchátku.
"Má ten materiál?"
"Přímo haldy. Aspoň to tvrdí," řekl Gordian. "Chceš, abych mu zavolal, ať nám to pošle expresní poštou?"
Nimec to chvilku zvažoval. FedEx byla obvykle spolehlivá společnost, ale i oni tu a tam nedoručili správný balík správnému adresátovi - a v případě téhle zásilky si nemohli dovolit žádný malér. Nimec nevěděl, odkud Lenny tyhle informace získal, ale věděl, že někdo by se dostal do průšvihu, kdyby se prosáklo, že něco takového prozradil. Krom toho, jestli má před sebou další noc beze spánku, pomyslel si, může ji aspoň vyplnit balením.
"Ne," odpověděl. "Bylo by myslím lepší, kdybych zítra ráno odletěl do New Yorku."
Na lince bylo chvíli ticho, než Gordian zareagoval.
"Něco mi říká, že už zase ničíš svůj koberec, Pete."
Nimec přestal rázovat po místnosti.
"To jenom vypovídá o tom, jak málo znáš své zaměstnance," odsekl.
Gordian se zazubil, ale pak rychle zvážněl.
"Je tvůj tým připraven k přesunu, Pete?"
"Vždycky," potvrdil mu. "Okamžitě."
"Dobře," řekl Gordian. "Protože se může stát, že víc času mít nebudeme."
Nimec přikývl. "Vyhlásím jim pohotovost. A pak si asi půjdu zabalit."
Zmáčknutím tlačítka Gordianovi zavěsil a pak vytočil první číslo.

26.

NEW YORK
16. LEDNA 2000

Když byl podle legendy Alexandr Veliký postaven před rébus, jak rozplést gordický uzel, prostě ho přeťal jednou ranou meče, místo aby dumal nad jeho spletitými závity a smyčkami. Podle Alexandra, který byl vždycky pragmatický a přímočarý, byl problém vyřešen.

Když Roger Gordian, Megan Breenová a Peter Nimec koncipovali svoji představu týmu pro krizové situace, nápad pojmenovat ho Meč bleskl Meganinou hlavou tak přirozeně, jako sluneční paprsek prořízne mraky ráno o letním slunovratu. Slovní hříčka na Rogerovo příjmení byla opravdu namístě, protože jeho realistický a energický přístup k překonávání překážek si nezadal s Alexandrovým.

Meč byl v podstatě jeho odpovědí na moderní gordické uzle: speciální globální zpravodajská síť, která se spoléhala na kombinaci zvažování rizik a simulace nejrůznějších variant, aby ve většině případů předpověděla konflikt a otupila jeho ostří, ještě než ohrozí mezinárodní mír a stabilitu, zájmy jeho země nebo zájmy jeho firmy, kteréžto tři aspekty se většinou překrývaly.

To ovšem neznamenalo, že Meč byl bezmocný, když šlo do tuhého. Skládal se ze stovek mužů a žen, které si Nimec pečlivě proklepl a zlanařil od policie a zpravodajských služeb celého světa, a jeho bezpečnostní složka mohla přiměřeně okolnostem razantně zasáhnout a zvládnout nebezpečné situace, i po propuknutí násilí. Organizační rámec, v němž Nimec tuto jednotku vybudoval, byl jasný, konzistentní a téměř elegantní ve své jednoduchosti: kvůli maximálnímu utajení a efektivitě byly regionální pobočky umístěny odděleně od filiálek UpLinku; členové jednotlivých týmů měli mít základnu v oblasti, kterou osobně nebo profesně velmi dobře znali; a týmy v terénu se měly řídit zákony země, do níž byly nasazeny, a co možná nejvíc používat zbraně, jež nemají smrtící účinek.

Právě teď myslel Nimec na to, že šéf místní sekce Tony Barnhart se přidržel jeho směrnic do písmene. Dávalo mu to velkou důvěru v to, že jejich operace proběhne podle plánu i přes nepříjemný severovýchodní vítr, který v nárazech bičoval celé okolí.

Konzervárna z počátku století, z níž se po rekonstrukci stal hlavní štáb Meče v New Yorku, byla nenápadně zastrčená mezi Hudsonskou a Dowarskou ulici v Soho. Název této čtvrti v centru Manhattanu, na jih od Houstonské ulice, byl samozřejmě holdem místní rádobyumělecké komunity proslulé londýnské divadelní čtvrti. Za starých zlatých časů, ještě než mrakodrapy vyrostly jako houby po dešti, mohl někdo ze skleněných dveří vedoucích na terasu v třetím patře vidět mezi křivolakými uličkami Greenwich Village oblouk na Washington Square, k severu pak Gramercy Park a dál od města se nad modernějšími a méně graciéznímі mrakodrapy z čediče a skla rezolutně tyčil Empire State Building. Nyní byly ovšem staré orientační body neviditelné, protože je pohltilo moře modernějších a vyšších budov.

Dnes večer obzor zakryla bouře a Nimec neviděl nic než clonu sněhu s deštěm zdůrazněnou občasným oslnivým bleskem. Nimec se obrátil od balkónu a očima bloudil po místnosti, kde Barnhart se svojí kolegyní tiše dokončovali poslední přípravy, s černými kuklami pořád ještě volně za krkem. Pokoj byl vymalován různými odstíny šedé a bílé, velmi střídmý a elegantní krb obložen mramorovými kachličkami; žádná krbová římsa. Praskající oheň vrhal měkké oranžové odlesky na hustý koberec, bílý měkký gauč a dřevěný panel, který se po stisknutí skrytého tlačítka otevřel a odhalil tak malý sklad výzbroje, z nějž Nimec vybíral nástroje a zbraně potřebné pro vloupání.

Barnhart měl na klíně vyloženou poloautomatickou vojenskou brokovnici Benelli s pažbičkou potaženou gumovou vrstvou, neodraznou syntetickou černou povrchovou úpravou a na hlavni zabudovanou baterkou. Trubkový zásobník, který právě zarazil do pažby, obsahoval šest nábojů, které se po výstřelu rozevřou a vypustí bombičku se slzným plynem, stabilizovanou koncovými křidélky. V nylonovém nábojnicovém pásu přetaženém přes hruď měl šest dalších zásobníků s gumovými broky, měkkými pryžovými střelami, zápalnými projektily a dalšími druhy munice určené pro vyřazení z boje či odvedení pozornosti. K překříženému

pásu měl rovněž připevněné tužkovité spreje s dimethylsulfoxidem (DMSO), sedativem, které lidská kůže nasákne jako houba. K pásu si pak připnul pouzdro s vysokonapěťovým elektrickým obuškem.

Na podlaze seděla se zkříženýma nohama Noriko a pečlivě rozkládala své kasařské nástroje na stůl, černé vlasy přísně stažené v ohonu a černé asijské oči přimhouřené soustředěním. U boku jí v pouzdře visela Forster-Millerova vyřazovací zbraň, které ona podle komiksu se Spidermanem říkala pavučinomet. Byla velká asi jako pistole na světlice a vystřelovala jemnou síť vláken potažených polymerovým vteřinovým lepidlem. Na koberci měla lehounký přístroj na roztažení sloupku dveřní zárubně, který vypadal jako hever a který si přepásá přes rameno a použije, pokud se budou dovnitř chtít dostat spíš rychle než nenápadně.

V dosahu leželo na podlaze také tvrdé umělohmotné pouzdro s laserovým oslňovačem Saber. Těsně předtím, než odejdou, nabije Saber do granátometu o kalibru 40mm, který je sám namontován pod hlaveň pušky M-16. Zaměřovací ovladač optické zbraně byl zase zasazen pod hlaveň granátometu. Protáhlý zásobník obsahoval střelivo 5.56 mm potažené půlpalcovou umělohmotnou vrstvou. Když se díky speciálnímu VVRS nástavci vypálí s nízkou úsťovou rychlostí, umělohmotná vrstva zůstane jako nárazník a zásah nebude smrtelný. Při vyšší rychlosti se vrstva oddělí a uvolní smrtící kulky.

Nimec se pousmál. Je to všechno tak strašně supermoderní, že? Kde jsou ty doby, co s sebou tahal improvizovanou výzbroj a výstroj pro speciální operace. Jenže zvyk je železná košile a on byl přece jenom tradicionalista. Dovnitř půjde s dýmovnicemi a omračujícími granáty, sprejem s nervovým plynem a devítkou Berettou nabitou ostrými náboji, kdyby i přes jeho nejlepší úmysly bylo třeba zabíjet.

Podíval se na hodinky.

Bylo sedm čtyřicet pět, skoro čas vyrazit.

"Myslíš, že se Nick Roma bude držet svých zvyků i v takové fujavici?" zeptal se Barnharta a kývl k posuvným dveřím, za nimiž vítr honil mračna sněhu.

Barnhart se na něj podíval přes rameno.

"Jestli Nicky nezapadne až po uši, můžeme se na něj spolehnout."

"Doufejme, že má ve své kanceláři něco, co budeme moct použít," prohodila Noriko, ale oči nezvedla od svého nádobíčka.

Nimec přikývl. Strčil ruku do kapsy od kalhot a vskrytu si pro štěstí držel palec v pěsti.

"To doufejme," přidal se.

27.

BROOKLYN NEW YORK
16. LEDNA 2000

Obloha za oknem byla jedna velká šmouha padajícího sněhu. Řinul se z mraků ve zčeřených vlnách a výbojky na ulici mu dávaly tajuplný růžový nádech.

Nick Roma uložil bezdrátový telefon na stojánek a v duchu láteřil. Slyšel, jak vítr skučí za oknem a vrhá vločky proti sklu jako hrsti písku. I když chodník nasákl dešťovou vodou a pozdržel tak tvorbu závějí, věděl, že zítra ráno bude město pohřbeno pod horami sněhu.

Právě teď, pomyslel si Nick, mám starostí nad hlavu i bez toho praseckého počasí. Lepší bude dívat se do budoucnosti. Před chvilkou mu Marissa po telefonu říkala, že jí schází. Pročpak se jí jenom neozval?

Nebylo na škodu nechat je v nejistotě. Dnes v noci nebude šetřit něhou, bude se chtít ujistit, že se mu neomrzela. A jestli se k němu bude sklánět s myšlenkou na peníze a ne na sex, co z toho? Činže za byteček na Shore Road ho

stála dva tisíce dolarů měsíčně. A pak tu bylo malé jmění, které utratila za šaty a tretky. Marissu rozvášňovaly peníze - dovedla ovšem i dávat, ne jen brát. A jako v každém poctivém obchodě odcházely obě strany spokojené.

Zvedl se zpoza stolu, došel k věšáku, z ramínka sundal sportovní kabát od Armaniho a oblékl si ho. Pak se před zrcadlem upravil a učesal. Ať si sníh padá. Ať se jím město zalkne. On si bude celý zítřek užívat měkkého, teplého masíčka.

Když byl konečně spokojen se svým vzhledem, vrátil se ke stolu. Vedle něj stály v umělohmotné tašce dvě láhve Pinot Noir. Přirozeně z Francie, protože ani špičkové americké ročníky nedosahovaly stejné kvality.

Podíval se na ciferník hodinek. Za deset minut jedenáct. Byla neděle a noční klub dole byl zavřený. A jako obvykle zůstal v neděli večer Nick v kanceláři, aby za ním mohli přijít jeho kapitáni s desátkem, pro instrukce, aby urovnal jejich spory a tak dále. Většina jich mrmlala, že museli ven do bouřky, ale ti neměli ani nejmenší představu, jaké to je být v jeho kůži. Nick věřil, že všechny projekty mají být pevně pod kontrolou. Kdokoli tohle zanedbává, koleduje si o chaos.

A jeho podíl na silvestrovských událostech byl toho důkazem. Už od začátku běžela spousta věcí mimo něj. A pak tu byla ta nevybuchlá nálož. Měl takové podezření, ještě než se to prosáklo do tisku. První zprávy v televizi se zmiňovaly o třech následných explozích a on ve svém optimismu doufal, že se reportéři zmýlili. Ale pochyby zůstávaly, důkazy se hromadily, až byly nakonec průkazné. Tři exploze. Ne čtyři. Tedy podle každého očitého svědka, každého televizního záběru, každé fotografie, která byla na místě pořízena. A když se v novinách objevil článek, že byla objevena nevybuchlá nálož, která se teď testuje v laboratořích FBI, bylo mu jasné, že je to všechno pravda. A pak si začal lámat hlavu. Je možné, aby Gilea a její lidé tohle zamýšleli od začátku? A pokud ano, proč? Věděl, že chtěli zhatit příznivý vývoj americko-ruských vztahů... Největší chybu stejně udělal, když se distancoval od jemnůstek plánu a potom zůstal napůl slepý k zamýšleným výsledkům. Že by se zapletl do spiknutí, které bylo rafinovanější, než si připouštěl? A pokud ano, měl on v rámci plánu posloužit jako obětní beránek?

Připadalo mu to hodně přitažené za vlasy... jenže před rokem by se to dalo říct i o pumovém útoku takového rozsahu jako na Times Square. Že by tohle bylo narafičeno tak, aby se všechna vina připsala jemu? Musel o tom uvažovat, i přes to, jak se k němu chovala v noci před útokem a po něm a co spolu právě v téhle kanceláři... anebo možná právě proto. Té noci po něm vyjela, jako kdyby hořela. Jako by plameny, které zahubily stovky lidí, v jejím těle roznítily jiný, neuhasitelný žár. Nevěděl, jak jinak by to popsal. Gilea, Gilea. Byla tu a pak zmizela. Co si o ní měl myslet? Takováhle žena je všeho schopná. Všeho na světě.

Anebo že by byl příliš podezřívavý? Musel uznat, že posledních pár týdnů byl předrážděný. Řekněme, že se opravdu nechal unést a že nebyl využit jako pěšec ve zrádné hře a že bomba nevybuchla čistě náhodou. Změnila by se teď nějak jeho situace, kdyby vyšlo najevo, že tohle Gilea vůbec neplánovala? Nemuseli ho přece podrazit. Plány občas vybouchnou a lidé kvůli tomu umírají. Vrásky mu ale dělala možnost, že analýzou výbušniny se přijde na spojení distributora s jeho dovozní společností. Když přišlo na vědu, nebyl žádný odborník, ale věděl, co určité testy mohou prozradit. Policie se bude hodně snažit, aby mohla někoho zatknout. Mohly by se už proti němu hromadit důkazy? Tím si ještě nebyl a nemohl být jistý. Ale nebude stát se založenýma rukama a čekat, až ho ohromná pěst rozmázne na mastný flek.

Vítr se mu opřel do okna a na tabulku zabušily ostré krystalky sněhu. Ten zvuk byl tak hlasitý, až se Nick lekl. Zamračil se, potřepal hlavou, aby zaplašil nepříjemné myšlenky, a vrátil se ke stolu.

Udělal všechno, co bylo v jeho silách - každopádně prozatím. Vyslal svoje lidi, aby zjistili, čeho se federá1ové domákli a kde mohli, tam vypustili

kouřovou clonu. A kdyby to nestačilo... no, měl svou pojistku, své filmy a Gileu, jak se mazlí s plastikem. Věřil si, že s tímhle by se dokázal u soudu vysekat, kdyby musel.

Znovu zvedl sluchátko a zavolal dolů, aby mu chlapi nastartovali jeho auto. Chtěl na chvíli zapomenout na svoje starosti, chtěl klesnout do Marissiny náruče, chtěl si odpočinout.

Jinak by se z toho, co by se mohlo stát, taky mohl zbláznit.

28.

BROOKLYN NEW YORK
16. LEDNA 2000

"Tady máme Nickyho a jeho gorily," hlásil Barnhart.

Nimec seděl vedle něj na předním sedadle stejšnu a tiše vyhlížel skrz čelní sklo.

"Jako hodinky," ozvala se Noriko zezadu.

Nimec na ni pokývl, ale zůstal zticha. Stáli na parkovišti půl bloku od Platinového klubu. Motor i světla měli vypnutá. Z ventilace nešla žádná pára. Sklo jim pokryl poprašek sněhu, takže přes něj bylo špatně vidět, ale posledních pár minut ho nevyčistili ani občasným zapnutím stěračů.

Nechtěli udělat nic, co by na ně přitáhlo pozornost.

Nimec napjatě sledoval, jak Roma s dvěma mohutnými tělesnými strážci jde k chodníku před Platinovým klubem a jak mu záhyby kabátu pleskají o kotníky. Další dva muži už na něj čekali na ulici. Strážci se ochomýtali kolem auta, dokud si Nick nevlezl do prvního z dvou velkých sedanů, které zastavily před vchodem, pak přešli do druhého a namačkali se do něj.

Nimec a jeho tým je sledovali a čekali. Vločky padaly kolem nich zaklesnuté v malých chuchvalcích, které se po nárazu na kapotu stejšnu rozbily jako měchýřky klejichy.

"To má vždycky kolem sebe tolik lidí?" prolomil Nimec konečně ticho.

Barnhart pokrčil rameny.

"Trošku víc mafiánů než obvykle," odpověděl. "Je dost možný, že je Nicky v poslední době trochu paranoidní. Je rád připravený."

Nimec se nad tím zamyslel. Barnhart, bývalý člen Útvaru boje s organizovaným zločinem u FBI, sestavil o Nickovi Romovi obsáhlý fascikl, který pokrýval celé roky jeho činnosti. Za poslední týden ho Nimec důkladně prostudoval a teď věděl takřka všechno, co se dalo, o Nickovi Romovi a jeho zločinecké síti... včetně veledůležitých informací o tom, jak tahal za drátky Mercury Distribution, univerzální základny pro přepravu nákladu jak legálního, tak ilegálního, do Států, ze Států a po Státech.

Osmadvacátého listopadu převzala Mercury lodní zásilku, která byla obecně označena jako "divadelní efekty" a jejímž koncovým kupcem byli Partners Inc. jedna z mnoha Nickových krycích společností a formální vlastník Platinového klubu.

Zboží vyložili v loděnici Red Hook z nákladní lodi, která patřila konglomerátu Zavtra.

Cvak-cvak-cvak.

"Ať si je déšť, ať si je mráz, ať bije hrom, Nicky si to každou neděli večer namíří do hnízdečka své milenky," komentoval teď Barnhart.

Sledoval, jak se automobily s Nickem a jeho ochrankou odpíchly od chodníku, na Patnácté avenue obrátily do protisměru a potom touhle obousměrnou ulicí odsvištěly pryč.

"Buďto má on zaběhané zvyky, nebo ona něco jiného," podotkla Noriko.

"Asi to bude od každého trochu," usoudil Barnhart. Přes rty mu přelétl letmý úsměv. "Žárlíš, Nori?"

"Radši bych šla do postele s elektrickým úhořem," odpálkovala ho.

Nimec sledoval, jak koncová světla mizí ve tmě těhotné sněhem. Počkal dalších deset minut a poslouchal, jak sníh drásá střechu auta a bubnuje o ni. Pak pohlédl na Barnharta, ve zpětném zrcátku zachytil Noričin pohled a kývl tak, aby ho oba společníci jasně viděli.

Všichni tři si přes hlavu přetáhli kukly.

"Jdeme na to," zavelel a sáhl po klice.

29.

BROOKLYN NEW YORK
16. LEDNA 2000

Zatímco Noriko a Barnhart probíhali stíny zadního traktu Platinového klubu, Nimec čekal v ústí uličky a dělal jim zeď. Barnhart v jedné ruce držel štípačky a v druhé silnou baterku. Brokovnici Benelli měl přehozenou přes rameno. Zanechávali za sebou ve sněhu stopy, ale s tím teď nemohli nic moc dělat. Krom toho, jestli se Nick přidrží rozvrhu a přijde až zítra, stopy už budou dávno zapadané.

Skříň telefonního rozvodu byla připevněná na zdi vedle budovy ve výši očí. Nori ji našla před dvěma dny při průzkumu, když sledovala dráty vedoucí z telefonního sloupu v přilehlé vedlejší uličce.

Teď zastavila a začala si prohlížet obdélníkovou kovovou krabici, pára jí stoupala od úst a od nosu a sníh jí šustil mezi kotníky. Po chvíli natáhla k Barnhartovi ruku, ten jí do ní dal štípačky a zaměřil světlo z baterky na rozvod. Telefonní dráty vedly do skříně trubkou z PVC. Věděla, že po stejných drátech vysílá bezpečnostní systém signály do monitorovací stanice. Ačkoli bylo možné, že si Roma nechal pro svůj alarm zřídit jednoúčelovou linku, nebo dokonce celulární záložní systém, měla o tom svoje pochybnosti. Za ta léta, co sloužila v Barnhartově tajné úderce v rámci FBI, vloupala se do mnoha mafiánských budov, které byly takřka do jedné chráněny primitivními systémy, jež se daly snadno obejít. Sídlo velkého Paula Castellana na vršku bylo jedinou výjimkou, jenže rodina Gambino se vždycky považovala za panstvo. Roma ne. Byl gangsterem staré školy, a co se bezpečnosti týče, nepochybně se spoléhá na svoje svalnatce.

Noriko oklepala sníh z umělohmotného kabelu a rozevřela kolem něj štípačky. Oblohu rozčísl blesk. Z odpadkového koše se uvolnil sáček od svačiny a prokutálel se Noriko pod nohama. Se rty sevřenými úsilím proštípla polovinu kabelu, pootočila štípačkami a pak odštípla druhou, čímž odhalila izolované dráty uvnitř. Jediným rychlým pohybem je všechny přeštípla.

Telefony a externí bezpečnostní systémy měly být mimo provoz, pokud ovšem nebyly zabezpečeny proti selhání, což není pravděpodobné.

Vrátila nástroje Barnhartovi a kývla nalevo. O pár metrů dál vedla zeď k zadním dvířkům, které se otevíraly do uličky. Přikývl a oba dva vyrazili k nim, Nori první.

Přikrčila se u nich, Barnhart jí baterkou posvítil na zámek pod knoflíkem. Pak z našité kapsy kombinézy vytáhla kožené pouzdro. Otevřela ho, vybrala si z paklíku dvě jehlám podobné planžety, jednu si strčila mezi zuby a druhou do klíčové dírky. Obratně jí prohrábla hroty spodních cylindrů a ucítila, jak se jeden a potom ještě druhý protočil. Za několik vteřin vytáhla planžetu z drážky pro klíč, vyměnila ji za tu z pusy a tou protočila zbývající horní stavítka.

Západka s kovovým cvaknutím odskočila.

Noriko se přes rameno otočila na Barnharta a znovu kývla. Sáhla po dveřním knoflíku. Jestli bude za dveřmi bezpečnostní tyč nebo něco na ten způsob, budou muset zkusit přední dveře, kde budou daleko viditelnější - a

zranitelnější.

Zakroutila knoflíkem a lehce na dveře přitlačila ramenem. S lupnutím povolily.

"Abrakadabra," zamumlal Barnhart a stiskl jí rameno.

Jak z ní spadlo napětí, z úst jí unikl úlevný vzdech, ale pak už pečlivě vrátila planžety do pouzdra a dala si ho zpátky do kapsy. Barnhart mávl baterkou směrem k ústí uličky a dvakrát blikl. Nimec mu opětoval signál "všechno v pořádku" a stínem se s nylonovým pytlem na výstroj rozběhl k nim.

Zničehonic zaslechli zabručení motoru, po zasněženém asfaltu se rozběhlo žluté světlo z čelních reflektorů, a tak všichni tři ztuhli u dveří a vyčkávali. Uplynula vteřina. A další. Pak se uličkou prokodrcal sněžný pluh z Technických služeb města, na rohu zahnul doleva a vydal se dolů po avenue.

Nimec jim pokynul, ať vstoupí do budovy.

Barnhart vešel první; nářadí už teď měl po kapsách a oběma rukama držel brokovnici. Žárovka pod její hlavní vrhala kužel světla do temnoty za dveřmi. Viděli úzké zadní schodiště, které vedlo nahoru doleva, a přímo před sebou chodbu.

Bamhart vrhl rychlý pohled na ostatní, bradou kývl ke schodůnm a sám po nich vyrazil nahoru.

Ostatní se bez váhání vydali za ním.

Blesk udeřil do pouliční lampy na rohu Šestaosmdesáté ulice a Narrows Avenue, právě když automobil s Nickem Romou odbočoval ze Shore Road tím směrem. Sodíková výbojka se jasně rozzářila a po překročení mezního přetížení se rozprskla a pokropila silnici kouřícími, ostrými střepy. Tvář Nicka Romy se protáhla překvapením a z rádia lincolnu se místo hlasu Michaela Boltona začalo linout jenom praskání, chrchlání a šumění.

"Panejo, ten byl," zamumlal řidič.

Roma seděl na zadním sedadle a zíral z okna. Po celé avenue se ve větru fučícím od Gravesendské zátoky kývaly vytáhlé, holé stromy.

Mrkl na hodiny na palubní desce.

"Už je skoro půl dvanáctý," štěkl Nick podrážděně. "Kdybys nejel jako ponocnej, dávno už jsme tam mohli být."

"To je tím posraným počasím," vysvětloval řidič. "Jestli to vezmu rychlejc, budeme hledat kolečka po celý ulici."

Roma na to něco neurčitého zamručel. Napadlo ho, jestli bude Marissa mít na sobě to kratičké bílé krajkové spodní prádýlko, které jí koupil minulý týden. A uvažoval, jak rychle jí ho svlékne, jakmile jednou překročí práh. Bože, Bože, byl tak nadrženej, byl tak potřebnej, že určitě nevydrží čekat, až se dostanou do postele. Možná si později zalezou oba do vany, s sebou si vezmou lahvinku vína...

"Do hajzlu!" vykřikl najednou a frustrovaně se plácl do stehna.

Co to s ním bylo? Víno. Zapomněl to zatracený víno v klubu. Mrkl přes rameno na sedan za nimi a zahřálo ho, že jim nařídil, aby se drželi těsně za ním, dokud nedojedou k Marisse. Aspoň teď dostanou šanci dokázat, že si svoje peníze zaslouží.

"Vale, poslouchej," naklonil se k němu přes opěrku. "Zavolej druhý auto. V kanceláři mám igelitku, hned vedle stolu. Jsou v ní dvě flašky vína. Řekni jim, ať to obrátí, seberou je a dovezou do bytu mojí přítelkyně. Že přijdu ke dveřím a vyzvednu si je od nich."

Val přikývl, uvolnil si ruku z volantu a sáhl do kapsy po vysílačce.

"A Vale...?"

Řidič se krátce zadíval do jeho očí ve zpětném zrcátku.

"Řekni jim, ať sebou hodí."

"Náš malý Nicky si žije na vysoké noze," prohodil Barnhart tiše, když si žárovkou pod hlavní brokovnice posvítil do igelitky vedle Nickova stolu.

Světlo se zalesklo na dvou lahvích červeného. "Jen tak se mu tu povalují dvě lahve Chambertinu."

"A drahá kolínská," zašeptala Noriko. Otevírala zásuvky stolu a prohmatávala je. "Jenže krom toho nic moc. Úplný kulový. Žádný papíry, žádný pera, dokonce ani balíček žvejkaček."

Barnhart si stoupl vedle ní, úplně vytáhl jednu zásuvku a položil ji na zem. Pak sáhl do prázdného místa a začal hledat tajné přihrádky.

Nimec zatím obhlížel zdi, přejížděl po nich rukama v rukavicích a hledal zabudovaný sejf či tajný prostor. Zatím našli jenom skrytou obrovskou televizi, reprosoustavu, za kterou by se nemuselo stydět ani kino, a přehrávač videokazet a DVD disků, který šlo napojit na oba systémy. Jak se dalo čekat, na disku položeném v mechanice byla první filmová verze Kmotra. Ale žádné další kazety, žádné disky, prostě nic, co by jakkoli vybočovalo z normálu. V kanceláři bylo jako vymeteno. V místnosti už byli pět minut a Nimec chtěl, aby vypadli do dalších deseti. Doposud jim štěstí přálo - kancelář našli, jen co se dostali do patra. Dveře měla vedle komory a kromě nich v té krátké, slepé chodbě nic nebylo - a zámek představoval pro Noriko asi stejnou překážku jako ten dole. Ale to neznamenalo, že by si mohli dovolit plýtvat časem.

Když napoprvé nic nenašli, Nimec se zastavil a rozhlížel se. Dokonce i v tom šeru viděl, jak je kancelář pečlivě upravená a čistá. Pokud tu je někde skrýš, dal si Roma práci pečlivě ji zamaskovat.

Když mu zrak padl na stěnu se zrcadlem proti dveřím, Nimec se rychle obrátil k Barnhartovi a poklepal mu na rameno.

"Posviť mi na to zrcadlo," ukázal mu na něj. "Začni odprostředka."

Bamhart pokývl a namířil na ně brokovnici.

Bamhartova baterka teď osvětlovala celostěnné panely a vrhala zářivé odlesky po celé místnosti. Nimec popošel ke zdi. Nimecovy oči jezdily po stěně nahoru a dolů. Peter mu rukou mlčky naznačil, aby mu posvítil trochu víc doleva, a pak ho máchnutím dlaně zarazil.

"Vidíš to?" zašeptal vzrušeně. "Drž to na stejným místě. Tady."

Barnhart znovu kývl. Když paprsky dopadaly na panel kolmo, viděl malinkatý flíček o průměru zhruba jeden centimetr, jehož povrch vypadal průhledný, jako kdyby odrazná plocha za ním chyběla nebo byla uštípnutá. Pak si uvědomil, že flek je vlastně přesný kruh - až moc přesný na to, aby šlo o nějaký defekt.

Nimec se teď na zrcadlo málem přitiskl a zápěstím na ně zatlačil.

A když si Barnhart uvědomil, že se dívá do obousměrného zrcadla, panel se otevřel do místnosti skoro jako dvířka od domácí lékárničky.

"Ale, ale," broukal si a posvítil si do skrýše za ním. "Copak to tady máme?"

Nimec věděl, že na tuhle otázku nemusí odpovídat. Před sebou zcela zjevně měli videonahrávací systém - sledovací kameru a přenosnou kopírovací jednotku, která automaticky vytvářela záložní kazety. Bezvýrazné kulaté oko kamery bylo v jedné přímce s průhledným otvorem v zrcadle a mířilo přímo do zdi. Roma si nemusel dělat písemné záznamy z jednání, ale to neznamenalo, že neměl vůbec žádné záznamy.

Stál tam a díval se do výklenku. Na poličce pod elektronickými přístroji se porůznu válely tři, čtyři videokazety a arch barevně odlišených samolepek. Kazety samy byly neoznačené.

"Vypadá to, že ještě neměl čas zkatalogizovat si poslední přírůstky," zašeptala Noriko. Stoupla si za Nimece a laserový oslňovač si opřela o nohu. "To by mě zajímalo, co na nich je."

"To bychom podle mě rozhodně měli zjistit," přidal se B arnhart.

Nimec rychle shrábl kazety z poličky do pytle, pak si nechal vyjet kazetu uvnitř přístroje a přidal ji k ostatním.

"Pojďte." Zavřel panel a otočil se k ostatním. "Měli bychom odsud zmi-"

Zvuk přijíždějícího auta přehlušil zbytek věty. Ti tři na sebe rychle, nervózně pohlédli. Slyšeli, jak se pneumatiky zařezávají do čerstvě napadlého

sněhu. Bylo to blízko, hodně blízko, možná přímo před klubem. Pak motor zhasl, ozvalo se bouchnutí dveří a pár hlasů. Hrubých mužských hlasů na ulici.

Nimec přešel k jednomu oknu a opatrně se podíval přes jeho rám. Dva muži stáli u hlavního vchodu do klubu a na předních sedadlech auta byly vidět siluety nejméně dalších dvou. Jeden z mužů na chodníku měl na sobě hnědého bombera z armádních přebytků, s beránkem na límci. Druhý nosil tvídový kabát. Oba byli praví obři. Byli to Romovi gangsteři, ta parta, která mu před půl hodinou dělala při odchodu doprovod.

Nimec se díval, jak se ti dva na chodníku obrátili ke vchodu a zmizeli pod markýzou, kde už na ně nebylo vidět.

Nimec trhl hlavou k Barnhartovi a Nori.

"Máme problém."

"Hele, pocem," zavolal ten s leteckou bundou. "Co je, Vasjo?"

"Prostě pocem a mrkni se sakra na to, jo?"

Ten v šedém kabátu si oklepal boty od sněhu a ztěžka se došoural k němu.

Vasilij se zastavil před vchodem proti zdi a prohlížel si stavové okno hlavního ovladače bezpečnostního systému. Alarm byl nastaven na třicetisekundové zpoždění, aby kdokoli se znalostí deaktivačního kódu mohl po překročení prahu vyťukat příslušná čísla na ovládacím panelu. Právě to chtěl udělat, když si všiml hlášení na displeji.

Druhý muž se podíval na zezadu osvětlený displej. Jeho bledě modrá digitální písmena hlásala:

KÓD 29: SYSTÉMOVÁ CHYBA

Vasilij se na něj zadíval. "Tak tohle nechápu."

"Že by to bylo bouřkou? Vítr mohl na chvilku přerušit proud. Nebo vyřadit telefonní linky."

"Nevim, nevim, Pavle," vrtěl Vasilij hlavou. "Chceš zkontrolovat zadní vchod?"

Pavel pár vteřin vraštil široké obočí a zvažoval, jestli mu stojí za to chvilku se otravovat a zajít dozadu, nebo se vystavit šéfovu hněvu, kdyby opravdu něco nebylo v pořádku a on s Pavlem po tom nešel.

"Jo," kývl a vytáhl zpod kabátu pistoli. "Raději nebudeme riskovat."

V Romově kanceláři slyšeli Nimec, Barnhart a Noriko vzrušené hlasy dvou tělesných strážců, kteří právě objevili otevřené zadní dveře. Hned potom zaslechli dupot po schodech, v chodbě naskočilo světlo a pak slyšeli další rychlé kroky.

Blížily se ke kanceláři. Kroky ztichly přede dveřmi. A pak zavládlo ticho. Mučivě dlouhé ticho.

Knoflík u dveří zarachtal a otočil se.

Nimec se dotkl Noričiny paže a už jen sledoval, jak se krade na své místo, temná silueta proti černější tmě místnosti.

Dveře se rozlétly a v nich se objevili oba gangsteři s napřaženými samopaly uzi.

Nori zmáčkla knoflík na ovladači svého laseru, z ústí M-203 vyšlehl oslňující záblesk vysoce intenzivního světla a zasáhl Vasilije přímo do obličeje. Gangster vydal pronikavý výkřik, upustil samopal a ruce si zaťal do očí. Nori na něj ještě vteřinu mířila a laserový paprsek pulsoval ve vzduchu jako jasně bílý snop slunečních paprsků. Vasilij se trhaně dopotácel do chodbičky, vrazil Pavlovi do ramene a vrávoral dál do chodby. Jeho křečovité pohyby vrhaly na zdi celý sled bláznivých stínů.

"Moje voči," křičel a padl na kolena. Ruce si pořád držel přes obličej. "Bože, bože, moje voči, do prdele!"

Pavel si ho nevšímal, prudce se vrhl na zeď u dveří, ruku se samopalem natáhl za futro a vypálil dávku. Z krátké hlavně zapráskaly výstřely. Nori stačila uskočit, ale smrtící proud devítimilimetrových kulek se prohnal

místností, roztříštil okno, podobal zdi, nadělal díry do boku Romova kancelářského stolu, převrhl jeho židli a gauč proděravěl tak, až z něho létaly kusy vycpávky. Kolem uzi vytryskl vodopád plášťů od patron.

Ze tmy se vyřítil Barnhart, obrátil nabitou Benelli ke dveřím a vypálil omračující granát. Chodbou to zahučelo, náhle se nesmírně rozjasnila a začal se z ní hrnout kouř. Pavlův samopal přestal štěkat a stáhl se ze dveří. V takřka stejném okamžiku Noriko přehmátla z ovladače laseru na spoušť modifikované M-16, která začala chrlit jednu dávku VVRS střeliva za druhou a touto palebnou clonou kryla další členy týmu.

"Teď!" vykřikl Nimec.

Všichni tři se vyřítili z kanceláře a z Noričiny pušky vylétl další příval kulek, které pořád ještě neměly smrtící účinek. Když se dostali do chodby, otočila se doprava, zahlédla, jak se Pavel krčí u dveří s uzi v obou rukou, zamířila mu na hruď a vystřelila. Praštil sebou na hromadu a prstem křečovitě zmáčkl spoušť samopalu, takže zbraň začala střílet jako šílená převrácená fontána.

Ze stropu pršely kusy omítky a chodbou svištěly odražené kulky po divokých trajektoriích.

"Á, doprdele," procedil Barnhart zaťatými zuby za Noriko.

Trhla hlavou za sebe, viděla, jak se drží za bok, jak mu bolest křiví tvář a krev prosakuje skrz prsty. Temná mokrá skvrna se už rozšiřovala po jeho kombinéze. Zavrávoral, kolena pod ním povolila, ale Nimec mu přispěchal na pomoc a chytil ho kolem pasu vteřinu předtím, než by spadl na zem.

Gangsterův samopal dál rachtal a házel sebou. Nori bleskově trhla hlavou, namířila pušku dolů a zasáhla ho další dávkou přímo na hrudník. Vykřikl a začal sebou zmítat, jako by jím projel elektrický proud. Za pár vteřin omdlel a uzi mu se zařinčením vypadla z rukou.

"Jak je to zlý?" kývl Nimec na krví nasáklou horní část kombinézy a pomohl Barnhartovi na nohy.

"Nevím přesně," zašklebil se Barnhart bolestí. "Ale bolí to jak čert."

Nimec nad ním postával a se sevřenými rty si jej měřil.

"Pokusíme se vypadnout odsud stejnou cestou, jakou jsme přišli," řekl po chvilce. "S trochou štěstí budou i ostatní chlapi pořád ještě před klubem."

Barnhart energicky zavrtěl hlavou.

"Nevím, jestli dokážu sejít po schodech. Jděte dolů beze mě... já se tady udržím, kdyby je napadlo jít nahoru... vezmu si uzi od toho nekňuby -"

"Uděláš mi něco k vůli, Tony?"

Bamhart k němu zvedl pohled.

"Zavři zobák a spolupracuj," požádal ho Nimec.

Barnhart znovu zakroutil hlavou, ale tentokrát už ani necekl. Noriko se prodrala k jeho levému boku, zvedla mu paži a přehodila si ji přes rameno. Nimec ho celou dobu podpíral z pravé strany. Levou rukou zatím vytáhl z pouzdra berettu.

Pohlédli si s Noriko do očí a pak Nimec kývl.

Podepřeli Barnharta z obou stran a vyrazili ke schodům.

Když dorazili ke schodům, na odpočívadle pod nimi už stál třetí mafián a právě zvedal glock devítku.

S očima zúženýma soustředěním vypálil Nimec dvě rány, ještě než gangster stačil stisknout spoušť. První ranou ho trefil do pravého kolene a druhou do levého. Mafián se zhroutil k prvnímu schodu, křečovitě se tam převaloval v strašlivém utrpení a křičel jako na lesy.

"Zatni mu tipec," zasípal Barnhart.

Z nábojového pásu si odepjal sprej s DMSO a podal ho Noriko. Všimla si, že válec je kluzký od krve, ale nijak to nekomentovala.

Vyklouzla zpod Barnhartova ramene, rychle seběhla ze schodů a stiskla klobouček spreje do mafiánovy ječící a bolestí zkroucené tváře. Z trysky se vyvalil obláček jemné, takřka neviditelné mlhy. Gangster v obraně zvedl ruce

před tvář a široce rozevřené oči mu málem vylezly z očních důlků. Pak mu paže klesly jako vyfouknuté balónky, celý ochabl a upadl do bezvědomí.

Nori se otočila ke svým druhům. Skoro už dokulhali ke spodnímu odpočívadlu, Nimec svíral jednou rukou zábradlí a druhou podpíral Barnharta. Z Barnhartovy tváře vyprchala všechna barva a na lících se mu objevily první krůpěje potu. Kousal se do spodního rtu a s každým krokem lapal po dechu.

Vyběhla nahoru, aby mu pomohla po zbytek cesty po schodech, a jeho ruku si zaklesla kolem krku. Společně se všichni tři protlačili dveřmi do uličky.

Jakmile se dostali ven, udeřil do nich studený vzduch a sníh. Po celém horizontu se stále ozývalo hřmění. Neohrabaně se propracovávali k ústí uličky, Barnhart se zmučenou grimasou na tváři klopýtal kupředu a z břicha mu kapala krev na sníh.

Čtvrtý tělesný strážce se objevil ve vjezdu do uličky přímo před nimi a samopalem máchal sem a tam jako virgulí. Kulky bičovaly sníh před nimi a zvedaly obláčky sněhových vloček. Nimec se vrhl s Barnhartem kulkám z cesty a pak ho dostrkal k drátěnému plotu, který odděloval uličku od přilehlého pozemku. Další dávka poďobala cihlovou zeď budovy a někde nad nimi se s jiskřením odrazila od nouzového požárního schodiště.

Nimec na útočníka namířil pistoli a dvakrát vystřelil. Jenže ztratil rovnováhu, nedokázal pořádně zamířit, a tak kulky neškodně zmizely ve tmě.

Zabiják se znovu připravoval vystřelit. Už si všiml, že jeho kořist je zraněná, a pomalu, rozvážně a sebejistě na ni zamířil samopal jako lovec, který chce dorazit postřeleného bažanta.

Nimec se ještě víc skrčil u plotu a vlastním tělem zakryl Barnharta.

Nori vypálila z pavučinometu o vteřinku dřív, než Romův gangster zmáčkl spoušť. Z hlavně se ozvalo duté lupnutí a pak se nad ním rozvinula síť, která ho uvěznila od hlavy až k patě v kukle z mikrotenkých vláken. Celý omráčený se pokusil osvobodit, ale ještě víc se v rubáši jako z bavlny zapletl, uklouzl na sněhu a nabil si zadek takovým způsobem, že by se za jiných okolností všichni rozesmáli.

Házel sebou, dokud k němu Nori nedoběhla a nenastříkala mu do tváře plnou dávku DMSO. O chvilku později se přestal hýbat.

S pavučinometem stále v ruce Nori doklusala k ústí uličky a rozhlédla se v té vánici kolem chodníku nahoru a dolů. Ve všech činžácích se rozsvěcela světla - přestřelka zjevně vzbudila pozornost -, ale nikdo nebyl v dohledu.

Obrátila se a vydala se ke svým společníkům.

"Jseš v pořádku?" zeptal se Nimec.

"Jo," vydechla.

Zadívala se na Barnharta. Po tváři mu tekly čůrky potu a strnulý, lehce roztržitý pohled jeho očí jí potvrdil obavy, že by mohl upadnout do šoku.

"Vzduch čistý, aspoň kam až dohlédnu," dodala a chytila Barnharta za ruku. "Budeme se ale muset dostat k autu, než někdo zavolá poldy. Myslíš, že to zvládneš?"

Chvilku se na ni díval a nějak se zmohl na nucený, ponurý úšklebek.

"Dám si s váma závod," navrhl.

30.

NEW YORK
20. LEDNA 2000

Sex byl rychlý a špinavý. Totéž platilo o konverzaci, která mu předcházela - v tomto pripadě označovalo slůvko "špinavý" kvalitu zvuku, který byl zkreslený a slabý.

Nebyla to chyba nahrávacího zařízení. Když ta žena v černém koženém kabátě vstoupila do místnosti, Nick Roma prostě mluvil potichu.

"Tak si tu část ještě jednou přehrajem," nevzdával se Barnhart.

"Myslíte, jak ji bere zezadu, nebo radši tu, jak rajtuje na ní?"

"Nebuď drzej, mladíku."

"Označím tam moment, kdy to z filmu mládeži přístupného plynule přechází do čisté pornografie," nadhodil sušinka s dlouhými vlasy od pracovní stanice s hraným úsměvem.

Zmáčkl knoflík na konzoli a Barnhart v tichu zaslechl jemné bručení přetáčeného pevného disku.

Byli ve zvukařském studiu v suterénu ústředí Meče v centru Manhattanu. Barnhart a technik seděli vedle sebe před počítačem a Pete Nimec s Noriko Cousinsovou stáli za nimi.

Barnhart se strnule držel opěradla židle a cítil, jak se mu napínají stehy pod obvazem na boku. Rána ho pořád ještě pobolívala, ovšem vinou toho krvácení ze začátku vypadala daleko horší, než ve skutečnosti byla. I když mu kulka vyryla na pravém boku dlouhou, mělkou brázdu, nakonec ji od vnitřních orgánů odvrátil tvrdý sval. Podle lékařů z pohotovosti vděčí za život své perfektní kondici.

"Je podle tebe možné rozluštit, co říká?" zeptal se Nimec. "Kdybych si nebyl hodně jistý, že se zvuková stopa nedá vyčistit dle vašich náročných požadavků, ani bych se nenamáhal převádět tyhle erotické hrátky do digitální podoby," odpověděl ten člověk u počítače. "Když se to tak vezme, to extatické sténání je už teď dost hlasité a čisté, aby mě vybudilo."

Nimec a Noriko si vyměnili útrpné pohledy. Jeff Grolin byl jeden z nejlepších forenzních specialistů na zvukový i obrazový záznam v zemi - jinak by ho Megan nepřetáhla -, ale svou infantilitou jim dokázal pořádně lézt na nervy. Nimec by hrozně rád věděl, jestli společenská tupost byla charakteristikou získanou, svým způsobem nemoc z povolání, anebo byla vrozeným rysem lidí s výjimečným technickým nadáním?

"Tak dobře, pánové a dámo, ruce do kapes," ohlásil Grolin a dál si pohrával s číselníkem. "Budete svědky Velkého dobrodružství Nicka Romy, aneb Padouchova chtíče. Scéna první, záběr druhý."

Všechny oči se obrátily k jednadvacetipalcovému monitoru u počítače.

Na obrazovce se otevřely dveře do Romovy kanceláře, dovnitř vešla žena a popošla blíž k čočkám stacionární bezpečnostní kamery. Černé vlasy měla svázané v ohonu, rty měla rozevřené a zjevně si uvědomovala, jakou reakci vyvolávají pohyby jejího těla u muže, k němuž se blížila.

V levém dolním rohu obrazu byl vidět datum a čas: "1. 1. 2000, 01.00".

Nimec si tu ženu pozorně prohlížel. I když byly zářivky v místnosti ztlumené, oknem se linulo dost světla, aby byly její rysy dobře patrné bez jakéhokoli počítačového vylepšování. Ze záznamu už byla dokonce pořízena fotografie a teď se porovnávala s archivem Meče, kde byli zaneseni známí i potenciální mezinárodní teroristé.

"Mohla jsi zaklepat," zamručel Roma z masivních reprobeden Audex.

Zatím mu byl vidět jenom zátylek.

"Ano."

Zabouchla dveře.

"To jsem mohla."

"Na zdi vedle tebe je vypínač..."

"Přetoč to k místu, které nám dělá problémy," poručil si Barnhart, ale oči od obrazovky neodtrhl.

"Jasně," přikývl Jeff.

Bleskově zmáčkl tlačítko se zdvojenou šipkou, symbolem rychlého převíjení.

"Ačkoli mě osobně nejvíc rajtuje sugestivní dialog při předehře - možná je to klišé, ale je to tak."

Video poskočilo kupředu.

Grolin zase zmáčkl tlačítko "play".

Teď byla žena daleko blíž u stolu, kabát měla napůl rozepnutý a v očích se

jí neklamně zračila touha.
"Proč jsi přišla?" zeptal se Roma a odmlčel se.
Hlas teď měl chraplavý a takřka šeptal.
"Jó, jako kdyby to nebylo nad slunce jasný," komentoval Grolin. "Ten chlápek málem slintá na stůl -"
"Pšt, to je ono," napomenula ho Noriko.
"Všš... zrrbde...mtppry... žztra... dpokldm... rounc."
"Pořád je to nesrozumitelný drmolení," povzdychl si B arnhart.
"To proto, že jsem na tom ještě nezkusil svoje elektronický kouzla."
Grolin zastavil obraz, pak začal pracovat na menší konzoli s mnohem více ciferníky a šoupátky, která regulovala výšky tónů, a k tomu asi deseti tlačítky, která vypadala jako tabulátory na standardní klávesnici.
Zatímco se mu prsty míhaly po klávesnici, nahoře na obrazovce se objevila lišta s nástroji a obraz se zmenšil do okna. Grafické ukazatele a střihové nástroje se objevily vpravo.
"Ták, teďka to zkusíme znovu, zesílíme to ve středním pásmu a vyhodíme šumy."
Grolin kus přetočil, zapauzoval a pak znovu spustil.
"Proč jsi přišla?" zeptal se Roma z reprobeden.
Chvilka ticha. Grolin rychle posunul jednu ručičku a potom ještě jednu. Oči za úmyslně neforemnými brýlemi s rohovinovými obroučkami se přimhouřily soustředěním.
Roma řekl: "Víš, že zary bd mít paprrrrryž zítra-"
Grolin zastavil virtuální obraz, vrátil ho zpátky do bodu, kdy Roma začal šeptat, a pustil ho znovu.
Prsty bušil do tlačítek na konzoli. Ve střihových okénkách se zvedaly a klesaly křivky grafů a stavové sloupce.
"Proč jsi přišla," zachraptěl Roma. "Víš, že zacharry bude mít papry až zítra. A nepředpokládám, že jsi mi přišla popřát dobronc."
"Slyšeli jste to?"
Barnhart trhl hlavou k Nimecovi a zamrkal bolestí, kterou si tím náhlým pohybem přivodil.
"Mluví o tom, že ji vybaví papíry. Pravděpodobně cestovními dokumenty."
"Na to vem jed," odpověděl Nimec. "Ten hajzl v tom atentátu jel od začátku do konce."
"A když už o tom mluvíte," vmísil se Grolin, , ještě jednou to projedu a každičké slovo z téhle pásky na nás vyleze jako z knihy v Braillově písmu."
Noričiny prsty na Barnhartově opěradle netrpělivě vyťukaly kvintolu.
"Pospěš si," popohnala ho.
Protivný debilek, pomyslela si. Grolin kus přetočil, zapauzoval, pustil a při tom si hrál s ovládáním MIDI.
"Proč jsi přišla?" zeptal se Nick Roma ženy, která se před ním rozepínala. "Víš, že Zacharij bude mít papíry až zítra. A nepředpokládám, že jsi mi přišla popřát dobrou noc."
"Sakra práce, myslím, že je vymalováno," vydechl Grolin. "Mimochodem, kdo je ten Zacharij?"
Nimec se díval na Barnharta. "Myslíš, že je to jméno nebo příjmení?"
Barnhart potřásl hlavou.
"Mohlo by to být obojí, ale já se pozeptám. Hádám, že to bude jeden z Romových padělatelů. Nejstálejší a nejohavnější příjem má Roma z obchodu s bílým masem. Pašuje zoufale chudé ženy z Ruska do Ameriky jako prostitutky... vesměs sexuální otrokyně... s falešným vízem a pasem. Takhle si ruská mafie pořizuje i vojáky a nájemné vrahy."
"Ta banda, co má na svědomí výbuch na Times Square, bude chtít ze země vypadnout hodně rychle," uvažovala Noriko. "Najdeme toho Zacharije a on nás logicky dovede až k ní."
"Nebo nás přinejmenším navede jejím směrem," poopravil ji Barnhart. "A to

za předpokladu, že ho... nebo ji, když o tom tak přemýšlím... donutíme mluvit."

"Nech tu druhou část na mně," řekl mu přímo do očí Nimec. "Jak brzy se dokážeš dostat k informacím, které potřebujeme?"

"Ne moc dlouho, tedy za předpokladu, že jsme správně odhadli specializaci té osoby a že je opravdu napojená na Romu. Znám lidi z FBI, newyorské policie, dokonce z ministerstva spravedlnosti, kteří mají v merku každého důležitějšího člověka v Romově organizaci. A tihle známí mně nebudou klást všetečné otázky."

"Dej si pozor, aby to tak taky bylo," zdůrazňoval Nimec. "Celé dva dny jsem musel tahat za drátky, aby se tvůj pobyt na pohotovosti nedostal do záznamů, které se odevzdávají policii. Nechci, aby se nám někdo montoval do našeho vyšetřování."

Barnhart kývl a začal se zvedat ze židle, ale pak do ní zase klesl, protože ho rána očividně rozbolela.

"Jestli mi jeden z vás podá ruku, zajdu nahoru do kanceláře a obvolám pár lidí," nabídl se.

"A necháte si ujít vyvrcholení filmu?" nevěřil Grolin. "Já se hodlám pokochat jeho smyslností v nezkrácené podobě."

Noriko ho zpražila pohledem.

"Jeffe, věř mi, že si to daleko líp užiješ, když se na to podíváš o samotě."

Roger Gordian seděl sám s mobilem v ruce.

Hrozilo vážné nebezpečí, že při všem tom chaosu v práci, kdy musel reagovat na krizové situace, předvídat je, přehazovat je jako horké brambory a obracet je ze všech stran, mu jeho manželská krize přeroste přes hlavu.

Miloval svou ženu. Jeho žena ho opustila.

Už skoro tři týdny byla pryč a ani mu nezavolala.

Někdy měl pocit, že manželství je hra, ve které ženy určují pravidla a ti chudáci hejhulové, co si je vzali, ta pravidla musejí hádat s páskou na očích.

Pořád nevěděl, co udělal špatně.

City, které choval k manželce, neochably od toho okamžiku, kdy ji poprvé zahlédl. Změnily se, ale k lepšímu - byly hlubší a bohatší.

Čím víc jí rozuměl, tím víc ji miloval.

A tím víc si uvědomoval, že pro něj navždy zůstane záhadou. Za všechna ta léta, co byli spolu, ho ani v nejmenším neupoutaly ty krásné ženy mezi mocnými tohoto světa. Na pohledné ženy reagoval jako každý muž, ale bylo vyloučeno, aby na základě takových instinktů dále jednal. Ať už byly sebekrásnější, nebyly Ashley.

Cenil si její osobnosti stejně jako její krásy.

Za celý život si užil dost sexu, zvláště za svých let u letectva, aby rozeznal prchavé momentální okouzlení od toho pravého ořechového.

Láska. Závazek. Manželství.

Děsily ho k smrti, bál se, že na tom úžasném švédském stole žen celého světa přebere, dokud jednoho dne nepotkal Ashley. Ten rozdíl poznal okamžitě, jakmile se poprvé dotkli. Jenom nechápal, proč ona přestala věřit, že ji pořád miluje.

A to ještě víc, než když se vzali. Jak to, že tomu nerozumí? To nebylo fér. V hloubi duše věděl, kde je zakopaný pes. Šlo o čas.

Když spolu začínali; měl ho na rozdávání. Podnik byl menší a problémy zvládnutelné.

Dnes měl pocit, že osud celého svobodného světa je ovlivněn každým jeho rozhodnutím. Jen těžko dokázal hodit všechno za hlavu a jít večer domů od nedodělané práce, když věděl, že bez něj děti v Rusku budou hladovět.

Ale udělal si někdy čas, aby jí to vysvětlil? Bylo načase, aby si ho udělal.

Vzal mobil a vytočil číslo Ashleyiny sestry v San Francisku.

Ještě předtím, než jí sestra Anna předala telefon, poznala Ashley Gordianová z výrazu její tváře, že jí volá Roger. Jen její manžel dokázal pouhým pozdravením vyvolat takovou kyselou grimasu plnou nesouhlasu.

Bylo to tak už od začátku. Tehdy byl Roger mladý, motivovaný a chudý jako kostelní myš, aspoň podle Anniných měřítek. Ani v nejmenším se nehodil pro její malou sestřičku. Proti sňatku se postavila, ještě než se s tím mužem seznámila. A všechna ta sláva, finanční úspěch a respekt, které si vydobyl, její postoj nezměnily. V jejím snobském světě nemohly tak nové zásluhy a peníze hrát roli.

Ale Ashley stačil jeden pohled, aby v jeho očích rozpoznala prudký cit a věděla, že našla své druhé já. A měla pravdu. Provdala se za muže, ne za rodokmen, a udělala dobře. Milovala Rogera. Milovala ho, jak jen žena může milovat muže. A posledních dvacet let budovala svůj život kolem něj. Nebyla to oběť, ať už její sestra říkala cokoli. Byl to tak hodný člověk, tolik mu záleželo na světě a byl tak moc odhodlaný změnit ho k lepšímu. Ale ten svět jí ho kousek po kousku, minutu po minutě kradl.

Posledních pár let se vídala s Rogerem míň než se svojí kadeřnicí. A na rozdíl od mnoha žen z vyšší společnosti, které znala, u své kadeřnice zase tolik času netrávila. Přestože se vzdala vlastní kariéry, aby se svým rozvrhem mohla víc přizpůsobit svému manželovi, měla svůj život a bystrý mozek. Ale nechtěla, aby jí její vlastní aktivity bránily vychutnat si ty vzácné chvíle, kdy se Roger utrhl od práce. Chtěla být s ním, chtěla s ním mluvit, chtěla se těšit z jeho přítomnosti. Chtěla mít tu možnost hodit všechno za hlavu a doprovázet ho na častých služebních cestách, když ji chtěl s sebou vzít.

Ale v poslední době byl tak vytížen, že ho vídala jen zřídka, ať už měla jakkoli pružný rozvrh. Snažila se vyplnit volný čas dobrovolnou prací a žít z těch chvil, co byli spolu - ale často byli spolu jen v noci, kdy se divala, jak spí, když přišel domů tak vyčerpaný, že sotva pozdravil a svalil se do postele.

Její život byl mělký, prázdný, beze smyslu. Roger měl svou práci.

Ona neměla nic, dokonce ani Rogera.

Pohár přetekl. Ten čas v sestřině domě využila dobře - tvrdě přemýšlela. Aby mohla přežít, poměry se musejí změnit. Jeden z nich musí ustoupit. Roger si na ni, na ně musí udělat víc času, nebo si ona bude muset zařídit vlastní život.

Zhluboka se nadechla a vzala si od Anny telefon.

"Rogere?"

"Jak se máš, Ashley? Stýská se mi po tobě."

Slova to možná byla banální, ale Ashley poznala, že je myslí vážně. A jakkoli jí jeho hlas udělal radost, musela uvažovat, kdy s ní naposled takhle mluvil, kdy jí naposled takhle naslouchal. Dávno ne. Když pomyslela, jak dávno to vlastně bylo, píchlo ji u srdce.

"Překvapuje mě, že sis vůbec všiml, že nejsem doma," odpověděla.

"Věř mi, že jsem si toho všiml," odtušil. "Nejsi se mnou doma u snídaně. Každé ráno mi jenom připomene, jak mi chybíš, a pak to jde už jen s kopce."

Z Rogerova hlasu byla znát hrozná únava.

"Odkdy jíš snídani doma?" zeptala se Ashley tiše. "Obvykle jsi byl z domu před sedmou a zhltnuls něco cestou do práce."

Na druhé straně bylo ticho, jak se Roger pokoušel tuhle informaci strávit. Jak ho znala, chtěl ji popřít, ale protože byl spravedlivý, začal to z hlavy počítat. Roger měl přímo legendární fotografickou paměť. V téhle chvíli se asi dostal ke stému vdolečku, který snědl za svým pracovním stolem, a teď se začal propracovávat ovocnými saláty a opečenými bagely. Mlčení se táhlo, skoro až příliš dlouho.

"Máš pravdu." To doznání ho nepochybně pálilo jak oheň.

"Já vím."

"Ale nebylo to kvůli tomu, že bych tě nemiloval." Roger polkl. "Ať už

dělám cokoli, radši bych byl s tebou."

"Tak proč nejseš? Kolikrát jsme za posledních šest měsíců spolu snídali, obědvali nebo večeřeli?"

Znovu nastalo ticho.

"Osmatřicetkrát?" konečně zazněla odpověď.

"A teď si od toho odečti bankety, večírky s politiky, firemní večírky a mejdany." Ashley věděla, že tohle není spravedlivé, ale bojovala o čas a život s mužem, kterého milovala. "Mně to vychází na osmnáct - tři společná jídla měsíčně."

"Vím, že to máš těžké, ale pro mě je to taky tvrdý chleba." Roger se na chvilku odmlčel, zjevně proto, aby se neunáhlil s výběrem slov. "Nemůžu si vždycky svobodně vybírat."

"Proč ne? Vždyť tu společnost vlastníš."

"Jenže s nástupem pozemních stanic jsem se začal angažovat v celosvětové politice takovým způsobem, že už nejsem pánem svého času. Jakmile si tuhle fázi odbudeme, všechno by mělo být lepší."

"A kolikrát jsi to už říkal sobě - a mně? Opravdu se to zlepší, nebo se zase pustíš do nějakého velkého projektu, jakmile si jen trochu vydechneš?"

Ashley se chtělo plakat, cítila, jak už nemá daleko k slzám. Mohla jen doufat, že Roger je až příliš zahleděný do své vlastní bolesti, než aby si toho všiml.

"Vím, že už jsem to říkal dřív, ale tentokrát to myslím doopravdy."

"Rogere," nadechla se Ashley, "ty to myslíš doopravdy pokaždé. Pravděpodobně jsem ti to měla říkat častěji, ale jsem na tebe moc pyšná - na to, co jsi a co jsi udělal. Vím, že všechno, co jsi ve světě dokázal, ohromně změnilo životní podmínky spousty lidí. Ale nevím, jestli budu dost silná na to, abych dokázala čekat, dokud neskončíš."

"Ashley, všechen úspěch na světě pro mě nic neznamená, pokud ho nemůžeš sdílet se mnou."

"To myslíš vážně?" Ashley pocítila strašně slabý náznak naděje. Možná, snad by to mohli vyřešit. "Můžeš přijet za mnou, nějaký čas se mnou zůstat, možná se mnou chodit k terapeutovi, dokud se nedohodneme?"

Nastala dlouhá odmlka. Znovu slyšela, jak Roger polkl a zhluboka se nadechl.

"Miláčku, zrovna jsem zavalený prací. Jestli jí teď nechám, bude to mít dopad na celý svět... šlo by to za týden, za dva?"

"A za týden, za dva vypukne nějaká krize a ty ji zase budeš mušet hasit - protože ty jsi nejlepší." Slzy, které zadržovala po celou dobu rozhovoru, teď konečně přetekly. "Ty jseš nejlepší," vzlykla, "a já nevím, co s tím můžu dělat. Miluju tě. Ahoj."

Zavěsila, ještě než si to mohla rozmyslet. Pak složila hlavu do dlaní a rozvzlykala se, jako kdyby před sebou neměla žádnou budoucnost. Protože to by mohl zrovna být její a Rogerův případ.

31.

BROOKLYN NEW YORK
26. LEDNA 2000

Anton Zacharij neochvějně věřil v řád. V strukturu a tuhou disciplínu. Měl pocit, že bez nich by minuty a hodiny celého dne rozbředly, veškeré konání by ztratilo smysl, píle by se zvrhla v lenost, vytratily by se hodnoty a všechno by se rozpadlo pod rukama. Pro něj by život bez pevně daných mantinelů byl bezcennou šmouhou nesouvislých událostí.

Takové názory neměl odjakživa - sílily a vyvíjely se mnoho let, čím bylo těžší břímě profesní zodpovědnosti. Zacharij byl vytížený člověk, od nějž Nick

Roma často vyžadoval nemožné, a to ještě v nemyslitelných termínech. Ne že by k němu Roma neměl úctu, to ne, ale jako většina vládců nedokázal dostatečně ocenit tu tvrdou práci, tu pedantickou disciplínu a pozornost vůči detailu, které byly potřeba k vytvoření přesvědčivého falsifikátu - úspěšného klamu, padělaného pasu, víza, oddacího nebo rodného listu, který by ošálil i to nejpečlivější a nejpronikavější oko. Pro Romu byl Zacharij jen padělatel papírů, duplikátor dokumentů, živoucí polštářek na razítka, fotokopírka, která jen náhodou je z masa a kostí, fušer, jehož práci by zastal kdokoli jiný, kdyby si jenom udělal čas. Roma oceňoval řemeslnou zdatnost, jen když se promítla do okamžitých výsledků; mohl jste si zkusit jedinkrát ho zklamat, a už jste dostal nálepku neschopného, nešikovného hlupáka, který nedokáže splnit úkol, který mohl být zadán kterémukoli amatérovi, možná i nějakému ožralovi, jehož za límec vytáhli z pangejtu.

Zacharij s tím byl smířen a přijímal to jako osud umělce. Jakým nepředstavitelným tlakům musel čelit Michelangelo tváří v tvář svým mecenášům? Nebo Shakespeare? Vymaluj ten strop teď hned! Dopiš tu hru do večera a ať tam máme pěkný role! Rozesměj nás, rozplakej, ať se zajíkáme hrůzou nebo nadšením a hlavně rychle, rychle, rychle! Ach, jak ti si museli zoufat. Jenže kde by byli bez peněz svých ochránců? Jak by si jinak vydělávali na živobytí? To napětí mezi uměním a komercí je životně nezbytnou konstantou, i když vás dohání k šílenství. Je motorem produktivity. Jin a jang - ano, ano! - jin a jang tvůrčího procesu.

Jen kdyby to nevedlo k nespavosti, bušení srdce, žaludečním vředům a předčasnému plešatění.

Šel po dřevěné promenádě Brightonské dvanácté ulice, jejíž vyšisovaná prkna byla kvůli vrtošivým větrům od oceánu zcela bez sněhu, racci mu kroužili nad hlavou, moře se mu převalovalo po levici, Brightonskou plážovou avenue měl po pravici, svůj činžák za sebou, novinový stánek, kde si kupoval noviny v ruštině, dva bloky před sebou, pekárnu, kde se každý den stavoval pro rohlíky k snídani, další dva bloky před sebou, svoji cestovní kancelář blok za ní, za kolejemi nadzemní dráhy trasy D... jak tak šel toho rána do práce stejnou cestou, kterou se vydával každé ráno v šest hodin na sekundu přesně - nikdy, nikdy ani o sekundu později -, Zacharij si říkal, že je nejvyšší čas oprostit se od takových zbytečných, egocentrických myšlenek, takových nedůtklivých výronů své nespokojenosti, a soustředit se na důležité úkoly, které ho dnes čekají.

Roma si objednal šest studentských vstupních víz pro nějaké ženy, které místní pasák a manažer striptýzového klubu měli přivézt z Moskvy. Ať už pro to měl jakýkoli důvod, Roma potřeboval tyhle padělky vyrobit a doručit obchodníkovi s bílým masem do jedné hodiny odpoledne. Roma tuhle práci zadal pozdě v noci a jeho mizerná nálada vylučovala jakékoli smlouvání. Když se to tak vezme, Roma byl neobyčejně podrážděný už pár týdnů a posledních několik dnů se s ním nedalo vydržet. Šeptalo se, že ho těžce zasáhlo něco, co se odehrálo v jeho klubu před několika večery, ačkoli lidé z jeho nejužšího kroužku nechtěli prozradit co, a dokonce ani nechtěli potvrdit, že se vůbec něco stalo.

Nu, řekl si Zacharij, když sešel z promenády, Roma má své starosti a závazky a já mám zase své. Ani nepředstíral, že ho zajímá fungování soukolí Romovy organizace do posledního šroubku, neměl čas se o to zajímat, neměl čas na nic jiného, než co se po něm žádalo. Šest vstupních víz, šest hodin, aby splnil objednávku. Víc času...

"Promiňte."

Zacharij se zastavil na chodníku a podíval se do tváře člověku, který si stoupl před něj, vlastně do něj vrazil, každopádně se objevil jako duch. Odkud přišel?

"Ano?" zareagoval překvapeně.

Ten člověk byl hubený, šlachovitý, vlasy ostříhané na krafoučkého ježka.

Na sobě měl dlouhý kabát a pravou ruku držel v kapse.

"Chtěl bych si s vámi promluvit, pane Zachariji," pokračoval ten muž a bradou pokynul maličko doleva. "Tamhle."

Zacharij střelil pohledem tím směrem a zahlédl auto zaparkované u chodníku, s pootevřenými zadními dveřmi. Někdo se tam choulil za volantem.

"Nerozumím," protestoval.

Znovu se zadíval na toho člověka. Na tu vybouleninu v kapse, jak se pravou rukou opíral do podšívky. Je možné, že by v ní držel pistoli?

"Co ode mě chce-?"

"Nastupte si do auta," poručil mu muž.

Všiml si, kam se upírají Zacharijovy oči, a šťouchl ho tím, co skrýval v kapse, do žaludku. Bylo to tvrdé.

"Nebude to trvat dlouho. A nikdo vám neublíží, když budete spolupracovat a zodpovíte nám pár otázek."

"Ale já mám svůj program -"

"Mazej do auta!" štěkl muž a tou tvrdou věcí ho znovu šťouchl do břicha. "Přede mnou."

Zacharij se najednou roztřásl, přikývl a otočil se k pootevřeným zadním dveřím auta. Muž v kabátu se otočil za ním a tou věcí ho píchl do zad.

Nimec si za ním zalezl na zadní sedadlo a kývl na Noriko, že může odjet.

V kapse stále svíral kovovou krabičku s mentolovými pastilkami, dál ji tiskl proti Zacharijovi a přemýšlel, jestli právě nepřidal nový význam k definici "zbraně bez smrtících účinků".

Sadov poznal agenty bezpečnostní služby, jakmile prošel bezpečnostní prohlídkou. Hádal, že patří k FBI, i když bylo dost dobře možné, že patří k jiné tajné službě. Zvykl si dávat pozor na sledování, a tak mu jejich charakteristické znaky a barvy nemohly uniknout.

Vůbec nejdřív ho na ně upozornilo jejich rozmístění. Jeden stál u stojanu s novinami v chodbě, další vedle vchodu do čekárny a třetí u východu na letištní plochu. Šlo o to, kde stáli a jak stáli - úhel jejich brad, přímé držení těla, diskrétně všímavé oči, které viděly vše, aniž se zdánlivě pohnuly. Byly to jejich tmavé obleky a kabáty, jejich pastelové kravaty, takřka neznatelné prohnutí látky několik centimetrů nad dolním lemem kalhot, které prozrazuje kotníkové pouzdro. Byl to jejich vzhled - vydrhnutí, ostříhaní, výkonní.

Klesl do tvarovaného umělohmotného křesla a zadíval se na řadu monitorů, které udávaly odhadovaný čas příletu a odletu. Jeho letadlo do Stockholmu mělo vzlétnout za půl hodiny, a tak výzvu k nástupu na palubu čekal každou minutu.

Za normálních okolností by ho sledovací tým nijak nevyvedl z míry. Už celá léta zametal své stopy po desítkách zemí světa a znal mnoho způsobů, jak uniknout pronásledovatelům. A přestože byla v tomto případě síť větší než kdykoli v minulosti, díry v ní byly stejně široké jako vždycky. Dokonce větší než při několika předchozích příležitostech. Ba co víc, jejich sponzor nebyl identifikován a dokonce i napojení na Rusko zůstávalo nejisté. Měl by ho uklidňovat fakt, že je anonymní, neviditelná osoba, maskovaná jako kudlanka. Abyl by klidný, kdyby nebylo té fotografie.

Objevila se v New York Daily News hned následujícího dne po explozi a pak ji převzala všechna média - zrnitá fotka z amatérského videozáznamu, který pořídil někdo vysoko nad Times Square na rohu Sedmé avenue a Třiapadesáté ulice. Titulek hlásal, že muž označený kroužkem je zodpovědný za umístění jedné ze sekundárních nálož. Na obrázku pokládal nylonovou sportovní tašku na chodník poblíž opuštěné policejní barikády. Ovšem ačkoli bylo jasné, že má černé vlasy a koženou bundu, jeho rysy byly v přítmí nezřetelné. Přesto se poznal. Obával se, že policie či bezpečnostní služby dokážou obraz počítačově zaostřit, a váhal vejít na rušné letiště, když byl jeho obličej vystavený na každém novinovém stánku. Znamenalo to zůstat v New Yorku o plný týden déle než

Gilea a ostatní a nevystrkovat nos z Romových konspiračních bytů. Během týdne si odbarvil a ostříhal vlasy, pořídil si brýle s čirými skly a vyměnil své oblečení za drahý oblek. Převlek to byl uspokojivý a on si byl jistý, že dokáže letištěm projít i přes zvýšenou ostrahu. Stejně se mu uleví, až bude stoupat po schůdkách do letadla.

Ano, jakmile bude na palubě, pěkně se uvolní. S bezpečnostními opatřeními na důležitých pohraničních přechodech Romovi lidé počítali a pečlivě je zvážili, když plánovali jeho návrat do Ruska. Jejich trasa ho zavede ze Švédska do Finska, pak vysedne z vlaku a přes pohraniční přechod v Nuijaama se dostane až na předměstí Sankt Petěrburku. Finští a ruští celníci byli známí svou laxností a auta kontrolovali čistě formálně. Pak bude následovat rychlá prohlídka na celnici - zrentgenují mu zavazadla, dva kroky přes detektor kovu a to bude všechno. Potom už bude v bezpečí na známé půdě.

Sadov teď listoval v časopise, aniž by se jakkoli zajímal o jeho obsah, a pozorně sledoval agenty, kteří střežili odletovou halu. Pozoroval ho ten zrzek u vchodu a odvrátil svůj pohled, právě když vzhlédl? Sadov obrátil stránku.

Neměl by se nechat unést rupajícími nervy. To je tou fotografií a delším pobytem v New Yorku.

Čekal. Hlášení se ozvalo z rozhlasu o deset minut později: účastníci letu 206 nechť se připraví nastoupit, invalidé a cestující s letenkami do řad A až L si prosím postoupí k východu na letištní plochu a připraví si letenky.

Sadov zavřel časopis a uložil ho do jedné z bočních kapes své příruční tašky. Kolem něj vstávali další pasažéři a řadili se do fronty u východu. Pohledem přejel zrzavého agenta. Měl ruce založené na prsou a očividně sledoval lidi čekající v odletové hale. Když se Sadov zvedl a namířil si to do fronty, zrzek se zhoupl na prstech nohou. Jednou. Byla to známka nudy a roztěkanosti, nebo se připravoval pohnout? Jednu kratičkou vteřinu Sadov cítil agentův pohled na své tváři.

Přehodil si tašku přes rameno a popošel na konec fronty. Všiml si, jak agent u vchodu do odletové haly vykročil přibližně jeho směrem. Ten muž měl vlasy na ježka a špičatou, ostražitou tvář. Jako liška.

Sadov zaskřípal zuby. Vzpomněl si, jak jen o vlásek unikl po jedné práci v Londýně. To bylo před rokem a něco. Dva pochůzkáři ho identifikovali a sledovali ho několik bloků. Oba zůstali ležet na ulici s prostřelenými lebkami. Ale dnes byl na letišti neozbrojený. A uprostřed tohohle davu byl v pasti.

Fronta se posunula kupředu. Popošel s ní s letenkou v ruce. Nazrzlý agent teď byl takřka přímo před ním, napravo od východu, a kontroloval cestující, jak procházeli kolem něj. Sadov uvažoval, nakolik mohli jeho podobiznu zpřesnit. Policie teď má k dispozici dost moderní techniku. A nebylo možné, že by ho někdo udal? Byla tu odměna. Jenom samotné město New York nabídlo padesát tisíc dolarů. A on Romovi nebo jeho mužům tak úplně nevěřil. Pokušení je mohlo zlákat. Když si pomyslí, co sám udělal pro peníze...

Sadov dál postupoval k východu. Teď byli před ním už jen tři cestující. Postarší pár a elegantně oblečená čtyřicátnice. Pár s úsměvem prohodil s letuškou pár nezávazných vět, ona jim vzala letenku a oba zmizeli v chodbičce. Na řadě byla ta žena. Zrzek si ji zběžně změřil a pohlédl na zmenšující se frontu.

Sadov silou mocí potlačil svou nervozitu. Neměl už jinou možnost než pokračovat k východu a doufat, že projde.

Natáhl ruku s letenkou. Letuška se na něj usmála. Přikývl a stáhl rty přes zuby, aby její výraz napodobil. Zrzek teď byl skoro vedle něj.

"Promiňte, pane," řekl. "Mohl byste na chviličku vystoupit z fronty?"

Sadov sice nespouštěl oči z letuščiných zubů, ale koutkem oka zahlédl, jak se k zrzkovi přidal agent s liščí tváří. Ještě neviděl třetího tajného, který předtím postával u stojanu s novinami, ale věděl, že i ten se určitě blíží.

"Slyšel jste mě, pane? Chtěli bychom vám položit pár otázek."

Krev se Sadovovi nahrnula do uší. Bude se muset podrobit, opravdu mu nic jiného nezbývá.

Obrátil se k zrzkovi.

A zjistil, že agent vůbec nemluví s ním, že oslovil člověka, který stojí ve frontě za ním.

Vydechl si a chvilku se ještě díval přes rameno.

Dva lidi ho ve frontě dělili od člověka v džínech a krátké lyžařské bundě, který byl stejně vysoký a starý jako Sadov. Jeho temně hnědé vlasy připomínaly Sadovovy, ještě než si je odbarvil. Agenti ho jemně vzali za loket, vyvedli ho z fronty a požádali o doklady. Když sahal do příruční tašky, vypadal zmateně, rozrušeně a rozpačitě.

Sadov se obrátil k letušce. Cítil, jak se jeho úsměv výrazně proměnil, jako kamenná socha, které najednou někdo vdechl život.

Ti agenti se dostali blízko, ale zmýlili se o dva lidi. Vytáhli si beránka ve vlčím hávu, pomyslel si pobaveně.

"Hezký let, pane," popřála mu letuška.

Úsměv se mu ještě rozšířil.

,,Díky," řekl a vstoupil do východu. "Určitě bude hezký."

32.

WASHINGTON D. C.
26. LEDNA 2000

"Kravina," prohlásil prezident ke shromážděné Národní bezpečnostní radě. "Totální volovina."

Práskl tajnou společnou zprávou FBI a CIA a vysloužil si udivené pohledy od mužů shromážděných kolem stolu v jednací místnosti pár kroků od Oválné pracovny. Obě bezpečnostní agentury předvedly nevídanou spolupráci, sdružily své síly v pátrání po původcích útoku na Times Square a dospěly k jistým společným závěrům, které znamenaly katastrofické selhání jeho politiky spolupráce s Ruskem - o tom, že on sám úplně ztratí tvář, ani nemluvě. Deprimovaný a rozčarovaný byl hlavně z toho, že pokud se tyto analýzy nemýlí, bude muset přehodnotit svůj závazek podpořit Starinova a jeho nejbližší spolupracovníky ve vládě. Vždycky uměl vytušit změnu veřejného mínění, vždycky odhadl, kdy by ho mohlo vyhodit ze sedla, a takřka pokaždé byl ochoten a schopen vyskočit z potápějící se lodi, když šlo o jeho politické přežití. Kritika se od jeho kůže zpravidla odrážela, pokud nebyla podepřena výsledky výzkumů veřejného mínění, ovšem obzvláště nebyl zvyklý, aby jeho tlustou a legendárně kluzkou epidermis prořízly přímočaré morální výpady.

Ale přesně to se stalo, když dočetl zprávy zpravodajských služeb. A ve velkém formátu. Prezidentova kůže byla oslabena, ohrožena zevnitř. Dozvěděl se o sobě věci, které jeho samotného překvapily a šokovaly.

Pokud byly závěry v těchto dokumentech přesné, pokud to byla pravda, pak byl pobouřen, zděšen, zhnusen. A to taky byl a uvědomoval si, že bude muset v těchto intencích zareagovat, nebo už nebude sám se sebou moct žít. A co pak bude za vůdce národa? Prezident, jehož nejdůležitější politická rozhodnutí vycházejí z jeho srdce a svědomí? Ježíši Kriste, ti bílí žraloci z Washingtonu by ho roztrhali na kusy!

"Podle mě pořád ještě máme nějaký manévrovací prostor," mínil viceprezident Humes. "Spojení s Baškirem je založeno na dohadech. Náznacích. Nepřímých důkazech. Nedokážu si představit, jak by mu někdo mohl jeho vinu nezvratně dokázat -"

Prezident si opřel pravý loket o stůl, palcem a ukazováčkem utvořil široké V a opřel si o ně kořen nosu. Současně zvedl dlaň jako dopravní policista, který dává Humesovi znamení, aby zastavil.

"Poslouchej mě, Steve. Poslouchej mě pozorně," začal. "Nejde o to, co můžeme dokázat. Jde o to, čemu věříme nebo nevěříme. A tyhle analýzy přesvědčivě argumentují, že ruský ministr vnitra způsobil smrt tisíců amerických občanů, na americké půdě, mimo jiné i starosty největšího města Spojených států." Chvilku se odmlčel, hlavu měl stále v dlaních a vypadal tak skoro jako kajícník. "To znamená, že se tenhle útok takřka vyrovná útoku na Pearl Harbour... a došlo k němu za mého služebního období, sakra."

"Souhlasím," přidal se Kenneth Tylor, poradce pro národní bezpečnost. "A není možná na škodu zmínit, že Japonci bombardovali vojenské cíle, ne civilní."

"Nesmíme zapomenout na ještě důležitější rozdíl," dodal ministr obrany Roger Farrand a prohrábl si svůj melvillovský vous. "Pokud je Baškir za útok zodpovědný, jednal tak jako člen renegátské buňky, nikoli jako zástupce své vlády. A důsledky jdou ještě dál. Pokud udělal to, co udělal, záměrně se pokusil svrhnout jednoho z vůdců své země."

"Protože mu tak v Rusku vypálí cejch rozvraceče a zrádce, a v zahraničí mezinárodního teroristy," přikývl ministr zahraničí Bowman. "Myslím, že Roger trefil hřebík na hlavičku, a v tom bych s ním souhlasil."

Vzhledem k jejich jindy tak bouřlivým vztahům měl prezident o čem přemýšlet. Co dál? Vychýlí se zeměkoule ze své osy, nastane tma o polednách, obrátí se obloha vzhůru nohama? Nikoli vlastní zásluhou se teď plavil v nezmapovaných vodách a pod kýlem mu pluli draci.

"Ocenil bych, kdyby mi jeden z vás vysvětlil, na co narážíte," obrátil se k nim. "Možná, že jsem už moc unavený, ale chtěl bych to mít shrnuté stručně a jasně."

Bowman znovu přikývl.

"Starinov by mohl Baškira veřejně demaskovat. Nevidím jediný důvod, proč by se tomu měl bránit, vzhledem k Baškirově věrolomnosti. Kdyby ho okamžitě zbavil vládního postu, udělal by první krůček k záchraně své pověsti a našich vzájemných vztahů. Potom se už můžeme domluvit, jak ho poženeme k soudu, nebo třeba zřídíme při OSN mezinárodní tribunál, který ho obviní ze zločinů proti lidskosti." Odmlčel se. "Vím, že trošku předbíhám událostem, ale asi tak nějak bychom měli postupovat."

"To je všechno velmi hezké, ale možná vám uniklo pár aspektů celé situace," prohlásil Ballard. "Všechny důkazy, které jsme získali, se dají interpretovat vysoce subjektivně a Starinov si z nich pravděpodobně vyvodí méně jednoznačné závěry než my... až mu je dáme a pokud mu je vůbec dáme. Tihle dva jsou přátelé a spojenci už pár desítek let."

"Dal by se na něj vyvinout nátlak," navrhl viceprezident. "Aby se udržel v triumvirátu s Korsikovem a Pedačenkem a pravděpodobně vyhrál po zrušení výjimečného stavu volby, potřebuje Starinov naši podporu. Můžeme mu dát jasně najevo, že si další pomoc rozmyslíme, pokud se nevzdá Baškira."

Prezident Ballard se na něj s podivem zadíval. Před několika minutami mluvil Humes o manévrovacím prostoru a o tom, jak z politických důvodů odvrátit stíhání Baškira za hromadnou vraždu. Jakou logickou zkratkou došel ke svému poslednímu návrhu? Byl odjakživa takový cynik? Ballard se cítil jako člověk, který našel víru, nebo jako kuřák, jenž se dřív neobešel bez tří krabiček denně a zčistajasna přešel k nekuřáckým aktivistům. Ale je pro znovuzrozeného idealistu v prezidentském úřadě vůbec místo? Potřeboval se vzpamatovat.

"Nejsem proti tomu, přitlačit Starinova ke zdi, když na to přijde," začal. "Ale myslím, že toho člověka trochu znám, a věřte mi, osobní svazky by se neměly podceňovat."

"Et tu, Brute," neodpustil si Taylor.

"Přesně tak." Prezident se narovnal. "Mám takový pocit, že teď bychom se měli zabývat spíš reakcí Washingtonu než Moskvy. V senátním výboru pro zahraničí a ve výboru pro tajné služby sedí Delacroix. Už od začátku se stavěl

proti potravinové pomoci Rusku a tyhle analýzy mu konečně dají do rukou solidní zbraň."

"Klidně se vsaď, že to bude šaškovská vodní pistolka," utrousil Humes. "Teď už jde jen o to, jakou cirkusovou show předvede."

Prezident Ballard se na něj zadíval.

"Tuhle zprávu dostane do rukou zítra odpoledne," uvažoval prezident. "Něco mi říká, že se odpověď na svoji otázku dozvíš už brzy. Doporučil bych ti, aby sis odpověď zformuloval a připravil, ještě než náš dobrotivý senátor vystoupí na jeviště."

Setkali se takřka o půlnoci, na náměstí před chrámem Vasilije Blaženého. Jak už se dohodli, byli sami, byť oba přijeli se svými tělesnými strážci, kteří se nenápadně drželi v jejich blízkosti. Veškerá důvěra mezi nimi byla koupena a zachovávána silou.

"Arkadiji," kývl mu Starinov na pozdrav.

S rukama v kapsách nepromokavého kabátu mu Pedačenko věnoval příjemný, umělý úsměv.

"Jsem rád, že ses dnes v noci se mnou uvolil setkat, Vladimíre," odpověděl.

Starinov na to nic neřekl. Mrzlo až praštělo a on byl nabalený v těžkém vlněném kabátě, šále a kožešinové čepici. Pedačenkovi ale husté vlasy vlály ve větru a horní knoflíky kabátu měl rozepnuté, jako by vyzýval živly na souboj.

Z toho člověka čiší arogance na sto honů, pomyslel si Starinov.

Pedačenko se otočil a zaklonil hlavu, aby lépe viděl na nepravděpodobné seskupení cibulovitých bání nad sebou. Silné reflektory, jež chrám osvětlovaly turistům, byly už vypnuté a v té tmě vypadala ornamentální architektura tak podivně a cize, jako by měla původ v nějakém polozapomenutém mýtu.

"Tak trochu jsem o svatém Vasiliji dnes večer přemýšlel," nadhodil Pedačenko. "Jurodivý světec, který se vyhýbal rozkoším tohoto světa, kráčel nahý ve sněhu a pil a jedl jen to, co nezbytně potřeboval k přežití. Ale proslul tím, že za každých okolností mluvil pravdu. Tím, že byl živým svědomím ruského lidu. Člověk tak dohrý a zbožný, že i Ivan Hrozný strpěl jeho štiplavé poznámky."

Starinov na něj pohlédl.

"Doufám, že nebudeš hlásat takovou formu sebezapření."

Pedačenko se uchechtl.

"Ani žádné jiné Vasilijovy ctnosti," dodal a zase se obrátil k Starinovovi. "Jsme politici, Vladimíre. To samotné nás odsuzuje k zatracení, nemyslíš?"

Starinov pokrčil rameny a zadíval se přímo do Pedačenkových bleděmodrých očí. Chtěl se dostat k věci.

"Pokud si máme promluvit o státních záležitostech, o což předpokládám jde, neměl by tu s námi být Korsikov?"

"Právě kvůli němu jsme přišli sem, a ne do starých panovnických komnat. Tam bychom si mohli cinknout skleničkami brandy a zamyšleně zírat do krbu," zasnil se Pedačenko. Jeho neměnný úsměv ale nepozorovaně přešel v úšklebek. "Promiň, že to říkám tak otevřeně, ale Korsikov je z naší trojky nejslabší a nejméně spolehlivý. A taky moc čmuchá. Není jediného důvodu, proč by do toho měl strkat nos. My dneska rozhodneme a on se podřídí."

Starinov se na něj dál díval.

"Ať už si o Korsikovovi myslíš cokoli, pořád má v Kremlu své místo."

"Ale možná už dlouho nebude," nadhodil Pedačenko.

Starinov byl několik vteřin zticha. Z nosu mu po každém vydechnutí stoupala pára.

"Několik hodin po Jelcinově smrti jsme všichni tři utvořili prozatímní vládu a společně jsme se dohodli, že vydrží až do voleb," řekl nakonec. "Nehodlám se tajně dohadovat, jak někomu vrazit dýku do zad -"

Pedačenko zvedl ruku.

"Prosím tě, Vladimíre, to je nedorozumění. Můj návrh je naprosto čestný. Nebude žádná noc dlouhých nožů, ani metaforicky, ani doslova."

Starinov si Pedačenka měřil pohledem.

"Tak ven s tím," vybídl ho. "Chci se dostat domů před kuropěním."

Pedačenko přikývl.

"Co vypadalo jako dohrý nápad, když se Jelcin utopil ve vaně s vodkou, se ukázalo jako nepraktické," začal. "Všiml sis obchodního domu GUM na druhém konci Rudého náměstí?"

Na Starinovových rtech se objevil kyselý úsměv. "V poslední době jsem neměl moc času nakupovat."

"Ale ani z toho tvého vysokého bidýlka ti neuniklo, že fronty před obchody a stánky s jídlem zmizely. Na poličkách se zbožím se usazuje prach. Ta duchaprázdná prosperita, kterou tvůj zesnulý prezident tak vytruboval, se propadla do černé díry." Pedačenko rozpřáhl ruce. "Náš národ se zmítá ve stále horší krizi. Mezinárodní potravinová pomoc se zastavila, mafiánská šlechta odírá lid při každé příležitosti, morální úpadek -"

"Pane na nebi, Pedačenko, podívej se kolem sebe. Tady nemáš žádné televizní kamery. Takže si prosím ušetři ty svatouškovské výlevy pro své diváky. Už jednou jsem tě požádal, ať mluvíš k věci."

Na Pedačenkově tváři se znovu objevil ten strnulý, umělý úsměv. Starinov měl pocit, jako kdyby se díval do lepenkové masky.

"Země potřebuje, aby ji vedl jeden vůdce, ne tři," nadechl se Pedačenko. "Vinou zaslepené politiky naší trojky se země řítí do záhuby." Zadíval se do Starinovových nebojácných očí. "Přišel jsem ti navrhnout, ať rezignuješ. Odstup v můj prospěch pro dobro naší vlasti."

Starinov si ho změřil.

"Kéž bych mohl říct, že jsi mě překvapil, Arkadiji. Ale přesně něco takového jsem od tebe očekával."

"Jkou alternativu nabízíš? Tu třetí velkou vlasteneckou válku, o které jsem slyšel?" Starinov se zasmál. "To není nic než nesporně jímavý pokus o odvrácení pozornosti. Drží dohromady díky ikonám, fanfárám a etnické nadřazenosti. Nemůžu si při tom nevzpomenout na sjezdy v Norimberku."

Pedačenkův úsměv v koutcích poklesl a pak zmizel.

"Měl bys lépe volit slova."

Starinov hrál překvapeného.

"Á, pán se urazil. Nemohu si nevzpomenout na Miloševiče na Balkáně."

"Jehož ses zastal."

"Z politické nutnosti, stejně jako v tvém případě," opáčil Starinov. "Lidé tvého ražení jsou tak citliví na přirovnání s nacisty. Proč, Pedačenko? Bojíš se toho démona v zrcadle?"

"Bojím se, že naše země ztratí svou čest a důstojnost. Bojím se pokoření pramenícího z toho, že žebráme u Spojených států o almužny. Bojím se, že se Rusko vyprodá svým nepřátelům. Zagranica nam pomožet, cizí země nám pomohou. To je tvoje řešení na každý problém."

Vítr zalomcoval Starinovovým límcem. Cítil, jak mu prsty studeného vzduchu pronikají pod šálu, a málem se otřásl.

"Poslouchej mě, prosím," řekl tiše. "Svět nevypadá tak, jak bychom si my dva přáli, ale přesto přišla doba, kdy si žádná země nemůže dovolit zůstat pevností." Odmlčel se. "Víš o té americké satelitní stanici v Kaliningradu? O té, co staví Roger Gordian? Až bude hotová, bude technicky možné postavit telefonní budku vysoko na svah Mount Everestu a komunikovat s někým, kdo je od tebe desítky tisíc kilometrů daleko. Bezdrátově, jen se solárními bateriemi k napájení. Přemýšlej o tom, Arkadiji. Není to zázrak? Uvědom si, že lidstvo bude v budoucnosti spojené, nikoli rozdělené."

"A co když tvůj zázrak znamená, že se po horských hřbetech bude rozléhat americká popmusic?"

"Pak se budeme modlit, aby naše zisky vyvážily to, co jsme ztratili," odtušil Starinov. Chvíli počkal a pak pokrčil rameny. "Abych to řekl jasně, Arkadiji - tvůj návrh odmítám. Žádný návrat do slavné minulosti se konat nebude."

Pedačenko tam stál a mlčel. Jeho oči byly studené jako hora ledu.

"Nemůžeš zvítězit," řekl nakonec. "Lid nebude nečinně přihlížet, jak se země řítí do záhuby. Půjdou za mnou."

"Mluvíš tak sebejistě, až bych si málem myslel, že vidíš do budoucnosti," ušklíbl se Starinov. "Jako svatý Vasilij."

Pedačenko se pár dlouhých vteřin nehýbal a měřil si Starinova studeným pohledem svých modrých očí. Pak pokrčil rameny, prudce se otočil a odkráčel po dlážděném náměstí ke svým strážím.

Starinov ho sledoval, dokud nezmizel ve tmě, a pak se vydal opačným směrem.

33.

WASHINGTON D. C.
28. LEDNA 2000

Světlo vzplálo na vršku vyumělkovaného dómu Kapitolu. Rudá žárovka žhnula nad severními dveřmi. Ze zvonu ve sněmovně zazněl jeden dlouhý tón. Vůdci senátní většiny a menšiny se obřadně pozdravili a pak se odebrali do svých předních lavic, jež od sebe dělila středová ulička. Organizační místopředseda, úředníci a tajemníci zasedli, viceprezident uchopil do ruky předsednické kladívko, nenápadné kamery televizní společnosti C-SPAN ožily a ctihodní senátoři se ztišili, aby další zasedání mohlo začít.

Roger Gordian se z galerie díval, jak se první řečník, senátor Bob Delacroix z Louisiany, ve svém tmavém obleku se škrobenou důstojností vydal k pultíku a jak ho v náležitě uctivé vzdálenosti následovali dva mladí, ulízaní asistenti.

Vycpaný medvěd černý, kterého asistenti každý za jednu stranu táhli, měřil dobrých sto osmdesát centimetrů a na sobě měl zápasnické trenýrky s vyšitým kladivem a srpem, emblémem dávno zaniklého Sovětského svazu.

"Přátelé a kolegové, dnes vám chci představit Borise Medvěda zápasníka," zahřímal Delacroix do mikrofonu. "Ty staré trenky mimochodem vytáhl proto, že mu padnou daleko lépe než ty nové!"

Potlačovaný smích a potlesk na jeho straně uličky. Pohledy stranou a útrpné vzdechy na straně druhé.

"Boris na první pohled vypadá jako milý medvěd, ale nenechte se ošálit. I když jí jako Otesánek, pořád má hlad. To proto, že každý den je větší a silnější... a věřte mi, jednou ukousne ruku, která ho krmí."

Gordian potlačil zhnusený povzdech.

Dámy a pánové, pomyslel si, vítejte v našem šapitó.

"Povím vám o Borisovi krátkou pohádku. Není hezká a není pro lidi s choulostivým žaludkem. Ale lidičky, člověk se z ní může poučit," pokračoval Delacroix. "Bylo nebylo, Boris měl takový hlad, že by snědl celý svět, nebo si to aspoň myslel. Nic ho neutišilo! Jedl a jedl a jedl, až se tak nafoukl, že praskl. Tehdy k němu přišel hodný strýček Sam, naordinoval mu dietu doktora Volnotrha, naučil ho dobrým způsobům, jak se civilizovaně chovat, a snažil se ho přesvědčit, že mu přejídání nesvědčí."

Znovu se ozval pobavený smích od více než poloviny přítomných senátorů. Zbytek vypadal rozpačitě.

"Vážení a milí, pár let to vypadalo, že dieta funguje. Boris dokonce zhubl tak, že se vešel do trenýrek červenobílomodrých, jako má strýček Sam, jenom ty pruhy šly jinak po sobě, aby nikdo nemohl říkat, že se po něm opičí!" zvedal

se Delacroixův hlas do výšek klenutého stropu sněmovny.

Gordianovi najednou připomněl Burta Lancastera v Obchodníku s deštěm. Anebo se mu vybavil ten další film, v němž Lancaster hrál kazatele, který objíždí město za městem se svým cirkusovým stanem? A neuvěřitelné na tom je, že to Delacroixovi vychází. Přestože kázal věřícím a zpola přesvědčeným, ti už vypadali rozohnění.

"Ale pak nám Boris zase zvlčil," pokračoval Delacroix. "Zase dostal hlad. Jenže tentokrát si zvykl žebrat o jídlo od strýčka Sama, jako ti grizzlyové v Yosemitském parku, kteří si pro jídlo chodí přímo do vašeho stanu. A strýček Sam, ta dobrá, štědrá duše - až příliš štědrá, podle mě - se nedokázal zatvrdit a říct ne. Chápejte, Sam se nechal přesvědčit, že když si Borise podrží u stanu, když ho nechá chlopněmi nahlížet, co celičký den dělá, Boris se postupně naučí, jak se postavit na vlastní nohy. Věřte tomu nebo ne, ale strýček Sam mu dal stovky tisíc tun jídla. Desítky milionů dolarů. Slyšeli jste mě dobře, desítky milionů, jen aby se poflakoval kolem. A víte, co se stalo? Dokážete to někdo uhádnout? Boris se proti němu obrátil. Boris se vplížil do stanu a spáchal něco tak hrůzného, něco tak nepředstavitelného, že se stěží můžu odhodlat, abych vám to tady vylíčil. Ale já musím, víte, já musím. Protože někteří z vás si neuvědomili, že můžete medvěda vytáhnout z trenýrek se srpem a kladivem, ale že nikdo nedokáže vytáhnout srp a kladivo z něj!"

Napjaté ticho v sále. V této chvíli si už každý senátor přečetl dokument zpravodajských služeb, který přikládal zodpovědnost za krvavou lázeň na Times Square ministru Baškirovi. A všichni dobře věděli, kam Delacroix míří.

Gordian si uvědomil, že i on se naklání kupředu, jak ho to divadýlko upoutalo. Už předtím ho napadlo, jestli Delacroix v tomto bodě ukončí scénku s Borisem, jestli snad trochu ubere na teatrálnosti, ale nic takového se jistě nestane. Tenhle senátor pocházející ze starofrancouzských usedlíků v Louisianě bude showman až do konce.

"... jedné noci, kdy Sam přestal být ostražitý, v noci, kdy oslavoval, v noci, která měla být o naději, míru a modlitbách za zářivé nové století, se vkradl do Samova stanu a zaťal zuby hluboko do jeho těla," vyprávěl Delacroix. "Škubl a vytrhl z něj kus masa, těžce ho zranil a zjizvil ho tak hrozně, že ta bolest nikdy neutichne. Nikdy! A víte co? Držte se v sedadlech oběma rukama, moji drazí přátelé, držte se co nejpevněji, protože to, co vám budu vyprávět dál, je opravdu neuvěřitelné." Delacroix rázně vyšel před pódium, přehnaně zaklonil hlavu a pohledem přejížděl celou velkou místnost. "Posloucháte mě? Držíte se? Tak dobře, tady to je - medvěd měl tu drzost, že druhého dne přišel a dělal, jako by se nic nestalo. Přišel žebrat o další jídlo! A někteří lidé, někteří pošetilí a nerozumní lidé - nebudu je jmenovat, ale víme, o koho jde - chtějí, aby strýček Sam zavřel oči a udělal to!"

Delacroix teď přešel k medvědovi a vzal ho za ramena. "Ale já to tak nenechám. Rozmyslete se, komu budete fandit, rychle se rozhodněte, protože já jdu s Borisem do ringu. Já si to s ním rozdám. Ukážu mu, že dny, kdy ho strýček Sam krmil, jsou sečteny a že by se raději měl sebrat a odtáhnout jednou provždy!"

Gordian si myslel, že je připravený na všechno, úplně na všechno, ale z toho, co viděl, mu lezly oči z důlků.

"No tak, Borisi, dej se do mě, bojuj se mnou, jestli můžeš!" chrlil ze sebe Delacroix málem s pěnou u úst.

A pak s rozběhem, s vlajícími šosy od fraku, s jazykem kravaty, který mu pleskal přes rameno, skočil Delacroix na medvěda, srazil ho k zemi, obemkl ho pažemi a válel se tam před očima shromážděných senátorů, před šokovanými diváky na galeriích pro veřejnost a televizními kamerami, dokud se nepřekulil na hřbet vycpaného zvířete a nepřitiskl ho k zemi.

"Skončils, Borisi!" zařval. "Skončils!"

A když se tak díval na zmámené tváře senátorů a při pomyšlení na to, jak

tohle zamíchá s veřejným míněním, jakmile se to dostane do večerních zpráv, Roger Gordian si s hrůzou uvědomil, že by to tak klidně mohlo dopadnout.

34.

NEW YORK
29. LEDNA 2000

No tak, Borisi, dej se do mě, bojuj se mnou, jestli můžeš! Ještě málem čtyřiadvacet hodin poté, co zhlédl dryáčnický Delacroixův výstup na podlaze Kapitolu, nedokázal na něj Gordian zapomenout. Zčásti proto, že se mu jeho předpověď splnila - senzacechtivá média se na něj vrhla jako vosy na med a večerní zprávy každé stanice přinesly jako první zpravodajství z Kongresu. Totéž platilo o CNN, kde se navíc ještě protřásalo v diskusních pořadech Inside Politics, Crossfire a Larry King Live, jakož i v pravidelném pořadu o desáté hodině večerní, který sledoval průběh vyšetřování útoku na Times Square.

To se Delacroixovi muselo nechat. Ještě než úspěšně kandidoval na senátora, dvakrát zastával funkci starosty New Orleansu, a do Washingtonu si s sebou přivezl velký a třpytivý kufr plný masopustního elánu - a s ním i jemný čich na public relations. Obojí dokázal v politice unikátně a nenapodobitelně využít.

Gordian se teď pokoušel uvelebit v sedadle letadla, které ani v první třídě nebylo stejně pohodlné jako křeslo u jeho psacího stolu, a zkoušel se soustředit na něco jiného než na potenciální důsledky včerejšího zasedání Kongresu. Ale z jeho potíží nebylo úniku. Jak zněl ten verš z Yeatsovy básně? Vše se rozpadá, střed nemůže vydržet. Přemýšlel o tom, jak mluvil s Ashley, ještě než odletěl do Washingtonu.

Celý měsíc už žila v sestřině bytě v San Francisku a chtěla podniknout kroky k tomu, aby "dala dohromady" jejich manželství. Dokud ho na silvestra neopustila, ani si neuvědomoval, že by bylo vážně v nepořádku. Potřebovalo trochu doladit, ale to bylo všechno. A teď se musel vypořádat s představou, že se bude muset podělit o důvěrná fakta z jejich soukromí s třetí stranou, jejíž profesi nedůvěřoval. Otevřít se naprosto cizímu člověku.

Gordianovi to připadalo jako bolestivá a traumatizující ztráta času. Byl s Ashley ženat už skoro dvacet let. Vychovali skvělou dceru. Jestli si nedokážou ve společném životě poradit, jak by to za ně mohl udělat někdo cizí? Vzpomněl si na terapeuty, ke kterým chodil po osvobození z "Hanojského Hiltonu", protože mu samo letectvo naordinovalo tenhle nekonečný a nesnesitelný dekompresní program. Ty vzpomínky v něm velkou důvěru nevzbuzovaly. Předpokládal, že to některým lidem hodně pomohlo, to jistě, ale jemu terapie nepřinesla nic. Vůbec nic.

Jenže pořád se potřeboval rozhodnout. A věděl, že špatné rozhodnutí by mohlo znamenat, že ho Ashley opustí navždy. Letuščin hlas ho vytrhl ze zamyšlení.

"Odlétáme za deset minut, takže se prosím přesvědčte, že je vaše příruční zavazadlo v přihrádce nad vámi nebo pod sedadlem před vámi."

Kde se sakra Nimec fláká? Hned co mu Pete pozdě večer zavolal do hotelového apartmá, Gordian si vyměnil svoji letenku za nonstop zpáteční let z Washingtonu do San Franciska a rezervoval si spoj, díky němuž se sice dostane do New Yorku na Kennedyho letiště, ale jinak se vinou časového posunu vůbec nevyspí. Stejným letadlem poletí Nimec. Nebo aspoň měl letět. Pete mu říkal, že pro něj má něco důležitého, a chtěl mu to donést osobně. A to co nejdříve. Byl odjakživa tak zatraceně tajnůstkářský? Nebo to bylo tím, napadlo Gordiana, že sám ještě nikdy nebyl tak rozdrásaný a netrpělivý? Věděl, že Petovo vyšetřování v New Yorku pořádně poskočilo, a stěží by Na Gordianův klín

dopadla obyčejná obálka z manilového papíru a vyrušila ho tak ze soustředění. Když vzhlédl, Nimec stál v uličce nad ním.

"Promiň, že jdu tak pozdě," omlouval se. "Zácpy u letiště."

"Ani na chvilku jsem o tobě nepochyboval," tvrdil mu s pokerovou tváří. Zvedl obálku. "Tak tohle jsi mi po telefonu ohlásil?"

Nimec přikývl a strčil svou tašku do přihrádky u stropu.

"Můžu ji otevřít teď hned, anebo mám počkat až do Vánoc?" zeptal se Gordian.

Nimec si sedl. V ruce držel místní plátek, na jehož titulní straně se pod titulkem skvěla fotografie s Delacroixem.

"Tak dlouho ne," poradil mu. "Ale počkal bych s tím, dokud se nedostaneš do své kanceláře."

Gordian si poklepal obálkou o koleno a zhluboka se nadechl.

"Tak, napnutý už jsem dost, takže ven s tím, co v ní je?"

Nimec se usmál.

"Velmi dobré zprávy o velmi špatných lidech."

35.

KALININGRAD RUSKO
30. LEDNA 2000

Milostný poměr s Megan Breenovou přišel Maxovi Blackburnovi stejně nečekaný jako blesk z čistého nebe; ne že by jedné noci rozloupl oči a zjistil, že s ní leží v jedné posteli, ale zas tak moc odlišné to nebylo. Kdyby mu někdo před měsícem, dokonce i před týdnem řekl, že právě teď bude ležet nahý v posteli, sledovat ji, jak si vykračuje po místnosti jenom v jakémsi kimonu, obdivovat její dlouhé, hříbecí nohy a přemýšlet o těch věcech, co dělali včera v noci, a uvažovat, jak rád by si ji právě teď přitiskl k sobě, určitě by se mu vysmál. Nepravděpodobnější pár by si stěží někdo mohl představit - z bitev zjizvený bývalý důstojník SAS a intelektuálka z nejprestižnějších amerických univerzit.

V minulosti se nijak nepřátelili a vůbec nejhorší na tom bylo, že ani teď si tím nebyl jistý. Nebyl si ani jistý, že by toho měli moc společného kromě neochvějné věrnosti Rogeru Gordianovi, zaměstnání, jež si od nich vyžadovalo, aby se trmáceli tisíce mil od domova do země, v níž ani jeden z nich nenalézal zvláštní zalíbení, a fyzické přitažlivosti, která jim nedala spát od chvíle, kdy si ji oba uvědomili. Málem se neznali, málem nevěděli, o čem si povídat, když nemluvili o práci, a přesto byli vášniví a skoro nenasytní milenci. Aspoň v tom byli zcela zajedno.

"Už budu muset jít, Maxi," sedla si na kraj jeho postele. "Scull se se mnou chtěl ráno sejít v komunikačním centru."

Opřel se o čelo postele. "Vždyť je teprve sedm ráno."

"Brzo ráno," upřesnila. "Co ti mám na to říct? Scull to s lidmi umí a ti mu přirozeně chtějí vyhovět."

"A co hoří tentokrát?"

"To záleží na tom, na co se ptáš." Pokrčila rameny. Pohledem zachytil, jak látka kimona lehce zakrývá křivku jejího ňadra. "Je to jen pár dní, co mu dělalo vrásky, že až příliš mnoho techniků předělává software na sálových počítačích pro databáze Politiky. Má pocit, že tahle operace odsává personál i technické prostředky od prací na dokončení satelitního spojení... které by podle něj mělo mít absolutní prioritu."

"A jeho poslední potíž?"

"Vychází z té první. Tvrdí, že vzhledem k tomu, jak jsme upřednostnili zpravodajskou práci a vlastním přičiněním se ocitli ve výbušné mezinárodní situaci, je naše ochranka příliš roztažená. Počítám, že mě vezme na velkou

okružní cestu, aby mi to dokázal, a pak na mě bude naléhat, abych nechala bezpečnostní jednotky posílit."

"Netušil jsem, že takové věci spadají do jeho kompetence," usmál se Max. "Vlastně mě napadá, že bych to měl mít na starost já. Jestli se moc nemýlím, tak jsem zástupce ředitele projektu Meč."

Položila mu ruku na hruď. Její dotyk byl chladivý, a přitom ho svým způsobem rozehříval. Napadlo ho, že to byla přibližná, nicméně adekvátní metafora jejich vztahu.

Ne, pomyslel si. Ne vztah, ale románek. To je mnohem lepší slovo.

"Scull občas nedokáže poznat, kde jeho pravomoci končí. A protože rozkazuje už tak dlouho, nikdo z jeho podřízených to taky nevidí," usoudila.

"Zajímalo by mě, jestli se mu už doneslo, že spolu spíme," nadhodil Max. "Přesně něco takového by ho vytočilo."

Vypadalo to, že ji tahle úvaha pobavila. "To si opravdu myslíš?"

"Scull tu zkejsnul a už delší dobu má náladu pod psa. A když je mu mizerně, nevidí rád, když si jiní mužští užívají."

"Nebo ženy."

"Jsem rád, že pocity jsou obapolné."

"To je možná ještě slabé slovo."

Mrkla na peřinu u jeho pasu, viděla, jakou reakci její dotyk vyvolal, a věnovala mu lehce překvapený, leč nestoudný pohled.

"Božínku," divila se na oko. "Nechtěla jsem tě odvádět od naší konverzace."

Podíval se na sebe. "Semper fi."

"Promluvil opravdový mariňák." Pořád se usmívala, jako ta kočka, co sežrala kanárka. "No, jestli bych se mohla ještě vrátit k předchozímu předmětu hovorn, jak bychom se měli postavit ke Scullovým obavám? Tedy k těm oficiálním."

Blackburnovi blesklo hlavou, že teď by se o tom nechtěl bavit. Nechtěl se o tom bavit, tečka. A ona to dobře věděla.

Jemně jí prstem přejel přes stehno, dostal se k lemu kimona a napadlo ho, jestli by neměl zajet výš.

"Tak já bych tě kupříkladu rád přesvědčil, abys mu zavolala a odložila schůzku o půl hodinku později."

"To by se mi taky zamlouvalo, a proto už tě výš nepustím," sevřela mu záděstí. "Vážně, jaký z toho máš pocit?"

Vzdychl, jak byl frustrován a snažil se to nedat najevo.

"Já ti nedokážu říct, jestli se kvůli těmhle pracím bude muset spuštění stanice odložit. Na rozdíl od Sculla se držím svého kopyta. Ale v tom, že by se ostraha měla posílit, má pravdu. Vážně si nemůžeme namlouvat, že činnost Meče je čistě obchodní."

"Předpokládám, že i ty si myslíš, že potřebujeme další lidi."

"Ne nutně. Prozatím bych se klidně spokojil s nižšími stavy, soustředil se na reorganizaci a zpřísnění režimu. Hodně se dá dosáhnout-"

Vyzvánění telefonu vedle postele ho uťalo uprostřed věty. Megan se na něj zadívala.

"Nemyslíš, že je to Scull, že ne? Chci tím říct, měl by tu drzost a zavolal tobě, když by se chtěl spojit se mnou?"

"Schopný by toho byl," pokrčil Blackburn rameny, sáhl po telefonu, ale pak nechal ruku na sluchátku. "Jestli to opravdu je Scull, chceš, abych mu vynadal?"

"Jestli je to on, seřvu ho na tři doby," vymínila si.

Pousmál se a zvedl sluchátko.

"Haló?"

"Promiň, že tě vyrušuju, já vím, že v Kaliningradu je ještě brzo ráno. Ale tohle nesnese odkladu," ozval se hlas na druhém konci linky.

"Ne, ne, to je v pořádku."

Blackburn se otočil k Megan, zakryl sluchátko a nehlasně vyslovil "Gordian".

Na její tváři se objevil zvláštní výraz. Byla to jen divoká představa, anebo se ona nevzrušená Megan Breenová začervenala? Náhle se mu vybavila šeptanda, že po Rogerovi vskrytu toužila od té doby, co vstoupila do firmy. A mohly by ty klepy být opodstatněné? A pokud ano, je to jeho věc? A proč by ho to mělo zraňovat?

"Maxi, vzpomínáš si na tu bandu, po které Pete šel?`` zeptal se Gordian obezřetně. "Tu, která se vetřela na novoroční večírek?"

"No, řekněme že ano."

"Máme jejich popis a víme, jak se dostali dovnitř a ven," pokračoval Gordian.

Blackburn se narovnal.

"Měli bychom radši pokračovat v mé kanceláři, mám tam bezpečnější linku," zarazil ho. "Teď to položím a hned ti zavolám."

"Budu čekat," řekl Gordian a zavěsil.

Blackbum odhodil peřinu, přehodil nohy přes kraj postele a pospíšil si ke skříňce s oblečením.

"Co tak najednou?" optala se Megan zmateně.

"Radši se obleč," poradil jí a vklouzl do kalhot. "Řeknu ti to po cestě."

36.

KREML MOSKVA
1. února 2000

Když Jevgenij Baškir vešel do jeho pracovny, Starinov stál s rukama sepjatýma za zády u okna proti dveřím a díval se, jak se sluneční paprsky v ostrých úhlech odrážejí od kulovitých zlatých bání chrámu Nanebevzetí Panny Marie.

Na Starinovově velkém mahagonovém psacím stole ležela svázaná zpráva. Písmena na její první stránce azbukou hlásala TAJNÉ.

Baškir za sebou tiše zavřel, odkašlal si a udělal dva kroky po kavkazském koberci s medailónovým vzorem. Jako vždy se mu vybavila bohatá historie přilehlých prostor. Kolik carů a jejich ministrů tu za ta staletí stálo jako teď on se Starinovem?

"Jevgeniji," oslovil ho Starinov, aniž se k němu obrátil. "Na minutu přesně, jako vždycky. Jsi jediný člověk, který je posedlý dochvilností stejně jako já."

"Staré zvyky z vojny mají tuhý kořínek," odpověděl Baškir.

Starinov přikývl a dál svíral propletené prsty.

"Ta zpráva," řekl ztěžka. "Četl jsi kopii, kterou jsem ti poslal?"

"Četl."

"To není všechno. V americkém parlamentu byl předložen návrh zákona. Ten by přinutil prezidenta, aby ukončil jakoukoli potravinovou pomoc naší zemi, a vedl by k úplnému ekonomickému embargu. Obchodní svazky mezi našimi dvěma zeměmi by byly zpřetrhány."

"Já vím."

"Bylo mi řečeno, že se těmto sankcím můžeme vyhnout, jestli poženu před soud člověka, kterého Američané označili za původce odporného spiknutí a masakru. Člověka, který by si jistě zasloužil ten nejtvrdší trest, pokud by se obvinění proti němu prokázala."

V místnosti se snad na dvě minuty rozhostilo ticho. Baškir se nepohnul. Starinov nespustil oči z katedrálních dómů, které připomínaly koruny.

"Jenom jednou," pokračoval nakonec a svěsil hlavu, "bych chtěl mít zase tu sebejistotu, kterou jsem míval v mládí. To nejistota opravdu všechno dříve či

později zamlží, takže jdeme do hrobu s tím, že víme méně než v dětství?"
Baškir chvíli vyčkával a díval se Starinovovi do zad.
"Tak s tím skoncujme," řekl nakonec. "Jestli se mě potřebuješ ptát, tak to udělej."
Starinov potřásl skloněnou hlavou. "Jevgeniji -"
"Zeptej se mě."
Starinov ztěžka vydechl. Pak se obrátil a smutně se zadíval na Baškira.
"Chci vědět, jestli se ta zpráva od Američanů zakládá na pravdě. Chci vědět, jestli jsi zodpovědný za pumový útok v New Yorku," pravil prezident. "Chci to slyšet ze tvých rtů, na tvou čest."
"Pravdu," opakoval Baškir.
Starinov znovu přikývl.
V Baškirových očích se zablesklo. "Kdybych byl člověk, který by zbabělým teroristickým útokem nechal zabít tisíce lidí, který věří, že politické cíle ospravedlňují vraždění bezbranných žen a dětí - ať už jsou to Američané, Rusové nebo nevinní občané kterékoli jiné země -, jak bys mohl důvěřovat mému čestnému slovu? A jak by sis mohl vážit našeho přátelství? Dělalo by člověku v pozadí tak podlého puče proti tobě, muži, který by tě dokázal úplně zradit, větší potíže na takovou otázku zalhat?"
Starinov se lítostivě usmál. "A já myslel, že se tady ptám já."
Baškir dál stál na místě, naprosto strnulý. Ve tváři mu trochu škubalo, ale to bylo všechno. Po chvíli znovu promluvil.
"Tady máš svoji pravdu, Vladimíre. Svou nedůvěrou k americké vládě jsem se netajil. Nesouhlasil jsem s tvou politikou otevřených dveří vůči americkým investorům. Stále se ještě hlásím k základním ideálům komunismu a jsem přesvědčen, že musíme navázat pevnější vztahy s Čínou, národem, s nímž sdílíme skoro šest a půl tisíce kilometrů hranic. Tyhle věci říkám veřejně. Ale také se mi hnusí terorismus. A jako ministr tvé vlády jsem vždycky jednal tak, abych dle svého přesvědčení co nejlépe hájil tvé zájmy. Rozpitvej mě, jestli chceš, a vyházej všechny kousky, které by mě stavěly do lepšího světla. Myslím, že to je pro tebe ta pohodlnější možnost. Ale očekával bych, že mě budeš soudit jako osobnost. Jako osobnost, kterou jsem byl celá ta léta, co jsme se znali." Odmlčel se. Jeho oči se zpod hustého obočí zabodly do Starinova. "S tím bombovým útokem nemám nic společného. V životě bych si nezačal s původci takové ohavnosti. Mluvíš o mé cti? Už se nikdy nenechám zneuctít tím, že bych znovu odpovídal na otázku, kterou jsi mi položil. Zavři mě do vězení, nechej mě popravit... nebo to nechej na Američanech, to bude daleko příhodnější. Domluvil jsem."
Ticho. Starinov si ho rozvážně měřil z druhého konce místnosti a záplava tvrdého zimního světla rámovala jeho siluetu proti oknu.
"Příští týden odjedu na svou daču na pobřeží," odtušil. "Potřebuji být sám a přemýšlet. Spojené státy vyvinou intenzivní nátlak a tady doma se k nim připojí ti, kteří budou chtít kapitulovat. Ale my už si najdeme způsob, jak se proti nim postavit. Ať už udělají cokoli, my se nevzdáme."
Baškir na to škrobeně, takřka neznatelně přikývl.
"V tom případě máme před sebou hodně práce," upozornil ho.

37.

ANKARA TURECKO
7. února 2000

Namik Ghazi se vsedě protahoval s rukama za hlavou, sluneční paprsky sálající z okna kanceláře ho šimraly na tváři, nohy měl křížem pod stolem a před sebou na pijáku blýskavý stříbrný podnos. Na podnosu stála jeho ranní sklenička kořeněného vína, glazovaná mistička se směsí oliv a přepečlivě

složený plátěný ubrousek. Řecké olivy byly naložené v oleji. Byly lepší než španělské odrůdy a vysoce převyšovaly místní. Jejich zásilku dostal teprve včera, a i když ho doprava po moři stála malé jmění, vůbec nelitoval. Nevěřili snad Řekové a Římané, že olivy jsou darem od bohů, že chrání před nemocemi a uchovávají mládí a potenci? Není to ovoce, které roste ze snítek míru? Jestli jejich zásoba nevyschne a pokud na něm jeho manželka a milenka nebudou aspoň občas šetřit něhou, prožije poslední třetinu svého života jako šťastný člověk. Americký a evropský personál ze základny UpLinku pro Blízký východ si ho často dobíral, co se skladby jeho snídané týče, ale co ti vlastně věděli? Zastával názor, že jejich koloniální dědictví jim zabránilo vyzrát v plnohodnotné lidi. Ne že by proti nim samozřejmě něco měl. Byl benevolentním manažerem. Většinu z nich toleroval, pár jich měl rád a s hrstkou se přátelil. Arthur a Elaine Steinerovi byli kupříkladu častými hosty v jeho domě, dokud mu je Roger Gordian nepřevelel do Ruska. Ale i když to byl milý pár... no, gurmáni rozhodně nebyli.

Aya, ale ti lidé ze západu si nikdy neodpustili hodnotové soudy. Jako kdyby jejich vkus v jídle, pití a milování byl založen na nějakém empirickém standardu. Komentoval snad kdy on bezbožné požívání smaženého vepřového s vejci k snídani? Jejich zálibu v krvavém, rozemletém kravském mase, které měli k obědu a večeři? Tu vulgární módu jejich žen... Kterého zvrhlíka napadlo, že by se ženské tělo mohlo odít do kalhot? Aya, aya, ti západáci. Jak se troufale domnívají, že oni dokážou sepsat všeobjímající definici světského potěšení. Jeho den začínal a končil olivami a vínem a takřka všechno mezi tím byla dřina a boj!

Melancholicky si vzdychl, rozpletl prsty, naklonil se ke stolu a přehnaně opatrně vybral olivu z misky. Rychle si ji vsunul do úst a začal žvýkat, přivíraje oči z té rozkoše, když se mu její chuť rozlila po jazyku.

V tom okamžiku zapípal interkom. Ghazi ho odmítl vzít na vědomí.

Znovu zapípal, prostě ho nenechal na pokoji. Zamračil se a zmáčkl blikající tlačítko.

"Ano, co je?" zeptal se mrzutě a vyplivl pecku do ubrousku.

"Volá Ibrahim Bayar, pane," oznámila mu sekretářka.

Její hlas byl jako vždy příjemný a klidný. Jak k ní jen mohl být tak příkrý?

"Díky, Rizo, já si to vezmu."

Zvedl sluchátko a najednou se ho zmocnila zvědavost. Šéfa oblastních bezpečnostních sil přiděli do týmu Politika sám Blackburn. Co se děje?

"Giin aydin, Ibrahime. Tak co, pokročili jste v pátrání po černých ovcích?"

"Pokrok je slabé slovo," odpověděl Ibrahim. "My jsme našli úkryt přinejmenším jednoho teroristy. Možná dokonce té ženy."

Ghazimu srdce poskočilo.

"Kde?"

"Kurdské útočiště poblíž Derinkuyu. Právě teď jsme ve vesnické hospodě Hanedan. Další podrobnosti ti povím později."

"Budeš potřebovat víc mužů?"

"Právě proto volám. Pošli mi tři týmy a ať je Tokat mezi nimi. Tohle by mohlo být náročné."

"Hned se do toho dám," ubezpečil ho Ghazi. "A Ibrahime?"

"Ano?"

Ghazi si olízl rty.

"Dávej na sebe pozor, příteli a bratře."

38.

KAPADOCIE SEVEROVÝCHODNÍ TURECKO

9. ÚNORA 2000

Už předtím, než před čtyřmi tisíci lety osídlili oblast Chetité, jeskynní lidé věku bronzového razili tunely do podivných vulkanických dómů, kopců, kuželů, štíhlých jehel a vrásčitých masivních hřbetů Kapadocie a vyvrtali tak propojený systém podzemních obydlí, jejichž místnosti a chodby se táhly celé míle pod vápenným tufem a v nichž mohlo samostatně bydlet až několik set lidí. U obytných částí nechyběly ložnice, obývací místnosti a kuchyně, dokonce ani svatyně, stáje, sklady, dílny a vinné sklípky. Našly se tu nemocnice, kostely i vězení. Vchody, římsy, balkóny, schody a pilíře; fresky a sochy, dokonce i nábytek jako stoly, židle, lavice a vyvýšené plošiny na spaní byly všechny vysekány z pevného, leč tvárného kamene. Miniaturní štěrbiny ve zdech mezi jednotlivými komplexy umožňovaly komunikaci při každodenní práci a v bouřlivých dobách skýtaly efektivní systém pro varování.

Za dlouhá staletí římské okupace našly v plástovité podzemní megalopoli útočiště před perzekucí různorodé domorodé kmeny a poté i raní křesťané, mezi nimiž byl podle pověstí i apoštol Pavel. Později se sem před ukrutnostmi mongolských, arabských a otomanských nájezdníků uchýlily poustevnické řeholní řády. V několika posledních desetiletích odkryli archeologové izolované části - obdobu dnešních čtvrtí, měst a městských aglomerací - a v několika málo případech je zpřístupnili turistům. Ovšem některé části komplexu zůstaly buď neobjeveny, anebo je znali jen místní pastevci. Pár si jich zabrali Kurdové, kteří proudili z Iráku těsně po válce v Perském zálivu, a dodnes fungují jako skryté pevnůstky oddílů kurdské domobrany, jež je nesmiřitelným nepřítelem turecké vlády a jejích spojenců... mezi nimiž jsou z řady příčin i Spojené státy.

Když už z žádného jiného důvodu, tak kvůli tomu jsou umělé jeskyně jižně od Derinkuyu ideálním útočištěm pro Gileu Nastikovou a jejího bratrance Koruta Zelvu po pumovém útoku na Times Square, pomyslel si Ibrahim a popohnal koně kupředu po rozeklaném úbočí. V těchto izolovaných oblastech žilo mnoho kurdských sympatizantů, horalů, kteří nedůvěřovali nikomu než svým známým a kteří by nelibě nesli jakékoli vměšování do místních záležitostí. Dokonce i ti, co zůstávali politicky neutrální, by nechtěli mít nic společného se skupinou, která sem přišla stíhat teroristy.

A protože byl na tomhle izolovaném území zástupcem Rogera Gordiana, Ibrahim se bál, že pokud jeho jezdce spatřili místní domorodci, ti řezníci takřka jistě dostali echo.

Jeho kůň vytrvale cválal a jeho svalnaté, zpocené boky se pod jeho třmeny vlnily jako olej. Slunce se mu pořádně opíralo do ramen a vzduch se nad terénem stříbřitě tetelil... nad pustinou tak nehostinnou a rozpukanou, že by jí nedokázalo projet nic na kolečkách - ani terénní vozidla, dokonce ani jejich malá kolona rychlých útočných vozidel, která ze všeho nejvíc připomínala buginy pro motokros.

Jsou tu ničím nepřerušované úseky, které jako by existovaly v kapsách věčnosti, pomyslel si Ibrahim. Úseky, které vzdorují změně na elementární úrovni, kde končí cesty a telefonní linky a kde se široko daleko dá cestovat jen na koni, anebo vůbec ne. Země byla nekompromisní - buďto se člověk přizpůsobil, nebo byl poražen.

Ibrahim jel dál a rukama volně svíral uzdu. Krk jeho koně klesal a zase se zvedal, klesal a zase se zvedal v nevzrušeném, kolébavém rytmu. Po jeho pravici i levici bušila do země kopyta koní jeho druhů a odhazovala hrudky oblázků a popelavé půdy. Muži na sobě měli světlé šedohnědé maskáče a ozbrojeni byli puškami M-16 s granátomety M234. Kolem krku měli zavěšené plynové masky a ochranné brýle.

Snad kilometr před nimi se zvedal z okolního terénu klenutý masiv. Řada plástvovitých otvorů v jeho vysokých stěnách kdysi vedla do zařízených pokojů karavenseraje. Obchodníci na cestách se tu načas zastavovali a přiváželi

zásoby městům pod zemí; z horních prostor tam sestupovali chodbami po stovkách schodů.

Ibrahim věděl, že tyto chodby teď budou plné škorpionů těch lidských i těch obyčejných. A jeho tým měl vyhnat z úkrytu a zajmout ty nejnebezpečnější tvory, aniž by jediného z nich zabil. Jejich kořist ovšem žádné takové skrupule mít nebude.

Pokud by ta zvířata dostala příležitost, povraždila by ho i jeho muže do posledního a nechala jejich těla hnít na neúrodné zemi.

No, žádný boj ještě nebyl spravedlivý ke všem stranám. Ibrahim a jeho spolubojovníci znají svůj úkol a budou se snažit ze všech sil, aby ho splnili. Zbytek je v rukou Alláhových.

Škorpioní hnízdo leželo před nimi a oni se k němu v pouštním tichu rychle blížili.

***

Vrátný z hotelu Hanadan vyjel z vesnice za úsvitu, jen s malým náskokem před těmi cizinci, kteří přijížděli v posledních dvou dnech. Využíval málo známé zkratky mezi úbočími té hrozné měsíční krajiny a neúprosně svého koně štval k té vyvýšené, oblé terase, která sloužila jako hlavní vchod do podzemního úkrytu. Byly tu ještě další králičí nory, kterými se dalo dostat do podzemních prostor, ale většina jich vedla chodbami, které za staletí lidé zatarasili nebo zavalili.

Korut jistě rozmístil většinu svých hlídek u terasy a bylo potřeba je varovat. Aya, a to velmi rychle.

Mladý zaměstnanec hotelu vrhl pohled přes rameno, zahlédl ozbrojené jezdce a jejich koně jako malé, pohyblivé tečky, za nimiž se táhly spirály pouštního prachu. Nevěděl, kdo je vyštval na lov - jeho nebo další vesničany to skutečně nezajímalo. Gilea a Korut se vrátili do Derinkuyu před několika týdny; potřebovali chráněné útočiště, a toho se jim také dostalo. Gilea a Korut byli s jeho lidmi pokrevně a klanově spřízněni, a tak jim byli povinováni věrností až za hrob.

On je nezklame. Dostane se k nim dřív než jejich pronásledovatelé a varuje je před hrozícím útokem, i kdyby pod ním měl kůň padnout.

Ať už jeho příbuzní udělali cokoli - cokoli, nic mu nezabrání, aby jim pomohl utéct.

***

Korut do svého kalašnikova se sklopnou opěrkou zarazil zásobník o třiceti nábojích, přehodil si samopal přes rameno a rozběhl se chodbou, kde se jeho kroky slabě odrážely od poďobané a razežrané kamenné podlahy. Před několika minutami ho nervózní zvýšený hlas varoval skrz štěrbinu před útokem. Cizinci přicházejí pustinou, ani ne kilometr na jih, a každou vteřinu jsou blíž. Ta smíšená skupina Turků, Američanů a Evropanů vyjela z vesnice dneska ráno.

Měli velké štěstí, že Gilea už odjela a nechala ho tam, aby naverboval a vycvičil nové agenty. Teď už jistě v Amasře na severním pobřeží nastoupila na miniponorku a je někde v polovině Černého moře.

Nemyslel si, že by útočníci byli z CIA nebo Interpolu. Ti by přiletěli helikoptérami, možná i v letadlech, ale ne koňmo. Téhle jednotce i přes její mezinárodní složení velí lidé, kteří znají tenhle kraj a užívají místní hluboce zakořeněnou taktiku. Že by to byla ta záhadná organizace, o níž byl informován a která vybílila Romovu kancelář v New Yorku?

Nemohl se o tom nijak přesvědčit a nakonec - co na tom záleželo? Vyčmuchali ho, našli ho a teď po něm jdou.

Korut se jen modlil, aby se dočkal toho, že ještě budou litovat.

***

Automatické zbraně na útesu se Ibrahimovi prozradily svými odlesky, ještě než vypálily první salvu. Pak zahlédl střelce v ústích jeskyň - samopaly je kopaly do ramenou a z jejich hlavní s rachotem vylétala jedna dávka za druhou.

Prudce koni přitáhl uzdu, až se zvedl na zadních a zastavil, přičemž máchl

rukou nahoru a dolů. Ostatní muži se přidali k němu, jejich koně frkali a ržáli, jak dávky ze samopalů Parabellum zasypávaly jejich kopyta odraženou hlínou. Na takovou vzdálenost budou jejich zbraně nepřesné, stěží na dostřel. Na druhou stranu teroristé ovládali terén nad nimi. A byli na ně připraveni, zcela zjevně je na příchod týmu Meč někdo upozornil.

Události se mohly vyvinout lépe, říkal si Ibrahim, ale taky hůře. Doufal, že bude mít překvapení na své straně, ale zvážil i eventualitu, že se obrátí proti němu. A hlavně se seznámil s charakterem kraje, aby měl pár trumfů v rukávě.

Obrátil se k Američanovi po své pravici.

"Jeď se svými muži k čelu útesu, Marku," nařídil mu. "Já pojedu se svým týmem k místu, kde nám ptáček bude určitě chtít frnknout z hnízdečka."

Markovy modré oči si ho změřily zpod opáleného čela. Pak kývl a pokynul deseti mužům za sebou.

A zatímco se jejich koně hřmotně, po přímé linii rozjeli ke skalnaté římse, Ibrahim na své klisně vyrazil s druhou polovinou týmu doleva tak rychle, jak jen mohl.

Američany vedený tým tryskem uháněl k patě útesu, zvedal granátomety - zbraně s dostřelem čtyřicet až šedesát metrů - na ramena a zabudovanými mířidly už zaměřoval. Zasypávaly jej střely obránců na římsách, kteří byli tak blízko, že představovali smrtelné nebezpečí. Mark zahlédl, jak jeden z jeho mužů vypadl ze sedla, prsty bezvýsledně zaťaté do krku, protože mu krev stříkala i skrz ně. Další muž dopadl do prachu a na jeho pouštní kombinéze mu vykvetl rudý květ. Vedle něj pokropili jednoho koně přes hruď, nohy pod ním okamžitě povolily a on spadl a omráčeného jezdce vyhodil několik metrů vzduchem. Bolestné ržání zmítajícího se, umírajícího zvířete bylo tak příšerně lidské, až se z něj zvedal žaludek.

"Palte!" zařval Mark. "Pořádně těm hajzlům zatopte!"

Jeho zbývající druzi vypálili ze svých trubic koordinovanou salvu, vyslali prstencové granáty rychlostí pět tisíc otáček za minutu směrem ke vchodům do jeskyně, až se za nimi kroutily spirály výmetné složе. Gyroskopicky stabilizované střely s ocasními plochami letěly po rovných, přesných trajektoriích, zasahovaly muže na římsách a srážely je k zemi za zmatených, zmučených výkřiků. Měkká gumová objímka granátu se po dopadu roztrhla a do jeskynních vchodů se vyvalil slzný plyn CS 1.

První vlna útoku dosáhla kýženého účinku a spokojený Mark teď vyštěkl další příkaz. Jeho muži si okamžitě natáhli plynové masky, sesedli s koní a začali se škrábat do stráně. Dupali po neplodné půdě a při výstupu se kryli takřka nepřetržitými salvami VVRS munice.

Muži na římsách nad nimi byli oslepení slzným plynem a s výkřiky se svíjeli v křečovitých, vysilujících záchvatech kašle. Pár jich několik sekund vrávoralo, rukama se snažilo udržet rovnováhu, pak škobrtli a zřítili se k zemi. Jiní se snažili ustoupit, bezbranně tápali a plazili se po kolenou. Byli tak dezorientovaní a zmučení bolestí, že stěží našli vchod do jeskyně, natož aby zvedli zbraně.

Když se tým dostal na římsy, spěšně znovu nabil granátomety a vypálil do ústí jeskyní další granáty se slzným plynem. Pak se vyřítili do tunelu, do mraků rozvířeného plynu a do šera, aby zlikvidovali jakékoli zbytky odporu.

Korut pádil ke schodišti, které se zdvíhalo k nouzovému východu. Matné elektrické světlo vrhalo na jeho rysy tygří pruhy. Slyšel, jak se šachtou za ním rozléhají výkřiky a steny zasažených spolubojovníků, ale teď pro ně nemohl nic udělat. Měl za to, že i když polovina jeho oddílu odjela do Ruska, bude schopen odrazit útočníky neobeznámené s místním terénem. Ale ti lidé, co po něm šli, si vůbec nepočínají jako nezasvěcení cizinci. Kdo jsou? Jak vůbec objevili podzemní komplex?

Tohle bude muset zjistit. Gilea se od něj musí dozvědět, k čemu tady došlo. Ale to všechno počká. Pokud se odsud nedostane, nebude moct udělat

vůbec nic. Ani pro sebe, ani pro Gileu.

Vklouzl na úzké schodiště, bral schody po dvou a zbraň měl před sebou pohotově. Viděl, jak se zvenku line dovnitř sluneční světlo, slyšel ustrašené ržání svého koně ve stáji.

Vyhoupl se na poslední schod, prosmekl se kolem vyčnívajícího rohu a vrhl se do stáje. Přestože byl kůň ve svém stání pevně uvázán, jeho kopyta vydupávala po zemi nervózní taneček. Bylo vidět, že zvuky boje zezdola zvíře pořádně vyplašily.

Korut stáhl vlněný podklad pod sedlo z ocelového držáku na zdi, pak vzal i sedlo a přehodil obojí přes zvíře. Rychle utáhl podpínku a jen se modlil, aby sedlo sedělo pevně. Pak vrazil nohu do třmenu, vyšvihl se koni na hřbet, škubl uzdou, aby se zvíře otočilo k východu ze stáje, a zabořil mu paty do slabin.

Kůň se vzpínal jenom chvíli. Pak s pronikavým, překvapeným zařehtáním vyrazil ze stáje do čirého slunečního světla.

Ibrahimův tým o stáji věděl - její polohu jim přesně zakreslil místní obchodník, který si více cenil americké měny než kmenové věrnosti. A když se Ibrahim odštěpil od Markovy skupiny, dojel si se svými muži počkat před její přírodní kamenný vchod. Dobře věděl, že se tudy Korut pokusí uprchnout, pokud unikne čelnímu útoku.

Korut je spatřil, jakmile se vynořil z jeskyně. Seděli na koních ve volném polokruhu a mířili na něj.

"Svině," zachrčel. Uvědomil si, že padl do léčky. "Odporný svině."

Zvedl pistoli a pomyslel si, že aspoň sundá co nejvíc nepřátel, ale ještě než stačil zmáčknout spoušť, gumový projektil ho praštil do břicha a vyhodil ho ze sedla. Skončil na zemi jako klubíčko bolesti, kolena vytažená k bradě a ruce stočené kolem břicha.

"Seberem ho a padáme odsud," řekl Ibrahim a sesedl.

39.

KALININGRADSKÁ OBLAST
9. ÚNORA 2000

Grigorij Sadov byl na střelnici a cvičil s Nikitou, když se mu ozval mobil u pasu. Zvonění měl sice vypnuté, ale cítil vibrace v kříži.

Vrazil do kalašnikova čerstvý zásobník, přitáhl k sobě pákový ovladač závěru a podal samopal Nikitě. Pak se beze slova otočil, odepnul mobil od pasu a přijal hovor.

"Ano?" ozval se.

"Je čas."

Hlas na druhé straně linky byl mužský, ale to nic neznamenalo. Zjevně byl elektronicky upraven a Grigorij by nepoznal, ani kdyby patřil jeho babičce. Na druhé straně ale i přes všechny elektronické modifikace věděl, že tenhle hlas ho původně najal na sérii úkolů a že tenhle hlas mu dává rozkazy. Neměl ani nejmenší představu, s kým mluví, ale to nebylo neobvyklé. Grigorij byl ve své branži zvyklý na několik izolačních vrstev mezi sebou a svým zaměstnavatelem. Zas tak obvyklé už nebylo to, že Grigorij tentokrát opravdu nevěděl, pro koho pracuje. Věděl, že to je někdo vysoko ve vládě, a mohl dost dobře odhadnout, kdo mu vybírá cíle, ale v tomto případě pro něj bylo opravdu nejlepší, když to vědět nebude.

"Vybral jste cíl?" zeptal se Grigorij.

"Ano. Satelitní pozemní stanici v kaliningradské oblasti."

Grigorij pokýval hlavou. Neptal se, proč se má právě ona stát cílem útoku. To nepotřeboval.

"Zvláštní přání?"

Grigorij nepotřeboval vysvětlovat, co tím myslel. Potřeboval vědět, zdali tam jsou jedinci, které je obzvláště záhodno zabít - anebo nechat naživu.

"Ne. Jenom odvedte důkladnou práci."
Sadov znovu přikývl.
"Rozumím."
"Ještě něco," ozval se elektronicky modifikovaný hlas.
Grigorijova ruka se pevněji sevřela kolem sluchátka. Z nenápadného "ještě něco" se obvykle vyklubala věc, která se mu vůbec nelíbila.
"Tu operaci je třeba provést co nejrychleji."
Grigorij se usmál, ale v tom, jak upjatě a rychle stočil koutky rtů, se nezračilo žádné pobavení.
"Jak rychle?" zeptal se. "Potřebujeme čas rozvrhnout si plán, udělat průzkum, pak -"
"Dnes v noci," řekl hlas tvrdě, nekompromisně. "Nejpozději zítra v noci."
"Nemožné -"
"Dostanete dvojnásobný honorář."
To Sadovovy protesty rázem utnulo.
"Trojnásobný," kontroval.
Muž - pokud to byl muž - s modulovaným hlasem nezaváhal.
"Souhlasím," odpověděl okamžitě a Grigorij už mohl jen mně přemýšlet, o kolik výš mohl jít. "Pokud budete hotov do zítřka večer."
"To budu," ujistil ho Sadov.
Zavěsil, znovu se obrátil, vytrhl Nikitě samopal z rukou a pořádně terč osolil.
"Pojď," řekl jí, když vyprázdnil zásobník. "Máme práci."

40.

KALININGRADSKÁ OBLAST
10. ÚNORA 2000

"Už zase vypadla elektrika, Elaine."
Elaine vzhlédla od spojovací skříně, na které zrovna pracovala. Její manžel právě přišel do místnosti a zase jednou byl poslem špatných zpráv.
"Tak co je to tentokrát? Neříkej mi, že motyčkou znovu překopli dráty od generátoru."
Ruská vláda si ve smlouvě s Gordianem vymínila, že stanice bude odebírat elektřinu z místní sítě - ale Gordian nebyl blázen. Dobře věděl, jak nespolehlivé mohou být takové služby v odlehlých oblastech, které si vybíral pro své pozemní stanice, a tak byla každá stanice vybavena generátorem dost velkým na to, aby ji dokázal udržet on-line. Jenže mnoho nezbytných náhradních dílů se muselo kupovat na místě, stejně jako benzín, který ho poháněl, a ani jedno z toho nedosahovalo kvality, kterou manželé Steinerovi za normálních okolností vyžadovali.
"Nikoliv ěk," odpověděl Arthur. "Generátor naběhl hladce a automaticky, přesně jak měl. Nedokážeme si ale představit, proč jsme najednou bez proudu od sítě. Zavolali jsme do místní rozvodny, ale všem ostatním jde proud normálně."
Elaine se zamračila a začala uklízet nářadí. Ona i Arthur měli za sebou roky zkušeností a pracovali na dost nebezpečných místech, aby se jí vytříbil smysl pro opatrnost.
"Jak dlouho už jsme bez proudu?" zeptala se.
"Plus minus deset minut. Rozvodna poslala opravářskou četu, aby se podívala na vedení, takže už brzy budeme vědět víc."
Elaine si tiše, frustrovaně vzdychla nad manželovým věčným optimismem.
"Jestli je to místní četa, budeme mít štěstí, když to vedení vůbec najdou. Ne, miláčku, jestli to chceme mít spravené rychle, budeme si to muset udělat sami."

Grigorij Sadov se zadíval na zničené vedení a pro jednou se spokojeně usmál. Tři sloupy elektrického vedení za sebou padly za oběť malému množství plastické trhaviny C4, kterou umístil na jejich paty jen něco nad zemí.

Jejich cílem byla americká satelitní pozemní stanice, takže Grigorij věděl, že ztráta elektrického proudu nevyřadí všechny jejich bezpečnostní systémy. Ale také věděl, že většina výkonu jejich generátoru bude potřeba k uchování nejdůležitějších systémů včetně satelitního spojení a komunikačních kanálů.

Grigorij chtěl zničit ten generátor. Nedělal si hlavu s telefony na stanici. Ta byla tak daleko od jakékoli civilizace, že prostě nebylo komu volat - tedy někomu, kdo by mohl dojet včas a situaci jakkoli zvrátit. Ale Grigorij by tak dlouho nepřežil, kdyby riskoval příliš. Sice nemohl komplex odříznout od jakéhokoli spojení, to by musel nějak odstřelit družici na oběžné dráze, ale mohl se pokusit zlikvidovat jejich generátor.

Posunkem naznačil svým lidem, aby nasedli. Měl s sebou sedm lidí, tři přeživší členy svého týmu a čtyři nové lidi, které mu Gilea poslala na pomoc. Grigorij neměl moc příležitostí s nováčky nějak víc pracovat. To ale nevadilo. Byli to Gileini lidé, ne jeho, a i kdyby s ním byli celý rok, stejně by jim ještě nemohl důvěřovat.

Rozdělil svůj tým rovnoměrně mezi čtyři BTR-40. Gileini lidé byli ve dvou obrněných transportérech, on s Nikitou byl v dalším a poslední dva jeho muži byli ve zbývajícím transportéru.

Každé vozidlo mělo na střeše řidičovy kabiny kulomet KPV ráže 14,5 mm a v zásobě úctyhodnou škálu smrtonosných zbraní. Měl za úkol odvést svou práci důkladně a hodlal tento úkol splnit.

Nastartovali motory a s Grigorijem a Nikitou v čele vyrazili k americkému komplexu, od něhož byli necelých pět kilometrů daleko. Chtěl si být jistý, že nikdo na stanici nezaslechne exploze, kterými složil sloupy elektrického vedení.

Cestou ke stanici zahlédli americký džíp s logem společnosti vymalovaným na boku. Nemohl vědět, kdo v něm je, ale na tom nesešlo. Věděl, že tohle byla opravářská četa, která měla zjistit, co je s elektrickým proudem.

Za jiných okolností by je nechal jet. Několik opravářů nehrálo v globálním měřítku žádnou roli. Jenže on dostal rozkazy, aby odvedl důkladnou práci.

Zabrzdil a otočil se k Nikitě.

"Oddělej je," poručil.

Nikita přikývla. Zezadu si vzala jednu pancéřovou pěst, pečlivě zamířila a vypálila.

***

Na cestě bylo tolik výmolů, že se Arthur připoutal. Elaine to odmítala. Opáčila, že toho si užila dost ve Státech, kde zákon nařizoval, aby se člověk připoutal, nosil motocyklovou helmu a děti dával na zadní sedadla - ne pro vaše bezpečí, ale aby se stát moc nenaplatil, kdyby došlo k nehodě.

Arthur řídil. Arthur vždycky řídil. Popravdě řečeno, Elaine byla lepší řidič, ale kdykoli ti dva někam jeli, Arthur vždycky řídil. Právě proto a protože se zrovna soustředil na kozí stezku, které v téhle části Ruska říkali silnice, viděla Elaine nepřítele první.

Tak si je zařadila, od toho okamžiku, kdy se ta kolona přehoupla přes malý vršek několik set metrů před nimi. Zmocnilo se jí podezření, jakmile jí Arthur řekl o výpadku proudu, když místní rozvodna hlásila, že nikoho jiného to nepostihlo. Až moc velká shoda okolností, zvláště po událostech na Times Square. Dala by měsíční výplatu za to, kdyby s sebou měla zbraň - jakoukoli zbraň -, ale těch pár pistolí bylo na stanici v mírových časech zamčeno... a ať už měla jakékoli tušení, pořád ještě oficiálně vládl mír.

Když teď viděla, jak ke komplexu směřují čtyři neoznačené obrněné transportéry, Elaine věděla, co má před sebou: nepřítele.

"Arthure -" začala, ale už bylo pozdě.

Čtyři BRT 40 zastavily, Elaine viděla, jak z čelního vozidla vylezla žena, zezadu cosi vytáhla a namířila to na ně.

"Otoč to, Arthure," nařídila mu. "Otoč teď hned."

Její manžel vzhlédl, začal otáčet volantem, ale v tom okamžiku ona žena vypálila.

***

Nikitina střela nedoletěla - zavrtala se do země přímo před přijíždějícím džípem a vytvořila před ním kráter. Ale i to stačí, pomyslel si Grigorij. Výsledek byl stejný. Džíp prudce vlétl do jámy, kterou neočekával, maskou chladiče narazil do stěny kráteru a ze sedadla spolujezdce kdosi vylétl.

Grigorij zařadil a naznačil Nikki, aby si nasedla.

"Naskoč si," řekl jí. "Tohle doděláme a pojedeme dál."

***

Zpočátku Elaine necítila vůbec nic, dokonce si ani nedokázala vzpomenout, co se stalo. Věděla jen to, že leží na zemi a dívá se na oblohu, která vypadala příliš modrá, příliš poklidná, než aby mohla patřit kterémukoli místu na zeměkouli. A pak ji to všechno zavalilo - nepřátelské transportéry, ta žena, střela, která vybuchla před nimi, Arthur...

"Arthure," vydechla.

Pohnula se, překulila se na bok, a právě tehdy okusila bolest, mučivou bolest od malíčků až po vlasy. Věděla, že je s ní něco hrozně v nepořádku, buďto tím výbuchem, nebo pádem na zmrzlou zemi se smrtelně zranila, ale na tom už nezáleželo. Záleželo jenom na Arthurovi.

Nebrala bolest na vědomí a přinutila se po čtyřech plazit k zprohýbanému vraku.

Arthur byl tam. Bezpečnostní pás ho uchránil před tím, aby vylétl z džípu, ale příliš mu nepomohl. Když se přiblížila, viděla, jak se mu sloupek řízení zabořil do hrudi. Arthur byl připíchnutý ke svému sedadlu a nehýbal se.

"Arthure," vzdychla a hlas jí kolísal na pomezí pláče a modlitby. "Arthure..."

Nakonec se dostala na jeho stranu, proplazila se otevřenými dvířky a schoulila se těsně vedle jeho bezvládného těla. Věděla, že je mrtvý. Nedýchal, z jeho ran přestala tryskat krev a ona si uvědomovala, že ani pro jednoho z nich už není naděje.

"Ach, Arture," opakovala.

Vztáhla ruku a jemně mu zatlačila oči, a i když z té bolesti málem omdlela, naklonila se k němu a něžně ho políbila na rty.

"Spi sladce, miláčku," zašeptala a naposledy si opřela hlavu o jeho rameno.

***

Grigorij šel k nabouranému americkému džípu opatrně, s berettou v ruce. Byl si jistý, že už v něm není nikdo naživu, tedy přinejmenším nikdo, kdo by ho mohl vážně ohrozit, ale vždycky se vyplatí zachovávat opatrnost - zvlášť když se popukaným a zkrvaveným čelním sklem nedalo prohlédnout.

Obešel bok, podíval se na sedadlo spolujezdce a naskytla se mu tahle scéna. Muž byl mrtvý, to bylo zjevné. Ale ta žena. Vyletěla z džípu, ale přesto se dostala zpátky. Pořád by ještě mohla být naživu.

Zvedl berettu, ale ještě než mohl vypálit, pomalu, očividně ve velkých bolestech otočila hlavu a zadívala se mu do očí.

"Proč?" zeptala se hlasem tak rozklepaným jako ten džíp. "Jsme tu, abychom vám pomáhali, nechceme vám ublížit. Proč nás chcete zabít?"

Grigorij pokrčil rameny.

"Mám rozkazy," řekl anglicky.

A pak vystřelil. Kulka jí prošla vysoko čelem, a tak hlavou udeřila o manželovo rameno. Sesula se dolů, od manžela, kterého zjevně velmi milovala.

Grigorij se na chvíli zarazil a pak ji zvedl zpátky a něžně jí opřel hlavu o manželovo rameno. Potom se otočil, nasedl zase do BTR-40 a zamířil k

americké základně.

41.

NEW YORK
9. ÚNORA 2000

Když stoupal k seržantovi v recepci domu na Police Plaza č. p. l, byl Roger Gordian nesvůj, každopádně ne ve své kůži.

Věděl, že zčásti za to mohla obhlídka Times Square, kterou právě podnikl. Místo výbuchu bylo znepokojující a neustále připomínalo, jak hroznou cenu si výbuch vyžádal. A jakkoli to na CNN vypadalo příšerně, nic ho nepřipravilo na ten emocionální otřes, když se tam vypravil a viděl všechno na vlastní oči.

Ne že by ho zaskočil rozsah zkázy. Spíš maličkosti, které dávaly tragédii osobní rozměr. Pod troskami reklamního štítu uvízl zakrvácený plyšový medvídek s ucouranou růžovou stužkou, kterému měsíc newyorského počasí a špíny na kráse rozhodně nepřidal. Mohl jenom doufat, že bolest z jeho ztráty je to jediné, co jeho bývalou majitelku teď trápí.

Ano, Times Square jím otřáslo. A to už měl v hlavě projekt, jak se zúčastnit na jeho rekonstrukci. Jenže to nebyl jediný důvod, proč se dnes necítil dobře. Byl si velmi dobře vědom, kolik toho dnes dává v sázku a jak výbušnou povahu mají informace, které s sebou nese v kapse kabátu.

Došel k seržantovi v recepci.

"Mám dojednanou schůzku s komisařem Harrisonem, prosím."

***

Když mu sekretářka zavolala, že Gordian dorazil, Bill Harrison položil hromádku hlášení, z nichž vyzobával rozinky detailů, sňal si brýle na čtení a protřel si oči.

"Dejte mi minutku a pak ho uveďte dovnitř," řekl jí.

Od manželčiny smrti se nedokázal dobře vyspat. Policejní psychiatr mu řekl, že se to dalo očekávat, jenže z vědomí, že jeho emoce jsou předvídatelné, se mu nijak neulevilo. Ani noční můry nebyly najednou příjemnější. A samota na něj doléhala stále stejně tíživě.

Přestal spát ve své posteli. Vzpomínky na Rosie by ho v ní zahltily. Nedokázal normálně fungovat, když zašel do jejího pokoje. Všechny její šaty, vůně jejího parfému... prostě popadl to, co potřeboval, a vzal si to do pokoje pro hosty. Jenže ani to moc nepomohlo. Jakmile zavřel oči, přicházely sny. A v těch snech se mu ona noc přehrávala znovu a znovu. A pak začal křičet hrůzou a probudil se.

Vůbec nejhorší byly ty sny, kdy ji zachránil, kdy je odtamtud všechny dostal - pak se probudil a musel se zase vyrovnat s hroznou pravdou.

Rosie je mrtvá.

Začal spát v houpacím křesle v obýváku. To bylo tak nepohodlné, že nikdy docela neusnul. Pomáhalo mu to se sny, ale s koncentrací to šlo od deseti k pěti.

A pokud měl tenhle případ dovést k úspěšnému konci, nemohl si žádnou nepozornost dovolit.

Rukama si přejel přes tvář, přes vlasy a pak si urovnal kravatu. Rozptýlení, opakoval si. To je klíč k přežití. Mysli na něco jiného.

Zauvažoval, co s ním chce ten mohutný chlap projednat.

Z ošuntělých uliček Manhattanu to je do Kalifornie daleko. Zvláště do Kalifornie, v jaké žije Gordian.

Sakra, jeho družstevní byt by se asi vešel do Gordianovy garáže a ještě by zbylo místo na karavan.

Tak proč mu Gordianova sekretářka zavolala a sjednala mu s ním schůzku? Že by to mělo něco společného s vyšetřováním? To mu připadalo nepravděpodobné.

No, už se to brzo dozví. Jeho zvědavost - ta nekonečná všetečnost, která ho ze všeho nejvíc dotáhla k policejní práci - byl jediný cit, jehož se ta tragédie nijak nedotkla.

***

Pak se dveře otevřely a dovnitř vešel muž, jejž viděl na nespočtu obálek časopisů a v mnoha zpravodajských šotech. Pokud mohl soudit z ponurého výrazu jeho tváře, tenhle člověk tu nebyl z žádného zbohatlického rozmaru. Gordian tiše vešel a kabát si položil na gauč, pak se obrátil k policejnímu komisaři.

Ti dva si potřásli pravicí a představili se.

Když bylo formalitám učiněno zadost, sedli si proti sobě a začali si nezávazně povídat. Proužky ranního světla proudily šikmo do místnosti rozevřenými žaluziemi a propůjčovaly setkání dvou cizích lidí zvláštní atmosféru. Gordian nebyl ani o poznání uvolněnější než on. Oba očividně nebyli ve své kůži - a Harrison se nakonec rozhodl utnout triviality a přejít k jádru pudla.

"Strávil jste v letadle šest hodin, abyste se setkal s člověkem, jehož jste nikdy neviděl. Se mnou. Můžeme myslím předpokládat, že jste si sem nepřiletěl popovídat o počasí. Tak co kdybyste mi řekl, proč jste tady?"

Okamžik pravdy. Harrison to viděl na Gordianově tváři.

"Je to," začal Gordian, "velmi dlouhý příběh." Odmlčel se. "A možná nebude mít happy end."

Vytáhl tlustou, dost objemnou obálku z kapsy kabátu, jejž si vzal s sebou dovnitř, místo aby nechal sekretářku, aby mu ho pověsila do skříně. Zvláštní jednání od někoho jako Gordian, pomyslel si Harrison. O Gordiana se pravděpodobně doma stará služebnictvo ve dne v noci. Gordian držel obálku v rukou a díval se na ni, jako by čekal, že vybuchne. Pak jako by si náhle uvědomil, kde je, a vzhlédl na Harrisona. Ten tiše seděl a byl připraven naslouchat.

"Nevím, jestli jste si toho vědom," pokračoval Gordian, "ale svého času jsem byl válečným zajatcem. Byl jsem sestřelen ve Vietnamu a stal jsem se hostem Hanojského Hiltonu."

"To je všeobecně známá věc," přikývl Harrison, ale pořád neměl ani ponětí, kam tím míří. O co tady sakra šlo?

"Tenhle zážitek mě změnil. Chtěl jsem hodit světu rukavici, otevřít ho, aby se nic takového už nikdy nestalo, pokud bych tomu mohl zabránit." Zarazil se a zadíval se na policejního komisaře. "Zaměstnávám lidi po celém světě. Pracují pro větší blaho nás všech, daleko od domova a jsou vydáni všanc změně politických nálad hostitelských zemí. Já jsem je tam poslal. Já jsem za ně zodpovědný."

"Tomu rozumím," přisvědčil Harrison. "Já posílám tisíce mužů v modrých uniformách do nebezpečí každý den."

"Pak porozumíte i tomu, že je jen málo věcí, které bych neudělal na ochranu svých lidí."

"Ale kde přesně máte tu hranici? Kde se zastavíte, když vám jde o věc?"

Harrison už začínal mít tušení, o co tady jde.

"Přijde na to - pokud jde o slušné lidi, respektujeme literu a ducha zákonů hostitelské země. Vždycky. Jsem na svoji firmu hrdý. Ale když dojde na zločince a teroristy... řekněme, že bezpečnostní opatření mé ochranky mají svá šedá místa, a dál to nebudu rozvádět, ano?"

Gordian si poklepal obálkou o stehno. Při dotyku s jemnou anglickou vlnou jeho obleku obálka trošku zavrzala. Ten slabounký zvuk byl ve ztichlé kanceláři dobře slyšet.

"Budu si pamatovat, abych vaše metody podrobněji nezkoumal, pokud nebudu muset."

Harrison se stejně jako Gordian díval na obálku.

"Incident na Times Square byla hrozná tragédie," pokračoval Gordian. "Díval jsem se na televizi, když se to stalo. Až moc mi to připomnělo Vietnam.

Jestli jsem se o tom ještě nezmínil, máte moji upřímnou soustrast."

Harrison se zhluboka nadechl. Rozpoznal, že Gordian ví, co teď cítí, protože sám vypil ten kalich hořkosti až do dna. Gordian tam byl. Přežil to. Harrison ztěžka polkl.

"Díky. Od vás to znamená mnoho."

"Nesnáším teroristy." Gordianovi se stáhla tvář. "A když ohrožují moje lidi, odmítám stát se založenýma rukama a přihlížet. Někteří moji zaměstnanci měli v tom davu rodiny."

"Já taky," řekl Harrison měkce. "Já taky..."

"Omlouvám se - nechtěl jsem..." Gordian se zhrozil, když mu došlo, co právě řekl.

"To je v pořádku. Každý den sedím nad fotografiemi místa činu, dívám se na důkazy shromážděné mými lidmi, FBI a ATF a snažím se v tom rozeznat nějakou zákonitost, snažím se najít viníky. Věřte mi, že Times Square se mi připomíná, kam se pohnu. Já ty grázly, kteří tohle udělali mé ženě a mému městu, ještě najdu. Čtyři sta mých chlapů na tom dělá čtyřiadvacet hodin denně. My tomu přijdeme na kloub, i kdyby mě to mělo stát zdraví. Musíme. Kvůli městu. Kvůli starostovi. A kvůli mé ženě. To mě drží na nohou." Harrison se na Gordiana dlouze, zpříma zadíval. "Licitoval bych i s dáblem, kdyby se mi do rukou dostaly důkazy, s nimiž by se ten případ dal rozlousknout."

Gordian mu podal obálku. Harrison si ji třesoucí se rukou vzal, ale neotevřel ji.

"Lhal bych, kdybych vám tu teď tvrdil, že nevím, co je uvnitř," ozval se Gordian. "Ani vám nebudu namlouvat, že jsme při našem pátrání šlapali jen po cestičkách zákona. Někdy jsme to vzali zkratkou."

Harrison se neptal. Jsou určité věci, které by člověk raději neměl vědět.

"Předpokládám, že jste po sobě zametli všechny stopy."

"Možná ne - tímhle problémem se budu zabývat, jestli někdy vyvstane. Všechno, co jsme dokázali zjistit, je v téhle obálce spolu s podpůrnými důkazy, pokud je máme. Pokud budete chtít, abychom vás průběžně informovali o dalších nálezech, uděláme to. Apokud k tomu najdete odvahu, byl bych rád, abyste mi tu laskavost v mezích zákona oplatil."

"Díky." Harrison se zadíval na obálku, kterou teď držel ve svých rukou. "Jestli budu moct, vaše jméno z toho vynechám."

Podíval se na Gordiana, který se očividně sbíral k odchodu, když teď dosáhl svého.

"Mám ještě jednu otázku. Proč já? Vždyť mě ani neznáte."

"Připadalo mi, že na to máte největší právo. Použijte to k prospěchu věci."

Gordian potřásl Harrisonovi rukou a tím pevným, vřelým stiskem mu jaksi vyjádřil účast, důvěru a povzbuzení, aniž řekl jediné slovo. Vypadá to, pomyslel si Harrison, že mě setkání s tímhle člověkem natolik vyvedlo z konceptu, že se nedokážu pohnout. Vypadá to, že Gordianova pověst, byť vskutku slušná, za skutečností ještě pokulhává. K tomu, co právě udělal, byla třeba kuráž - kuráž a pozoruhodně vyvinuté svědomí, ať už ten člověk říkal o šedých oblastech, co chtěl.

Potřásl hlavou, aby se mu pročistila.

Roztrhl obálku a vysypal si její obsah na stůl.

"Kristepane !"

Jména, fotografie, místa, kudy přijeli a zase vycestovali, přepisy rozhovorů, audiokazety, videokazety - to všechno tam bylo. Probíral se jimi a četl útržky. Vložil kazetu do přehrávače a chvilku se díval. Brada mu spadla. Pak si uvědomil, co ta souložící dvojice říkala.

Kristepane! Rozběhl se ke dveřím pracovny.

"Jackie," zakřičel, "zavolej šéfy zvláštní pátrací skupiny pro Times Square, ať okamžitě naklušou ke mně do kanceláře. Brnkni okresnímu státnímu zástupci - budeme potřebovat pár obsílek. A zavolej FBI."

Obrátil se zpátky ke kazetě, která teď byla oficiálně nepřístupná nejen mládeži do osmnácti let.

Díval se do tváře vrahů své manželky. Přišel čas zasáhnout.

***

Bezpečnostní opatření v Platinovém klubu byla zpřísněna.

Počet stráží vzrostl trojnásobně a ze stropu visely nové videokamery, zakryté nevtíravými černými umělohmotnými bublinami.

Když si Boris ty nové úpravy prohlížel, musel se pro sebe usmát. Boris nebylo jeho pravé jméno, ale používal ho pro tento úkol. Nemohl si nevzpomenout na staré americké přísloví, které tak dobře pasovalo k Nickovu úsilí zostřit po vloupání bezpečnostní režim. Cože jsem to měl? Jo, vlastně: zavřít dveře od chlíva, když krávy odešly na pastvu.

Moc málo a moc pozdě. To bylo další americké přísloví a sedlo úplně stejně.

Cítil váhu švýcarské pistole SIG Sauer P229 s tlumičem, pohodlně zastrčené pod ukradenou blůzou doručovatele balíčků společnosti UPS. Ještě jednou si nadhodil ohromnou obálku vystlanou zvnitřku bublinkovou fólií na elektronické psací desce s klipsem a vydal se nahoru po schodech, které vedly do Nickovy soukromé kanceláře.

Dva mohutní tělesní strážci, jeden s přistřihnutou bradkou, druhý čistě oholený, mu přišli naproti ke schodišti a zakryli mu výhled, ještě než se mohl pořádně rozhlédnout. Jako na zavolanou, pomyslel si Boris.

"Já vám to podepíšu," řekl jeden.

Boris vzhlédl. Taky tady měli jednu tu neprůhlednou umělohmotnou bublinu, visela ze stropu na druhém konci chodby vyložené plyšovým kobercem. Ale nijak zvlášť ho to nepřekvapilo. Podle toho, co o Nicku Romovi slyšel, si tenhle panáček na všelijaké videozáznamy dost potrpí.

"Jak chcete," odpověděl, předal balík strážci nalevo, tomu bez bradky, a ruku s psací deskou natáhl k tomu napravo.

Jak po ní tělesný strážce sáhl, Boris zmáčkl tlačítko zabudované do jejího spodku, čímž aktivoval skrytý vysokovoltážní obušek a rovněž odpálil malou zážehovou jednotku skrytou v balíčku.

Obušek zasáhl strážného s bradkou a hádek elektrického výboje se mu zabořil do měkkého masa přímo pod pečlivě ostříhaným černým vousem. Druhý strážce vedle něj začal řvát, když ho olízly plameny z balíčku, který mu náhle vzplanul pod rukama.

Boris nečekal. Vytáhl svou devítku, do každého strážce se neslyšně zavrtaly dvě kulky a pak už vyrazil ke dveřím do Nickovy soukromé pracovny.

Věděl, že jeho cíl je uvnitř. Rovněž věděl, že dveře budou otevřené - Nick se při ostraze až příliš spoléhal na chybující lidi - a že varování od ochranky přijde pozdě.

Když se dveře měkce otevřely a v nich stanula postava ve známém hnědém stejnokroji, Nick Roma zvedl hlavu od stolu.

"Balík? A od koho?" zeptal se.

Pomalu mu docházelo, že v rozporu s výslovnými rozkazy nedoprovázejí doručovatele jeho osobní strážci. Napřáhl se pro pistoli, kterou měl v zásuvce, ale tak daleko se jeho ruka nedostala.

"Náš společný přítel, Jurij Vostov, nechává pozdravovat," řekl muž v hnědé uniformě UPS.

Nickovy oči se rozšířily překvapením a náhlým prozřením které se dostavilo příliš pozdě.

"Počkejte -"

Ale Boris nečekal. Střelil Nicka dvakrát do hlavy, poprvé přímo mezi oči, podruhé - to byla těžší rána, protože se hlava pořád ještě pohybovala od nárazu první kulky - o poznání výš. Boris odšrouboval horký tlumič, který teď byl k ničemu, našrouboval nový, vrazil do pistole další zásobník a obrátil se k nouzovému východu. Cestou ven se zastavil jen jednou, aby se pousmál do

zrcadla a nahodil elegantní patku, a pak prchl z kanceláře.

42.

KALININGRADSKA OBLAST
10. ÚNORA 2000

Americká stanice se zvedala ze tmy jako tichá pevnost, ale její solidní, chráněné vzezření bylo pouhopouhou iluzí. V komplexu stálo deset budov, z nichž ani jedna neměla víc než dvě podlaží, a obvod tábora byl zabezpečen betonovou zdí. Grigorij věděl, že infračervené paprsky a senzory podél vršku zdi spustí poplach, kdyby se přes ně chtěl někdo neoprávněně dostat dovnitř. Rovněž věděl, že ty infračervené paprsky a senzory těm uvnitř ani trochu nepomohou.

Ve zdi, která jim byla nejblíž, stála jediná brána. Byla dost široká, aby jí zároveň mohly projet dva nákladní automobily, a na každé straně vyztužených kovových vrat se tyčily dvě menší strážní věže.

Typicky americké uspořádání, pomyslel si Grigorij. Uvnitř bude jen pár špatně ozbrojených stráží a nějakých dvacet, třicet techniků. Žádný důstojný soupeř pro jejich tým.

Podle plánu čtyři BTR-40 zastavila padesát metrů od kovové brány, zcela mimo dosah bodového osvětlení ze zdi. Čelní světla už měli vypnutá a všichni členové týmu měli nasazené noktovizory.

Grigorij se podíval na Nikitu.

"Připrav se, Nikki," upozornil ji.

Chvíli se na něj mlčky dívala a pak přikývla. Přelezla si do zadní části transportéru, přešla k minometu M-38 o ráži 82 mm přimontovanému k podlaze a naposled upravila náměr.

Ještě chvíli počkala, aby měli pasažéři v dalších třech BTR40 čas se připravit, a pak vypálila první ránu. Okamžik nato ji následovaly tři zášlehy z pancéřových pěstí, jejichž granáty jako blesk letěly k vratům.

Nikki je neviděla. Jakmile vypálila, vrhla se dolů do vozidla, které už nabíralo rychlost, ale zezadu ještě stačila popadnout také jednu pancéřovou pěst pro sebe.

Klid a ticho noci náhle vystřídala zkáza a smrt. Jeden granát narazil přímo do vrat, vyrval je z pantů a vrhl je dál do tábora. Dva další granáty zasáhly strážní věže, zabily muže uvnitř a znemožnily jakékoli spojení. Nikita ale nemířila na věže či vrata. Měla mnohem obtížnější úkol - minometný granát měl vysokým obloukem přeletět zeď a snést se přímo na budovu, v níž byl umístěn generátor. Byla to jejich jediná šance, jak Američanům naprosto znemožnit spojení - a i když Grigorij věděl, že nemají komu volat, ani tak nechtěl zbytečně riskovat.

Nikki rána vyšla dokonale. Grigorij se usmál, rychle projel zbývajících padesát metrů a přes trosky se vrhl dovnitř. Na případné poškození kol či podvozku transportéru vůbec nemyslel, protože jeho tým už identifikoval americký automobilový park. Až na personál, který by tam pracoval nebo se skrýval, ho měli v plánu ušetřit, a kdyby byly jejich transportéry v boji vyřazeny, prostě by ujeli na ukradených džípech, jakmile by skončili svůj úkol.

Transportéry projely branou v jedné koloně, Grigorij s Nikitou v čele, pak Gileini lidé ve dvou dalších, a v posledním zbývající členové jeho osobního týmu. Jakmile byli uvnitř, otočili se a rozjeli do předem určených rohů komplexu. Když byli všichni na místě, znovu se obrátili a rozjeli se za neustálé střelby k nízké, betonové budově uprostřed, na jejíž střeše bylo namontováno všechno vybavení pro družicové spojení.

Na žádný odpor nenarazili. Grigorij neočekával moc, ale rozhodně víc, než

na co se Američané zmohli. Hned na začátku skosili pár stráží, v jejichž tvářích se zračil zmatek a strach, ale krom těch dvou to vypadalo, jako že se zbývající personál zašil do prefabrikovaných baráčků, drží hlavu dole a jenom doufá, že ten útok nějak přežije.

Naneštěstí pro ně měl Grigorij úplně opačné rozkazy.

Když Grigorijův tým míjel jakoukoli budovu, poslal do dveří granát, čímž se postaral o další zkázu a uvěznil přeživší uvnitř. Grigorijovou prioritou byla ovšem budova se satelitním spojením. Jakmile bude zničena, bude se moci s částí týmu plně věnovat zbytku komplexu.

Grigorije zdržela jediná budova - ta, v níž Američané přechovávali menší množství střelných zbraní. Dva transportéry k ní zajely a zastavily na tak dlouho, aby ji mohly granáty srovnat se zemí. Pak si Grigorij Sadov snížil citlivost noktovizoru a pokračoval v metodickém postupu k velicímu centru komplexu.

Max Blackburn si telefonoval s Alanem Jacobsem, šéfem ostrahy stanice, když bylo spojení přerušeno. Max a jeho muži sledovali několik stop a teď se vraceli. Alan jim zavolal, jakmile došlo k výpadku proudu. Nikdo neměl podezření, že by šlo o něco záměrného či zákeřného, ale podle standardního protokolu měli zůstat ve spojení, dokud nebyl problém identifikován a vyřešen. Blackburn a jeho bezpečnostní oddíl se už vracel do stanice, až na Vince Sculla, který ještě ověřoval pár detailů, ale když mu Jacob zatelefonoval, řekl řidiči, ať zrychlí.

Max nezavěsil, když mu vypadlo spojení. Místo toho nechal linku otevřenou a obrátil se k Meg. Byli v korbě nákladáku krytého plachtou, jakým místní vozili ze statků svou produkci do města, a drkotali se po místní obdobě silnice.

"Zavolej mu," požádal ji a dal jí přímou linku na Jacoba.

"Problémy?" zeptala se, ale přitom už vyťukávala čísla do mobilu.

Podle protokolu nesměla mít žádná čísla v paměti a po každém hovoru musela vymazat poslední číslo pro opakované volání.

"Nevím," odpověděl. "Možná."

Meg zmáčkla tlačítko "OK" a pak zvedla telefon k uchu.

"Vyzvání," řekla po chvilce.

Max se naklonil kupředu.

"Šlápni na to," přikázal řidiči.

Meg se na něj tázavě zadívala. Blackburn zareagoval, ještě než se někomu dovolal.

"Máme potíže," vysvětlil Max. "Měla jsi totiž dostat signál ‚obsazeno`. A protože se nestalo, znamená to, že primární linky byly přerušeny."

Otočil hlavu a zavolal Lee "Tuleně" Johnsona, rádiového experta týmu. "Použij TAC-Sat," instruoval ho. "Chci zřídit satelitní spojení se stanicí a chci ho teď. Něco se tam děje a já chci vědět co."

"Není to k ničemu, pane," ozval se Johnson po chvíli. "Satelit odpovídá, ale lidé ve stanici ne."

Blackburn přikývl, rty stisknuté v jedinou chmurnou čárku.

"Jak dlouho ještě bude trvat cesta zpátky?"

"Deset minut, pane," odpověděl řidič.

Blackburn potřásl hlavou. Až moc dobře věděl, jak strašně dlouhých může být deset minut v přestřelce.

"Zkraťto na pět."

"Ale pane, nápravy nevydrží -"

"Nápravy mi můžou být ukradený," odsekl. "To samé platí o vyježdených kolejích na cestě. Mně jde o lidi na stanici, kteří jsou napadeni a kteří se spoléhají, že je budeme bránit - a to nemůžeme dělat odsud. Ať jsme tam za pět minut. To je rozkaz."

"Ano, pane," podvolil se řidič. "Pět minut."

Blackburn přikývl, pak se obrátil a začal svým lidem vydávat rozkazy. Do

pěti minut se museli připravit, za pět minut se měli vystrojit do bitvy s neznámým nepřítelem, o jehož síle a výzbroji neměli nejmenšího ponětí.

Pět minut - věčnost pro ty, co zůstali na základně, ale ani v nejmenším tolik času, kolik by si ho Blackburn přál pro svůj tým.

***

Grigorijovi muži se dostali do potíží. Nic, co by nedokázali zvládnout, ale zpomalilo je to víc, než by se mu líbilo.

Předpokládal, že stráže budou neozbrojené, ale jak se jeho obrněná vozidla ozářená ohni hořícími všude kolem blížila k velkému betonovému bunkru, dostala se do palby z ručních zbraní, která vycházela ze střílen na všech čtyřech stranách. Podle zvuku neměly stráže větší kalibr než .38, ale on si dělal hlavu z něčeho jiného. Kdyby měli lidé v některé z obytných budov rovněž zbraně, Grigorij a jeho muži by se mohli ocitnout v smrtící křížové palbě, ještě než splnili cíl mise.

V tomhle okamžiku šel bitevní plán k čertu. Doposud klapalo všechno jako hodinky, což ho těšilo tím víc, oč méně času měli na přípravu. Ale teď nadešel čas improvizovat.

Sáhl dolů a trhl páčkou ovládající světla. Hned potom šlápl na přepínač na podlaze a přepnul tak světla na dálková.

"Připrav se, Nikki," ozval se a prudce zatáhl za ruční brzdu.

Vyskočil z transportéru, který chvilku pokračoval dál, odvalil se několik metrů, ale pořád zůstal ve tmě uměle vytvořené za jasnými světly. Zvedl se na jedno koleno, zaostřil noktovizor, zvedl pušku a pečlivě zamířil do nejbližší střílny.

Viděl na tvář vystrašeného strážného, který se díval přes hlaveň devítky, pravděpodobně beretty. Hezká zbraň, ale za takových podmínek víceméně pro kočku.

Grigorij se zhluboka nadechl, trochu vydechl, pak zbytek zadržel, aby dostal pod kontrolu mírně roztřesenou zbraň, a jemně stiskl spoušť.

Ani s noktovizními brýlemi neviděl, zdali kulka zasáhla, protože ho zpětný náraz vyvedl z rovnováhy. Ale za okamžik spatřil, že střílna je prázdná a že z téhle strany už nikdo nestřílí.

Po chvíli si všiml, jak z Nikkina minometu vylétl granát a přistál přímo na střeše betonové pevnůstky. Další střelba utichla a pak se přidal zbytek Grigorijova týmu se svými granátomety. Za několik minut nezbylo z bílé budovy nic víc než hořící rozvalina.

Grigorij se obrátil ke svému mužstvu a dal jim rozkaz, ať se rozptýlí. Jakmile splnili primární cíl, měli vyhledat všechny, kteří prozatím přežili, a neutralizovat je.

Znakovou řečí dal svým třem lidem na srozuměnou, ať se drží trochu zpátky. Tahle část jejich úkolu neměla s válkou nic společného. Bylo to prosté vraždění a to on z větší části rád přenechá Gileiným lidem.

***

Jak se blížili ke komplexu, Max Blackburn už rozeznal plameny. Vykláněl se z korby náklaďáku a snažil se přimět řidiče k rychlejší jízdě. Megan vedle něj ztuhla a odmlčela se, když jí došlo, co se muselo stát.

"Můj Bože," zašeptala.

Max nic neřekl. Jenom ještě víc zaťal pěsti.

Jeho tým byl připraven. Všichni viděli plameny šlehající do tmy a všichni věděli, co ty plameny znamenají. Všichni, dokonce i řidič, na sobě měli kevlarové vesty a už si nastavili i noktovizory. Měli připravené zbraně a naplánovaný směr střelby. Dostali rozkazy a připravili se na všechno, co jen bylo možné. Teď už potřebovali jen cíl a příležitost se pomstít.

Padesát metrů před zdí, s vypnutými světly, Max poručil řidiči zpomalit a zamířit k zadnímu traktu. V těsné blízkosti amerického střediska byla cesta konečně rovnější a on by z celého srdce nejradši vzal ten rozkaz zpět, chtěl říct řidiči, aby jel ještě rychleji, ale věděl, že nemůže. Osazenstvo základny

na něj spoléhá - tedy pokud z nich je ještě někdo naživu -, a kdyby se tam přihrnul jako velká voda a nechal se i s týmem zabít, to by nikomu neprospělo.

Ne, jakkoli tam chtěl vtrhnout jako kavalerie, Blackburn věděl, že tohle musí hrát podle pravidel.

U prvního rohu náklaďák zpomalil a Blackburn naznačil prvním čtyřem ze svého dvanáctičlenného týmu, aby vyskočili. Teď už jenom zbývá, aby přelezli zeď a zaujali svá místa, vždy po dvou v každém rohu. Čtyři další podobně obsadí zbývající rohy vzadu. Blackburn, Megan a tři další přelezou přes zeď přesně proti bráně. Řidič zůstane u vozidla.

Prosím tě, Pane, pomyslel si Blackburn, když řidič zahnul za první roh. Chtěl se modlit, aby to někdo přežil, aby Bůh nechal aspoň nějaké Američany přežít tuhle noc. Ale v hlavě mu vytanulo něco jiného. Prosím tě, Hospodine, ať jsou tam. Ať zaplatí za všechno, co spáchali. V tom mi dopomáhej, Bože.

Megan se vedle něj natáhla a stiskla mu ruku, nabídla mu tichou podporu, ale on si jí nevšiml. Až příliš se soustředil na sporadickou střelbu zpoza zdi a na pomstu, která mu strašila v hlavě.

***

Grigorij slyšel, jak střelba postupně utichá, a usmál se. Ještě pár minut a svůj tým odvolá.

"Skvělá práce," pochválil Nikki.

A myslel to vážně. Odvedla čistou práci, každá rána zasáhla cíl a Nikki neztratila hlavu, ani když šlo do tuhého. Byla dobrá bojovnice, dobrý voják a Sadov byl rád, že doposud přežila.

Po pravici zaslechl, jak z kalašnikova vyšly dvě jednotlivé rány a pak nastalo ticho.

A je to, pomyslel si. Poslední. Sáhl po vysílačce na pásku a třikrát zmáčkl bzučák - krátce, dlouze, krátce -, čímž vydal signál, aby se všichni shromáždili u vozového parku, jediné budovy v komplexu, která ještě nebyla poškozená. Jakmile se všichni sejdou, vpadnou do budovy, vyčistí ji a potom seberou jakákoli auta, která by Grigorij mohl dál prodat.

To byl plán. První náznak, že se plán hroutí, Grigorij zaznamenal, až když mu něčí ruka dopadla na paži a na hrdlo se mu přitiskl nůž.

***

Max byl na svůj tým hrdý. Vypnuli své emoce jako kovaní profesionálové a svou práci odváděli naprosto neslyšně a nesmírně efektivně. S taktikou, kterou převzali od armádních rangerů, Zelených baretů, mariňáckých týmů SEAL a dalších jednotek zvláštního nasazení, identifikovali nepřítele a po jednom, po dvou ho likvidovali, aniž vypálili jedinou ránu. A i přes všechen vztek, který v nich musel planout jasně jako jejich tábor, nejenže nevypálili jedinou ránu, ale neutralizovali útočníky, aniž jediného z nich zabili. Tak tahle banda teroristů se svého soudu dožije.

Max před sebou zahlédl poslední dva nepřátele, zvedl ruku, posunkovou řečí vybídl své lidi k maximální opatrnosti a pak se pohnul kupředu. Megan měl po levici a po boku měli každý ještě jednoho člena týmu.

Za jiných okolností by byl možná Blackburn opatrnější a poslal dopředu někoho jiného. Ale možná že ne. S Gordianem se o tom mnohokrát pohádali, ale faktem zůstávalo, že Max odmítal uznat, že by jakýkoli člen týmu, jakkoli mladý nebo nezkušený, byl na rozdíl od něj postradatelný. A rezolutně odmítal posílat své muže tam, kam by sám nešel.

Potichu proklouzl až k teroristovi, počkal, až sejme ruku z vysílačky, a pak ho pravou rukou popadl za paži a levou mu přitiskl nůž na krk. Neřekl vůbec nic. Víceméně doufal, že ten člověk zareaguje, že se začne bít, že udělá cokoli, aby on mohl použít nůž.

Megan vedle něj takové ohledy neměla. Vyrazila spolu s ním, s nožem s krátkou čepelí v ruce, a přiblížila se k ženě, kterou měla složit. Obrátila čepel a rukojetí ženu tvrdě udeřila do krku. Ta se v bezvědomí zhroutila k zemi a zpod helmy jí, ještě než dopadla, vyklouzly dlouhé černé vlasy.

Až příliš snadné, pomyslel si Blackburn. Chtěl krev. Chtěl tomu zajatci zaříznout nůž pořádně do hrdla. Ale nemohl. Byl především voják, a přestože bojoval za firmu, a ne za zemi, pořád se musel držet práva.

Krom toho, jednoho dne bolest a vztek vyprchá a toho dne chtěl sám se sebou žít.

Svého zajatce nepustil, dokud ho ostatní nezajistili. Pak zasunul nůž do pochvy a vyštěkl:

"Odlifrujte je sakra odsud."

Odtrhl se od nich a jako první se začal poohlížet po těch, co přežili. Byla to dlouhá noc a on věděl, že bude ještě delší.

43.

SAN ,JOSE´ KALIFORNIE
10. ÚNORA 2000

"Jurij Vostov," řekl Gordian do videofonu na stole.

Hlas měl bezvýrazný, jednotvárný, takřka mechanický. Nimecovi svým způsobem připomněl hlasy robotů ve sci-fi filmech padesátých let. V životě takhle Gordiana neslyšel mluvit a zneklidňovalo ho to víc než cokoli, co se v posledních čtyřiadvaceti hodinách stalo. Co se uvnitř něj děje?

Gordian seděl ve své pracovně a dál sledoval obraz Maxe Blackbuma na displeji malého monitoru. Nimec, který seděl přes stůl proti němu, usrkával toho rána už svoji třetí kávu. Ani jeden z nich v noci nespal a temné kruhy pod očima toho byly důkazem.

"Podle všech Petových materiálů je Vostov obchodník na černém trhu. Drogový dealer. Laciná kopie Johna Gottiho," ozval se Gordian. "To máme opravdu uvěřit, že stojí v pozadí tak rafinovaného spiknutí?"

Z reprobeden vyšel Blackburnův hlas.

"Není důležité, co se nám Korut Zelva snaží namluvit. Asi si myslí, že když podrazí Vostova, na chvilku nás svede ze stopy."

"Čí stopy? A na jak dlouho?" opáčil Nimec. "I kdyby byl blbeček, musí vědět, že si jeho informaci budeme ověřovat."

Zvlášť po tom, co se stalo našim lidem v pozemní stanici, skoro dodal a jen v poslední chvíli se zarazil.

"To je přesně ono, Pete," přidal se Blackburn. "Jsem víceméně přesvědčen, že v tom, co nám řekl o Vostovovi, je víc než malé zrnko pravdy. Chci tím říct, že je naprosto logickým dalším článkem řetězu od Nicka Romy a jeho gangsterů."

Gordian potřásl hlavou. "To pořád nevyvrací Petovu hlavní námitku. Když teď víme o Vostovovi, jak jsme vlastně pokročili? I kdyby se do toho hodně zapletla ruská mafie, Koruta Zelvu a tu ženu..." Pohlédl do poznámek před sebou a hledal její jméno. "... Gileu Nastikovou by nepoužila. Tihle dva jsou profesionální teroristé na volné noze."

"A Spojené státy nenávidí od té doby, co skončila válka v Perském zálivu," dodal Nimec. "Podle toho, co Ibrahim řekl Maxovi, viní naši vládu z porušení slibu podpořit ozbrojené povstání proti Saddámu Husajnovi. A Pánbu nám pomáhej, v tom mají možná pravdu."

"Lidem, kteří povraždili tisíce nevinných, kašlu na to, jak je kdo urazil," odtušil Gordian. "A nemá to nic společného s faktem, že Vostov mohl použít vlastní lidi a zbytečně si nekomplikovat práci."

"Rogere -"

"To prostě nesedí," skočil mu Gordian do řeči. "Ksakru, to prostě nesedí."

Nimec viděl, jak se Rogerova pěst svírá a zase rozevírá a znovu zauvažoval, jak se asi smrt Steinerových i všech ostatních podepsala na jeho duši.

"Poslyš, Gorde, připadá mi, že všichni dokola říkáme to samé," ozval se Nimec. "Jestli jsme zajedno, že Vostov v tom jede, pak po něm logicky hned půjdeme. Pořádně ho zmáčkneme. A uvidíme, co z něj vyleze."

"Nemůžeme předpokládat, že se přizná ke všemu." Gordian se podíval na Nimece a pak odměřeně pohlédl na monitor. "Copak to nevidíte? Podle vývodů, které jsem slyšel od vás obou, nám tenhle Korut předhodil Vostova, aby odvedl naši pozornost. Ale proč by se namáhal, kdyby si myslel, že se Vostov zhroutí a pošle nás správným směrem?"

Nimec v zamyšlení stiskl rty.

"Možná podcenil to, jak velký nátlak dokážeme vyvinout, když chceme," řekl Blackburn, tiše, nedvojsmyslně.

"Někdo nás nechal najít mrtvolu v milánském hotelu a další na andaluské pláži. Ten první člověk visel na oprátce ve svém apartmá. Hrdlo toho druhého bylo prořízнuté skoro až k páteři. A oba muži patřili ke komandu, které má na svědomí útok na Times Square. Ať už je zabil kdokoli, je zcela zjevně přesvědčen, že my se chceme dostat až na dřeň."

"Rogere," vmísil se Blackburn. "Říkám jenom..."

Gordian pokračoval, jako by Blackburn vůbec nepromluvil.

"Chladnokrevně zavraždili Arta a Elaine Steinerovy - dva nejlaskavější a nejslušnější lidi, které jsem kdy potkal, kteří spolu žili čtyřicet let a těšili se do důchodu. Zabili desítky techniků, úředníků a stavebních dělníků, lidí, kteří v životě nezvedli zbraň. Lidí, kteří dělali jen svou práci, poctivě si vydělávali a možná při tom trošku vylepšovali i ten náš svět. Zabili moje přátele a zabili moje zaměstnance a pokusili se srovnat moji stanici se zemí, Maxi. Vědí, že v tom jsme až po krk. Vědí to a zkoušeli nás odstrašit a včera to dovedli tak daleko; jak jenom mohli. Ale to se šeredně zmýlili. Protože, to přísahám, já ty hajzly dostanu."

Pak zavřel oči a tiše seděl, rty se mu třásly a ruce svíral v pěst. Nimec na něj pohlédl a pak se raději zadíval na zeď, protože si připadal nepatřičně.

Ta bolest musí být nepopsatelná, pomyslel si.

"Rogere, chci jít po Vostovovi a dozvědět se, kam nás to zavede," řekl Blackbum po chvíli, která všem připadala velmi dlouhá. "Ale potřebuju od tebe svolení provést to rychle a špinavě. A jestli toho zkurvysyna budeme muset hodně skřípnout..."

Nechal tu větu viset někde v prostoru mezi Ruskem a západním pobřežím Ameriky.

Gordian ze sebe nevypravil slovo celou další minutu. Pak přikývl, spíš sám pro sebe než komukoli jinému.

"Nechci vidět žádné zabíjení, pokud nepůjde o sebeobranu," prohlásil. "Já se nesnížím na úroveň takové spodiny. Chci tohle dovést do konce, aby se mohl pravdu dozvědět celý svět."

"Rozumím."

"Já vím, Maxi. A je mi líto, že jsem po tobě vyjel."

"Nic se nestalo," odpověděl Max. "Pro nikoho to není lehké."

Gordian znovu přikývl.

"Chci to pochopit," řekl Roger a ztěžka polkl. "Potřebuju to pochopit."

Nikdo z přítomných k tomu nic nedodal. Ani jeden z nich nevěděl, co by na to řekl.

Pochopit? Nimec se pořád upřeně díval do zdi, zdráhal se pohlédnout na Gordiana a uvažoval, jestli se to vůbec někdy dá pochopit.

***

Přijeli připravení na obléhání.

Měli zatykač, ale nikdo nečekal, že by Nick otevřel dveře a klidně si nechal nasadit náramky a přečíst práva.

Počítali s tím, že v tomto případě je čeká trochu víc práce. Takže si s sebou vzali všechny hezké hračky - nejmodernější sledovací techniku a zcela nemoderní beranidla, ochranné vesty a granáty se slzným plynem. Všechno, na co

si dokázali vzpomenout, a víc.

Pohotově měli i zvláštní zásahovou jednotku SWAT.

V životě by nečekali, že Platinový klub bude tichý jako hrob. Nebo že dveře budou doširoka otevřené.

Ale přesně to našli.

"Kruci, ten chlap má práskače všude. Věděl, že si pro něj jedeme. Teď už je s největší pravděpodobností na půl cestě do Ruska."

Velící policista, poručík Manny deAngelo, vypnul vysílačku a zase si natáhl rukavice. Nadával by, až by se hory zelenaly, ale na to byla moc zima a on nechtěl mrhat energií.

"Myslíš, že je to past?" zeptal se jeden polda.

"Né," vzdychl Manny. "Nick je chytrej, ale nikdo ho nikdy nepodezíral z toho, že by byl rafimovanej. Ale nebude na škodu dát si majzla, jo?"

Naznačil svým mužům, ať vejdou dovnitř.

A tak šli. Opatrně. Vždy po dvou a nezapomínali na krytí. Ve vypleněném domě nebylo živáčka. Ať už to udělal kdokoli, nechal za sebou pěkný brajgl, ale ani jedinou cennost. Vytrhli telefony ze zdí a rozbili automaty s chlazenými nápoji, aby se dostali k drobným. Nastříkali na stěny graffiti - byl tu víc než jeden gang. Některé malůvky ještě nezaschly.

Laciné. A nepříliš staré.

Vypadalo to, že pan Roma má nepřátele v nízkých kruzích.

"Ti hajzlíci by se měli modlit, aby Roma opravdu vymajzl - protože jestli se tu ještě někde ochomejtá, za tohle jim uřízne koule."

Manny záštiplně obhlížel tu spoušť.

"Zajímalo by mě, co věděli."

"Mě taky."

Šli dál. Čím hlouběji se nořili, tím byly škody větší - možná proto, že čím dál byli, tím stoupala hodnota předmětů, které se daly prodat na ulici. Nickova kancelář vypadala, jako kdyby ji ohlodaly kobylky. Ale zloději tam přece jenom něco nechali.

"Šéfovi se tohle líbit nebude."

Manny se podíval na Nickovo tělo, které někdo shodil na zem, aby mohl ukrást židli, v níž gangster očividně zemřel.

"Já ti nevím... připadá mi, že Nick dostal, co si zasloužil." Polda se ušklíbl. "Ale jsem rád, že nahlásit to musíš ty."

Manny měl pravdu.

***

Bill Harrison byl pořád ještě v pracovně. Blížila se půlnoc a jeho stůl byl tak zavalený hlášeními a jejich přílohami, že až na dno by se dostal jedině archeolog.

Fotografie Nicka Romy z místa činu se těšily prominentní pozici na vršku haldy.

Harrisonovi se to nelíbilo.

Chtěl toho muže, který způsobil tolik nesnesitelného utrpení, pohnat před soud. Chtěl ho spolu s dalšími svědky konfrontovat a vylíčit mu, co udělal. Chtěl mu říct o nočních můrách, bolesti a samotě.

Chtěl ho zavřít za mříže a dívat se, jak jej systém pomalu požírá zaživa.

A pak, až si to užije několik desítek let, se chtěl Bill Harrison dívat, jak ho upoutají na křeslo a zabijí.

Jenže na to teď bylo pozdě.

Na rozdíl od většiny svých obětí zemřel Nick Roma rychle a hladce. Pravděpodobně ani nevěděl, co se děje.

Harrisona ošidili o jeho pomstu. Vůbec se mu to nelíbilo.

Díval se na lesklé fotografie formátu osm krát deset, fotografie člověka, který mu unikl navždycky.

Tehdy zaslechl Rosiin hlas tak jasně, jako by mu stála po boku.

"Takhle je to lepší. Teď už můžeš dál žít."

Otočil se a rozhlédl se. Byl sám, v dohledu neměl ani duši. Dole pod schody tepalo město jako obvykle šíleným půlnočním rytmem. Ale tady, ve své pracovně, byl sám s hlasem, který v žádném případě nemohl slyšet.

"Rosie?"

Nic.

"Rosie!"

Bolest ho znovu zaplavila. Ale poprvé se zároveň dostavil klid. Rosie - byla to opravdu Rosie? trefila do černého. Jako obvykle.

Jeho žízeň po pomstě byla stejně destruktivní jako ten člověk na fotografiích. Naleptala by ho a pomalu pozřela jeho duši, kdyby jí to dovolil.

Místo toho měl hledat spravedlnost.

Ty, co spáchali tohle zvěrstvo, bylo třeba zastavit. Musejí je chytit a strčit za mříže, aby už něco takového nemohli znovu udělat.

V tomhle životě už Nick Roma žádné potíže dělat nebude. Jakmile se vyplní příslušné formuláře, jeho případ je vyřízen. Ale on přirozeně nebyl sám. Bill Harrison si nevydechne, dokud tak či onak všechny nedostane.

Ale ne kvůli pomstě. Kvůli spravedlnosti. A aby zajistil klid všem těm dobrým lidem, které přísahal bránit.

To byla jeho práce a on ji odvede.

Vstal, obrátil se od stolu a zašel si pro sako a kabát.

Měl dceru, k níž se mohl domů vrátit, a život, který měl zas dát do pořádku. Měl budoucnost. Měl to být dobrý život, to své manželce dlužil, ten nejlepší možný bez ní.

Zhasl a zavřel za sebou dveře. Tasheya na něj čeká.

44.

MOSKVA
11. ÚNORA 2000

Arkadij Pedačenko vyšel z televizního studia, z něhož se každý den vysílala jeho večerní talkshow, za několik minut dosedl na zadní sedadlo mercedesu a přikázal řidiči, ať ho zaveze do exkluzivního hotelu Nacional naproti cibulovitým báním chrámu Vasilije Blaženého. Vyšel před jeho předním vchodem, v hale osvícené mnoha lustry kývl jako obvykle na pozdrav vrátnému a personálu v recepci a pak výtahem dojel do luxusního apartmá, které měl dlouhodobě pronajaté již několik let.

Pro Pedačenka to byla víceméně rutinní záležitost - jednou, dvakrát týdně sem zajel, obvykle sám, a za pár minut k němu v jeho apartmá zavítala dastupnaja děvočka, čili prostitutka. Řidič i zaměstnanci hotelu o tom samozřejmě věděli, ale ani oni to nepovažovali za skandální, dokonce ani u politika. Pedačenko byl koneckonců svobodný a pověst playboye mu mohla jenom prospět u veřejnosti, která u svých vůdců oceňovala krásu a mládí západního stylu, okořeněné špetkou smyslnosti. Krom toho si Rusové - zvláště bohatší Moskvané, z nichž se rekrutovali jeho nejvěrnější stoupenci - cenili dobrého života a jenom se podivovali sexuální pruderii, která podle všeho zachvátila Spojené státy. Nechte mužům jejich malá dobrodružství.

Dnes večer se Pedačenko ani nestihl usadit a už slyšel tiché zaklepání. Otevřel a ustoupil, aby nádherná žena v krátké černé sukni, černých punčochách, černé kožené bundě a černém baretu mohla projít. Vrátný ji předtím zahlédl, jak na lodičkách s vysokým podpatkem vstoupila do vestibulu, a okamžitě uhádl, že jde k Pedačenkovi. Ocenil její dlouhé nohy a popadla ho závist k politikovi, který si tenhle večer užije ještě víc než obvykle. Ta žena je jako panter, pomyslel si. A jistě je nadržená.

Teď se posadila na čalouněné plyšové křeslo z dob královny Anny, sundala si baret a potřásla hlavou, až jí vlasy volně splývaly přes límec bundy.

"Peníze předem," řekla studeně.

Stál před ní, pořád ještě ve sportovním saku a kalhotách, a lehce kroutil hlavou.

"Je mi smutno z toho, když pomyslím, jak je náš vztah založen pouze na prokázaných službách," řekl dotčeně. "Po tom všem, co jsme spolu dělali, by jeden očekával, že se mezi námi utvoří pevnější pouto."

"Nech si ty moudra pro svoje diváky," odsekla. "Chci to, co mi dlužíš."

Pedačenko nespokojeně mlaskl, sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl naditou bílou obálku. Vzala si ji od něj, otevřela chlopeň a nahlédla dovnitř. Pak ji celou strčila do peněženky.

"Aspoň že jsi nepovažovala za nutné ty peníze přede mnou přepočítat, Gileo," utrousil Pedačenko. "Možná že to přece jen je začátek užšího, důvěrnějšího vztahu."

"Už jsem ti řekla, aby sis svoje vyprávěnky schoval pro jiné," opáčila vztekle. "Musíme si prodiskutovat pár naléhavých záležitostí." Její lícní kosti vypadaly najednou daleko ostřejší. "Nemám žádné zprávy od Koruta. Měl se se mnou zkontaktovat před dvěma nocemi."

"Můžeš se s ním pokusit spojit?"

"Členové mojí skupiny netráví noci v pohodlí drahých hotelů, s telefony u nočního stolku a faxem u ruky," odpověděla a jedinkrát potřásla hlavou. "Jejich ložnice jsou daleko spartánštější."

Tvrdě si ji změřil.

"Měli bychom mít obavy?"

"Ne, ještě ne. Možná se přesunuje a má pocit, že by komunikace nebyla bezpečná. K tomu už několikrát došlo. Budeme si muset počkat a uvidíme." Odmlčela se. "Dá ti přes mě vědět, jestli bude moct."

Pedačenko z ní nespouštěl oči.

"No, mně se to nelíbí," začal. "Když pomyslím na tu zbabranou operaci proti satelitní stanici -"

"Nic takového by se nestalo, kdybych velela já, a ne Sadov. Měl jsi na mě počkat."

"Možná máš pravdu. Já se rozhodně hádat nebudu. Teď jde jenom o to, jak napravit naše chyby."

"Tvoje chyby," kontrovala. "Nezkoušej na mě žádný psychologický kejkle."

Vzdychl a přišel k ní blíž. "Poslyš, necháme teď spory stranou a promluvíme si na rovinu. Mám pro tebe další práci, Gileo."

"Ne," zavrtěla hlavou. "UŽ jsme zašli dost daleko. Baškir brzo padne a Starinov půjde za ním. Přesně, jak jsi to naplánoval."

"Ale je možné, že na nás někdo náhodou přišel. Víš to stejně dobře jako já. Ten incident v ústředí toho newyorského gangstera, ty pověsti, že to má něco společného s firmou UpLink. A pak ten odpor, který kladla jejich pozemní stanice..."

"Další pádné důvody, proč nevystrkovat nos," usoudila Gilea.

Znovu si vzdychl.

"Poslouchej. Starinov uvědomil ministerstvo, že dalších pár dní stráví na své chatě poblíž Dagomysu. Už jsem tam kdysi byl a můžu ti říct, že je to místo jako stvořené pro útok."

"To nemůžeš myslet vážně," řekla, ale oči se jí rozsvítily, byly teď ostré jako žiletky, rty se jí rozevřely a odhalily špičky horních zubů.

"Zaplatím ti cokoli a potom ti zařídím jakýkoli úkryt," nabídl Pedačenko.

Dívala se do Pedačenkových očí, jazyk jí přejel přes rty a dech se jí prudce zrychlil.

Vteřina pomalu uplynula. Druhá.

Dívala se do jeho očí. A nakonec přikývla.

"Sejmu ho."

MOSKVA
12. ÚNORA 2000

Když jejich rover zastavil před lázněmi, před vchodem postávali tři muži v tmavých oblecích, širokých plstěných klobouc ích a dlouhých šedých pláštích.

"No podívejte se na ně," vydechl Scull ze zadního sedadla. "Hergot, skoro jako by si hráli na gangstery."

"Jsou gangsteři a na nic si nehrajou," poučil ho Blackburn, když vyhlédl z předního okýnka. "Já si opravdu myslím, že tyhle opice svým způsobem nedokážou rozlišit realitu od toho, co viděli v amerických akčních filmech. Ale nesmíš zapomenout, že každej z nich má pod pláštěm bouchačku."

"Chcete, abych šel s vámi?"

To byl Neil Perry, který seděl za volantem. Blackburn zavrtěl hlavou.

"Bude lepší, když tu počkáš, to kdybychom chtěli rychle zmizet," usoudil a do poloviny rozepnul zip na své kožené vestě.

Scull pod ní zahlédl pažbu devítky Smith Wesson v podpažním pouzdře.

"Stejně si myslím, že s nimi nebudou větší potíže."

Perry na něj zlehka kývl.

Blackburn se podíval přes opěrku na Sculla.

"Tak fajn," řekl. "Připraven?"

"Už celý dny," odpověděl Scull.

Oba muži vyšli z auta a vydali se po chodníku. Svítilo slunce a bylo pár stupňů nad nulou, což na moskevskou zimu vůbec nebylo špatné. Ale i přes relativně příznivé počasí na ulici skoro nikdo nebyl a módní obchody v Petrovce zely prázdnotou. Ve vzduchu visí nejistota ohledně zhoršeného zásobování potravinami a hrozba ekonomického embarga, pomyslel si Scull, o zastavené pomoci NATO ani nemluvě. Lidé sedí na svých úsporách v očekávání nejhoršího.

Když Blackburn a Scull došli ke vchodu do lázní, mafiáni jim vyrazili vstříc a zablokovali cestu. Jeden z nich, dlouhán s černými vlasy a bradou jako lopata, řekl něco Blackbumovi rusky.

"Ja ně gavarju pa ruski," odpověděl Blackburn.

Dlouhán zopakoval, co už řekl, a posunkem jim naznačil, ať zmizí. Koutkem oka Blackburn zahlédl, jak se další svalnatec sune kupředu a rozepíná si střední knoflík kabátu. Byl menší než ten první a měl knírek tak řídký, jako by mu ho někdo přes horní ret namaloval tužkou na obočí.

"Zrovna jsem ti řekl, že neumím rusky," řekl Blackburn a vykročil kupředu.

Dlouhán se do něj opřel ramenem.

"Tak ti to řeknu v tý vaší zasraný mateřštině," strčil ho do prsou. "Mazej vocaď, ty posranej americkej hovnivále."

Blackbum se na něj chvíli díval a pak se k němu otočil a vší silou ho praštil do hrudní kosti. Dlouhán klesl na kolena a bolestí zkroutil tvář. Začal dávit a pak si pozvracel celý kabát. Blackbum koutkem oka zahlédl, jak gangster s knírkem sahá do kabátu. Bleskově se obrátil a vytáhl svůj glock, přitiskl mu hlaveň ke krku a natáhl kohoutek. Mafiánovi ztuhla ruka pod klopou.

"Vyndej tu svou ručičku, ať na ni pořádně vidím," procedil Blackbum. "Rozumíš?"

Chlápek s ustrašeným, vyplašeným pohledem přikývl. Scull k němu přispěchal, prohledal ho, sáhl pod klopu a vytáhl glock. Pistoli si strčil do pravé kapsy svého saka.

Blackbum si změři1 třetího. Ten se od té doby, co Blackburn a Scull vystoupili z roveru, ze svého místa ani nepohnul. Když na něj padl Blackburnův zrak, zavrtěl rychle hlavou a zvedl ruce vzhůru.

"No trouble," snažil se anglicky. "No trouble."

Scull ho prošacoval, našel pistoli, zabavil mu ji a strčil si ji někam za sako.

Blackbum zabořil hlaveň pistole ještě hlouběji do krku kníratého mafiosa.

"Pomoz svýmu kámošovi na nohy."

Gangster Blackburna poslechl. Ti tři tam stáli a třásli se. Blackbum jim pokynul pistolí.

"Všichni tři se teď pomaloučku polehoučku seberete a půjdete do lázní. Jestli vydáte jediný zvuk, který se mně nebude líbit, udělám s vámi krátkej proces. Půjdeme hned za vámi. A teď sebou hněte!"

Za několik vteřin se všichni tři vydali po chodníku. Ten s bradou jako lopata pořád trochu vrávoral a z brady mu kapaly zvratky.

Když se prostrkali za dveře, ovanul je závan hutného, teplého vzduchu. Ze dveří vykoukl šatnář. Po chvíli zase hlavu zatáhl a zavřel dveře.

Scull se rozhlédl a začal otvírat dveře, které vypadaly aspoň trochu slibně. V polovině chodby našel, co hledal. Komora plná ručníků a čisticích prostředků. Nacpal mafiány dovnitř a šeptem jim prozradil, co jim udělá, jestli od nich v následující hodince uslyší jediný zvuk. Pak je tam zavřel a opřel proti dveřím židli. Samozřejmě že by se odtamtud dokázali dostat, ale to by nadělali spoustu hluku - a to se ještě hodnou chvíli neodváží.

"Pojď," pobídl Blackburn Sculla.

Sauna stála vzadu vlevo. Slyšeli sténání, které z ní vycházelo. Muž a přinejmenším dvě ženy. Blackburn kývl na Sculla, sáhl po klice a zevnitř se vyvalila oblaka páry. Volnou rukou třímal Smith & Wesson.

Jurij Vostov byl nahý. Nahá byla i žena zády k němu na jeho klíně, kterou držel za břicho a tahal proti sobě. A to samé platilo i o druhé ženě s hlavou mezi jejich stehny. Všichni tři šokovaně, zmateně vzhlédli, a jakmile ve dveřích zahlédli ozbrojence, odskočili od sebe.

Scull z věšáku na zdi stáhl dva ručníky a hodil je těm ženám.

"Na shledanou," ukázal jim palcem přes rameno ven ze sauny. "Da svidaňja!"

S ručníky přehozenými halabala přes prsa vyběhly obě ven. Vostov se začal zvedat z lavičky.

"Kampak?" Blackburn zvedl ruku a zamířil na něj pistolí. "Jen zůstaň sedět tam, kde jseš."

Vostovova malá, nevýrazná očička skákala z Blackburna na Sculla jako žabky na vodní hladině.

"Kdo jste?" zeptal se anglicky. "Co ode mě chcete?"

Blackburn k němu popošel, ale nepřestal na něj mířit.

"Teď nám povíš, kdo nařídil ten bombový útok v New Yorku," řekl. "A to hned."

"Zbláznil jste se? Nemám nejmenší ponětí -"

Blackburn neurvale strčil pistoli Vostovovi mezi nohy. Dost neurvale. Vostov se otřásl bolestí. Vypadalo to, že zády pomalu sjíždí po vykachlíčkované zdi.

"Tak mluv," houkl Blackburn a natáhl kohoutek devítky.

Cvak.

Vostov se podíval k nohám, na bradě mu vystouply laloky a chraptivě se nadechl. Oči mu lezly z důlků.

"Jste z CIA?" zachroptěl. "Bože, tohle je zločin!"

Blackburn zabořil pistoli ještě hloub. Vostov zakníkal, schoulil se a na tvářích mu vyrazily červené skvrny.

"Lidi z CIA ti na rozdíl ode mě neustřelej koule," poučil ho Blackburn. "Já klidně. Jestli to nevyklopíš."

"Prosím..."

"Máš tři sekundy," varoval ho Blackbum. "Jedna. Dvě..."

"Pedačenko," vyhrkl Vostov a polkl. "Byl to Arkadij Pedačenko. A další, ale ne z Ruska." Polkl. "Heleďtese, dejte tu pistoli pryč, už jsem vám řekl, co jste chtěli vědět."

Blackburn zavrtěl hlavou; jeho sevřené rty připomínaly čárku.
"Ne, to jsi neřekl," opravil ho. "Vlastně jsi jenom právě začal."

46.

DAGOMYS POBŘEŽÍ ČERNÉHO MOŘE
12. ÚNORA 2000

Vladimír Starinov se ve větrovce, lehkých teplácích a teniskách procházel po břehu, těsně nad čárou přílivu, a subtropický větřík s příchutí soli ho laskal po tvářích. Jeho kokršpaněl klusal za ním, poskakoval po písku bílém jako mastek, honil se za dorážejícími a zase ustupujícími vlnkami, občas v příboji chňapl po chumáči chaluh, dovádivě s nimi třásl v tlamě, až mu uši a kožich pleskaly o sebe, a pak je odhodil tam, odkud si je přinesl. Nad vodou vyšel nádherný srpek Měsíce barvy mědi a hvězdy se na obloze třpytily jako diamanty náhodně roztroušené po černém klenotníkově saténu.

V Starinovovi se rozhostil klid a mír. Poprvé za dlouhou, moc dlouhou dobu. Klid a mír. O mnoho kilometrů dál na sever ještě zuřila krutá zima a nad Ruskem se jako hejno vran vznášela hrozba hladu. Ale tady bylo jeho útočiště, sem se uchyloval před nepolevujícím tlakem, kterému ho vystavovalo vůdcovství a nutnost politického přežití.

Napadalo ho, že v Kremlu žil jako v nějakém ohromném stroji, který se porouchal tak hrozně, že s tím už nikdo nic neudělá.

Zastavil se a s rukama v kapsách se rozhlížel po moři. Ve vzdálenosti nějakých tři sta metrů zahlédl světla člunu, který se ploužil po hladině skoro jako šnek po hladkém, tmavém skle.

"Vidíš, Ome," sehnul se a podrbal psa za ušima. "Nemusím pořád řešit nějaké potíže, co? Tady můžeme přemýšlet a připomenout si, že ten náš boj má nějaký smysl." Zadíval se na Omův čtveráckýý výraz a musel se rozesmát. "Anebo vůbec netušíš, ty můj andílku, o čem tady plácám, a vůbec tě to nezajímá?"

Pes mu olízl ruku.

Starinov se stále ještě s úsměvem na rtech obrátil k dunám, za nimiž stála jeho chalupa. V oknech přivrácených k pláži žhnula bledá žlutá světýlka. Venku stěží zahlédl vzpřímené, nehybné siluety dvou členů své ochranky. Ach, co ti se nabručeli nad jeho osamělými procházkami, které si nedal vymluvit. Ale člověk občas musí být o samotě.

Stál u vody ještě pár minut, díval se, jak člun proti větru líně křižuje a míří do neznámého přístavu, a pak se rozhodl zajít do chalupy a dát si čaj. Možná si bude ještě trochu číst, než půjde do postele. Každopádně se už připozdívalo a on byl příjemně unavený.

"Tak pojď," křikl na psa a spráskl rukama, aby přilákal jeho pozornost. "Přece nechceme, aby si o nás stráže dělaly ještě větší starosti než teď."

Vyrazil ke břehu a pes se hravě rozběhl za ním.

***

Skvěle, pomyslela si Gilea, která sledovala pláž noktovizorem.

"Tak copak dělá náš přítel?" ozval se mužský hlas za ní.

"Vypadá to, že se vytrhl ze zamyšlení a vydal se k dače." Odložila noktovizní brýle a zamrkala, aby se zbavila zelených teček, když ji zase obklopila normální tma. "Možná má předtuchu, že na něj dnes v noci čeká studené černé moře. Co myslíš, Adile?"

Vysoký, kostnatý muž cosi neutrálně zabručel. Jako Gilea a ostatní na trauleru měl i on na sobě černý spandexový potápěčský oblek, plovací ploutve a přes čelo přetaženou potápěčskou masku. Na zápěstích všichni nosili hloubkoměry a přes ramena měli přehozené vodotěsné vaky s výzbrojí a výstrojí. Jakmile budou pod hladinou, dýchací přístroje na jejich prsou budou recyklovat jejich vlastní dech, absorbovat vydýchaný kysličník uhličitý a mísit zbytek s

kyslíkem z tlakových lahví.

"Ponorné čluny jsou připravené," ozval se Adil.

Zadívala se na něj. Přikývla. V jejích zorničkách vypadalo odražené měsíční světlo jako roztříštěné sklo.

"Pak je čas," řekla.

***

Lehká a tichá terénní vozidla jela po pobřeží, mrštně přeskakovala vršky a sedla dun, jejich ztlumené motory tiše předly a poháněly je kupředu. Navrhla a vyrobila je sesterská firma UpLinku; vozy měly plně automatické převodovky a na otočném čepu za kabinou řidiče VVRS zbraně. Do vozidla se vešel jen střelec a řidič; terénní světla byla zatemněná speciálními stínítky. Jejich pasažéři na sobě měli černé maskovací kombinézy, neprůstřelné vesty, ochranné brýle a pod helmami sluchátka s mikrofonem připojená k miniaturní vysílačce. Tváře měli pomazané kamuflážní barvou.

Dohromady to bylo dvanáct vozidel, Blackbumovo a Perryho v čele, ostatní za ním v jedné koloně.

Blackburn zkušeně svíral řídítka, nervózně vyhlížel noktovizními brýlemi přes duny a jenom doufal, že se Starinovova chalupa už brzy objeví. Kdyby měl víc než několik hodin na přípravu téhle operace, kdyby tak věděl, kdy a jak zabijáci udeří, aby mohl zvednout sluchátko a Starinova i jeho stráže nějak varovat. Jenže měl strach, že je chata odposlouchávána a že jakýkoli pokus Starinova kontaktovat by mohl Gileu Nastikovou vyprovokovat k urychlenému útoku. Nakonec si musel vybrat menší zlo a smířit se se svou volbou - jako dnes ráno, když s Vostovem uzavřel ďábelskou dohodu.

Teď vyrazil s vozidlem přes zvlněnou dunu, lehce se přes ni přehoupl, písek mu šlehl do obličeje, ale v duchu se pořád vracel k jejich smlouvě. Byla to prostá výměna - role ruského mafiána v celém útoku se zamete pod koberec a jeho varlata nedojdou úhony výměnou za stoprocentní spolupráci a všechny další informace. Vyklopil všechno, nejenom o Times Square a podrazu na Baškira, ale i to, co věděl o dnešním plánovaném atentátu na Starinova... a toho bylo hodně. Dodal Gileji lidi, zbraně, poskytl dopravu, to vše za milión amerických dolarů. Útok bude veden z vody a možná bude mít podporu i z pevniny. Měli za úkol zasadit rozhodující a konečný úder - Starinov musí zemřít. Už žádné machiavelistické hrátky, žádné další rafinované intriky, už se nebude čekat, až se vlády těžkopádně dopracují ke kýženým výsledkům.

Slušný člověk zemře a to bude konec, rána z milosti demokratickým reformám v Rusku.

Pokud tedy jeho narychlo sestavená úderka, sflikovaná z přeživších členů kaliningradské ochranky a pár posil z pražského ústředí Meče, neodrazí padouchy na poslední chvíli.

Blackburn sešlápl pedál plynu až na podlahu, na vlastní rádiové frekvenci vydal řidičům za sebou rozkaz a zaslechl, jak jejich motory přešly do vyšších otáček, aby s ním udržely krok.

Vzpomněl si, jak se při požáru stanice vzepřel pokušení zaútočit střemhlav jako kavalerie, a musel chmurně konstatovat, že tentokrát si na něm okolnosti vynutily málem pravý opak.

Bylo to v rozporu s jeho instinktem a výcvikem, bylo mu to z duše protivné.

Protože vůbec nejhorší na jízdních útocích je to, že když na vás nepřítel náhodou čeká, jsou zaručeně sebevražedné.

***

Ponorné čluny klouzaly pod zvlněnou hladinou jako rejnoci manta, protože měly vzdušné vaky pro pohyb nahoru vypuštěné.

Tato elegantní gumová ponorná plavidla se bez jakýchkoli potíží vešla na Gilein trauler a vyložena byla koordinovaně a přesně. Každé k pláži poháněly dva masivní, ale výkonné přívěsné lodní motory a ze tří potápěčů byly ve stínovém plavidle vidět jenom stíny. Jejich tiché, nezjistitelné elektrické

motory dokázaly překonat vzdálenost sedmdesáti námořních mil. Sami potápěči v nich mohli zůstat až tři hodiny, aniž by se museli starat o zrádné bubliny unikající ze standardních akvalungů. Kdyby se ovšem potopili do hloubky větší než patnáct metrů, vinou většího tlaku by čistý profiltrovaný kyslík z jejich dýchacích přístrojů měl na jejich systém toxické účinky. Dnes večer však ani čas, ani vzdálenost nehrály roli - pobřeží bylo v dohledu a jejich metoda si žádala rychlý pohyb v malé hloubce.

Za několik minut se plavidla vynořila a rozletěla se k pobřeží maximální rychlostí osmdesát uzlů, uháněla jako horký olej po teflonové pánvi. Vylétli z příboje a rozvířili pěnu v úzkých kýlových brázdách. Potápěči bleskově vylezli z plavidla, z vodotěsných vaků vytáhli pušky a noktovizní brýle a začali se krást na pevninu.

***

Několik set metrů se nad pláží krčila na izolovaném vršku chata Vladimíra Starinova. Její strážci o přítomnosti zabijáků stále neměli tušení a okna stavení pořád matně zářila do tmy.

Vladimír Starinov zvedl konvici z kamen, přešel do koutku za stůl a nalil si vařící vodu do šálku.

Ještě než si sedl, vytáhl z krabice na polici psí sušenku a zavolal Oma skrz klenutý vchod do kuchyně. V ruce držel tu pochoutku a doufal, že až si ji kokršpaněl sní, možná už dá pokoj. Pes na něj vrhl pohled, ale ani se nehnul. Před chvílí se zatoulal k předním dveřím, rozložil se tam na břicho, čichal, kňučel a ocasem vrtěl sem a tam.

Starinov si nejdřív myslel, že pes jančí kvůli pronikavému pískání konvičky, ale teď nedal ani na opakované pokusy svého pána přilákat ho dovnitř a dál polehával před venkovními dveřmi.

Starinov pokrčil rameny, strčil si zavrženou sušenku do kapsy a začal foukat do čaje, aby se ochladil. Přestože se kokršpaněl choval tak trochu neobvykle, nepřikládal tomu větší důležitost - Oma občas vzbudily stráže na obchůzce, a tak tomu pravděpodobně bylo i tentokrát.

No, jen ať si tam pes zůstane, pomyslel si Starinov. Po procházce na pláži byl prezident odpočatý a uvolněný a chtěl si tento vzácný pocit vychutnat.

Ta malá nepříjemnost jistě brzy přejde sama od sebe.

***

Venku před chatou zaslechl strážný v uniformě ruské armády na úpatí kopečku slabý zvuk a vydal se podívat, co se děje. Voják dobře věděl, že asi nic - vítr před sebou hnal písek nebo větvičku, anebo se na lov vydal nějaký hlodavec.

Teď se ohlížel za svým parťákem na druhé straně chaty a uvažoval, jestlí ho nemá posunkem přivolat. Ale pak v jeho ruce zahlédl oranžově žhnoucí konec cigarety a řekl si, že ho radši nechá na pokoji.

Slezl k úpatí kopečku, zastavil se, rozhlížel se a naslouchal. Zašel trochu dál na pláž a znovu se zarazil. Na čele se mu udělaly vrásky. Přestože se na písku nic nehýbalo, slyšel teď jiný zvuk, vrnění, jako by se k němu přibližoval nějaký motor. Ne - mnoho motorů. Pořád ještě byly daleko, ale už se blížily. Připomínaly mu vosy. Celé hnízdo vos. Ale co to má společného s tím tlumeným šramocením, které zaslechl? Mohlo by být prvním znamením, že prezidentovi něco hrozí?

Náhle zneklidněl a rozhodl se, že nakonec zburcuje ostatní, už se otáčel k chatě, když mu na ústech přistála kostnatá ruka, druhá paže se mu ovinula kolem krku a jediným, brutálním trhnutím ho zlomila.

***

"Slyšíš ten zvuk?" sykla Gilea na Adila. "Jako motory."

Stál s ní pod břehem, s hlavou nakloněnou do noci s vlčím výrazem na tváři. Zbytek jejich mužů stoupal za nimi po pláži; mrtvý strážný ležel Adilovi u nohou.

"Ne-"

Náhle ztichl a ukázal k zakroucenému oddílu pláže. Gileiny oči pátraly ve směru naznačeném jeho prstem a pak se rozšířily.

"Do hajzlu!" vykřikla a zvedla samopal.

***

Výběžek s osamělou chatou se teď zvedal po jeho levici. Blackburn projel zatáčkou pláže a kužely jeho světel okamžitě odhalily žabí muže na písku, na čáře přílivu opuštěná plavidla a ležící uniformovanou stráž, jejíž krk trčel ve velmi nepřirozeném, ostrém úhlu.

"To je ono!" křikl do mikrofonu. Očima jedním pohledem propátral pláž. "Útokem vpřed, jdeme na to! "

Atentátníci se zatím porůznu rozptýlili po pláži a ten pár, co stál nad tělem, se vydal ke kopečku. Blackburn znovu šlápl na plyn a Perry za ním zatím otáčel kulometem širokými oblouky a kropil útočníky krátkými dávkami VVRS munice. Po celé pláži propukla přestřelka, na roj vozidel zamířily kalašnikovy s tlumiči záblesků a rychle se rozštěkaly.

Perry hned ze začátku skosil jednoho ze žabích mužů, zasáhl ho dávkou umělohmotných sabotů do hrudi, až mu zbraň vylétla z rukou jako odhozená taktovka. Za ním do rozvířeného písku klesl další atentátník.

Blackbum zahlédl, jak se Scullovo vozidlo otáčí doprava, štve před sebou dva žabí muže a zahání je zpátky do vody. Dostali se do moře až po stehna, ale Scull je pronásledoval dál, vůz kolem sebe rozstřikoval příboj a narazil do nich jako rozezlený býk. Pak se od boku Blackburnova vozidla odrazila kulka a on musel začít prudce kličkovat.

Vzduch se chvěl palbou, a i když měl tým Meč k dobru moment překvapení, narazili na odhodlanou a vražednou obranu. Jedno terénní vozidlo protrhla dávka kulek ráže 7,62, jeho řidič přeletěl přes řídítka jako hadrová panenka a krev mu při tom stříkala z prsou. Stroj se dvakrát převrátil ve vzduchu a vyhodil ze sedadla střelce. Dezorientovaně se zvedl, krev mu ve stružkách crčela zpod helmy, ale byl zastřelen, ještě než se mohl vzpamatovat.

Pak bylo zasaženo vozidlo po Blackburnově pravici, protržená pneumatika vybuchla a svlékla se z ráfku jako hadí kůže. Stroj dostal smyk a skončil v písečné závěji, přičemž vyhodil oba maskované jezdce. Blackbum viděl, jak jeden vyrazil ke svému partnerovi, pomohl mu na nohy, ale také zahlédl žabího muže, který zamířil na oba, a věděl, že musí hodně rychle něco udělat.

Byli ve smrtelném nebezpečí.

Strhl vozidlo jejich směrem a už byl u nich, jednou rukou pustil řídítka a upozornil Perryho. Ten kývl, vyrovnal kulomet a dostal nepřítele přesnou dávkou, ještě než mohl dobít dva jejich vyhozené druhy.

A když se od nich odpoutal, zaslechl Blackburn palbu odshora, dál od břehu, a tlumeně zaklel.

Starinov, pomyslel si a popohnal své vozidlo po stráni. Vrazi se dostali nahoru.

Nahoru ke Starinovovi.

***

Gilea s Adilem sprintovali k vršku výběžku a k chatě, od níž je už dělily jen tři, čtyři metry. Za nimi ležel mrtvý strážný a z kulkami proděravělé blůzy mu stékala krev do písku. Doběhli ke dveřím a zastavili se, Gilea poodstoupila od Adila, aby měl dost místa k vykopnutí dveří.

Obrátila se od něj, aby mu mohla krýt záda, ostražitě vrhala rychlé pohledy doleva i doprava. Zpoza rohu chaty se vyřítil strážný a ona mu kulkami prošila břicho ještě dřív, než je Rus stačil zahlédnout. A právě když zaslechla, jak se dveře kácejí dovnitř a třísky létají kolem, zezadu se objevili dva další ruští vojáci, z nichž jeden okamžitě padl za oběť její palbě a tomu druhému se podařilo odpálit jednu dávku, než ho zasáhla. Vrávoral v širokém oblouku, pak zakloktal, svalil se na bok a zbraň mu vyklouzla z rukou.

Otočila se k chalupě. Adil ležel roztažený před dveřmi a půlku hlavy měl

ustřelenou. Ten druhý Rus ho dostal svou dávkou, zaregistrovala jeho smrt bez jakýchkoli emocí.

Myslela jen na svůj úkol a tím bylo, aby Starinov sdílel Adilův osud.

***

Blackburn se vyhoupl přes vršek právě včas, aby zahlédl, jak se Nastiková vrhá do dveří přes tělo svého druha.

Zabrzdil terénní vozidlo, až od něj odlétal písek, vyskočil z něj a prudce vyrazil za ní, přičemž zpod vesty vytáhl svůj Smith & Wesson. Perry mu běžel v patách.

Blackburn vtrhl do vchodu, vrazil do komory revolveru náboj a rozhlédl se nalevo i napravo. Chtěl Nastikovou dostat živou, ale když si bude muset vybrat mezi ní a Starinovem, udělá, co bude muset.

Předsíň byla prázdná. Jakým směrem by se měl vydat? Kde ksakru je?

Slyšel Perryho za sebou, posunkem ho vybídl, aby prohledal pokoje nalevo, a už se otáčel doprava, k ložnici, když zaslechl vrčení psa, výstřel a hlasitou ránu, jak někdo narazil na zeď.

***

Když se začalo střílet, Starinov byl zrovna v kuchyni. A jakmile si uvědomil, co se děje, že jeho chata se stala cílem útoku, vrhl se do ložnice, kde v šatníku schovával svou osobní zbraň. Byla to jenom malá pistole ráže .22 a on věděl, že proti automatickým zbraním, které slyšel zvenku, nebude nic moc platná, ale nic jiného neměl.

Otevřel dveře šatníku a prohrabával se oblečením k pistoli, když do místnosti vrazila žena a z bezprostřední blízkosti na něj namířila kalašnikov. Úšklebek, který jí hrál na tváři, byl takřka nelidský.

Tehdy zpod postele vyskočil s obnaženými tesáky Ome, zavrčel, vrhl se na ženu a zaťal jí zuby do kotníku.

Tohle nečekala, a jak klopýtla dozadu a prudce narazila na zeď, vyšla z jejího samopalu prudká dávka. Snažila se získat rovnováhu, kopala do psa, ale než ho konečně ze sebe dostala, jeho tesáky se jí zabořily hluboko do masa.

***

"Stát!" zařval na ni Blackburn z plných plic a oběma rukama na ni zamířil Smith & Wesson. "Odhoď ten samopal, slyšíš? Pusť ho!"

Zadívala se na něj přes celou místnost, ale zbraň držela jako klíště. Pes na ni štěkal a z nohavice jejího spandexového obleku prýštila krev. Za Blackburnem proudili dovnitř v čele se Scullem lidé, které si vyžádal vysílačkou, utvořili kolem prezidenta sevřený šik a odlifrovali ho mimo dostřel.

"Je konec," oslovil ji Blackburn. "Nechceš přece spáchat sebevraždu."

Zadívala se na něj. Potřásla hlavou. Ušklíbla se. Roztřesenýma rukama pořád pevně svírala samopal.

A pak, ještě než Blackburn mohl zareagovat, jediným pohybem namířila samopal na jeho srdce.

"Konec pro mě," ozvala se. "Konec pro nás oba."

V hrdle mu vyschlo a uších mu bušila krev. Blackburn stále mířil na ni, ona na něho, díval se jí na ruce, pátral po sebemenším zachvění a jenom vskrytu doufal, že je dost rychlý, aby dokázal předejít každému jejímu manévru. Jeho koncentrace se zúžila do malého tunelu, který zahrnoval jeho ruku, Gileu a nic víc.

Proběhla dlouhá chvilka. Pak další. Ani jeden z nich se nehnul. Vzduch kolem něj připadal Blackburnovi jako želatina pod proudem.

Pohybu za sebou si Blackburn nevšiml, dokud nebylo příliš pozdě. Všechno se to odehrálo rychlostí blesku - cvaknutí naolejovaného spoušťového mechanismu blízko jeho ucha, prásknutí výstřelu za ním, překvapený, takřka komický výraz na Gileině tváři, než ji kulka zasáhla do čela a vytvořila červenou, dokonale kulatou tečku nad kořenem jejího nosu. Blackburn viděl, jak sebou samopal v jejích rukou trhl, a jednu děsivou chvíli si byl jistý, že se

prst křečovitě zaklesne kolem spouště a že ho dávka roztrhá na cucky.

Ale zbraň jí vyklouzla z rukou, aniž z ní vyšel jediný výstřel, Gileiny oči se obrátily v sloup, kolena se pod ní podlomila a ona se pomalu sesula k zemi, zanechávajíc za sebou na zdi šmouhu z krve, mozku a úlomků kosti.

Blackburn sklonil zbraň a až příliš ztuhlými svaly otočil hlavu. Starinov, který se předtím prodral mezi všemi agenty Meče, stál přímo za ním. Z hlavně jeho napřažené dvaadvacítky stoupaly kroužky dýmu.

"Takhle je to lepší," pravil.

Blackburn suše polkl, ale nic neřekl. Pach korditu ho štípal v nozdrách.

"Vaši lidé mi zachránili život, já zase zachránil váš." Starinov sklonil pistoli. "Možná byste teď mohli být tak hodní a pověděť mi, odkud jste."

Blackburn ještě chvíli mlčel. Přes Starinova se díval na členy svého týmu, lidi z celého světa, kteří odváděli nevděčnou a nesmírně nebezpečnou práci. Vzpomněl si na Ibrahima a jeho pouštní jezdce v Turecku, Nimece a jeho agenty v New Yorku a mnoho jiných, obyčejných lidi, kteří udělali všechno v jejich silách, aby jim v průběhu vyšetřování pomohli.

Jak na to měl odpovědět?

Pár vteřin zvažoval další možnosti a pak jenom pokrčil rameny.

"My jsme tak trochu odevšad, pane."

47.

NEW YORK
KENNEDYHO MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ
17. ÚNORA 2000

Zapadající slunce zabarvilo roztroušené mraky nad Jamajskou zátokou do purpurova a zlata. V dálce byla proti obloze vidět silueta Manhattanu. Ve městě, které nikdy nespí, naskakovala světla a New York se začal odívat do své pohádkové noční záře. Ale Roger Gordian stál na konci přistávací dráhy a krásu kolem sebe nevnímal.

Měl dovézt své lidi domů.

Ta bolest a zodpovědnost, kterou cítil, ho málem srážela na kolena.

Jak tam stál a čekal, začal se probírat událostmi posledních několika měsíců. Mohl vůbec udělat něco jinak, napadlo ho, aby tu teď nemusel stát? Cokoli, co by on nebo jeho lidé mohli změnit, aby se ti lidé teď vraceli živí a zdraví, a ne v rakvích? Aby jim rodiny přišly radostně naproti, a ne na pohřeb?

Jestli něco takového existovalo, teď na to nemohl přijít. Po bitvě je sice každý generál, ale ani v retrospektivě ho nenapadalo, kde ztratili čas či kdy nevyužili sebenicotnější informace, jakmile ji jednou ověřili.

Tragédie přišla tak tiše jako mlha v noci. Padla do jejich středu a udeřila bez varování. Na druhé straně zeměkoule ji uvedlo do pohybu pár oportunistů bez svědomí či jakýchkoli skrupulí, oportunistů, které poháněla touha po penězích a po moci. A nedala se odvrátit od té chvíle, kdy ji ti lidé naplánovali.

A ta cena, Bože, ta cena. Gordian si přejel rukou přes oči.

Times Square, to byl jenom začátek. Přes tisíc lidí mrtvých, mnoho dalších tisíc zraněných. Všichni ti příbuzní a přátelé, kteří se už nikdy nebudou radovat z každodenního kontaktu s lidmi, které milovali. Pozůstalí, kteří už neprožijí jediný den bez bolesti, po všech stránkách otřesení lidé, jimž se život rozpadl na kusy, které měli sesbírat a žít, jak to jen jde. A to všechno proto, že chtěli oslavit příchod báječného nového tisíciletí.

Roger Gordian z vlastní zkušenosti věděl, jak vysoká ta cena je.

Ale jakkoli mu bylo líto jejich smrti, jakkoli ho rmoutilo jejich utrpení, tihle lidé nebyli jeho. Jejich smrt ho pokořila, ale nebyl za ni přímo

zodpovědný. Neposlal je osobně do nebezpečí.

Více než dvacítka lidí, kteří na jeho rozkaz pracovali tam, kam je poslal, přilétala domů v rakvi. Z jeho pozemní stanice v Rusku. Z turecké Kapadocie.

Většinu znal jménem, některé z nich dobře. Pár jich patřilo k malému kroužku lidí, které počítal mezi své nejdražší přátele. Poslal je na smrt.

V životě už se nevzbudí, aby na ně nepomyslel. Nikdy si nedokáže odpustit.

A o co vlastně šlo? O politiku.

Mizernou, prašivou, zkorumpovanou politiku.

Jeho lidé zemřeli, protože nějaký mocí posedlý demagog se chtěl vyvléct z voleb.

Bylo mu z toho špatně, na zvracení.

Každý z jeho zaměstnanců byl svým vlastním způsobem dobrý člověk. Pedačenko by si nezasloužil být s nimi v jedné místnosti. Ale jeho grandiózní plány na dobytí moci je všechny zahubily.

Bože, ta bolest.

Přestaň, Gordiane, řekl si. Zhluboka se nadechni. Poodstup od toho nekonečného kruhu viny a výčitek. Minulost to nezmění a dobře víš, kam to vede.

Fajn. Takže co mu teď zbývá? Přítomnost... Rusko je teď stabilní. Starinov využil bouře rozhořčení nad Pedačenkovými činy ke konsolidaci své vlády. Z USA a z Evropy proudí do Ruska pomoc. Hrozba hladomoru, kterému by podlehly milióny nevinných mužů, žen a dětí, je prozatím zažehnána.

Vyvažuje to smrt Arthura a Elaine Steinerových? Ne. Tu nemůže vyvážit vůbec nic.

Roger Gordian, hybná síla mezi mocnými tohoto světa, byl vůči minulosti bezmocný, nedokázal z ní změnit jedinou vteřinu. Byl prostě osamělý člověk s obtíženým svědomím, stál a čekal na speciál, jenž přistane plný mrtvých, které už nikdy nedokáže vymazat ze svého svědomí.

Bolest. Bože, ta bolest: Co s tím může udělat? Jak může odtud jít dál? Hledal odpověď na nebesích.

A poprvé si všiml překrásného západu slunce v jeho plné nádheře. Byl fantastický. Na chvíli prostě vyprázdnil své vědomí a vyhříval se v jeho kráse. Uvědomil si, že je to poprvé od událostí na Times Square, co se na něco dívá a nechává se tím unést.

Pořád je tu svět ve své nedokonalé kráse. Otáčí se po své ose a bude se otáčet, ať už lidé hemžící se po jeho povrchu - dobří, zlí či lhostejní - udělají cokoli.

Je na něm, jak využije budoucnost.

Je to dar, po kterém by manželé Steinerovi hrábli oběma rukama. Kéž by tu byli s ním, živí, zdraví a šťastní, a mohli se k němu připojit. Ale nejsou, takže to je na něm.

A možná právě to je odpověď, kterou hledal. Nemůže změnit minulost.

Může jen vyjít budoucnosti vstříc a vydat ze sebe maximum. Nastal čas začít odznovu.

Letadlo, na něž čekal, šedý IL-76, se teď koupalo v šikmých zlatých paprscích zapadajícího slunce a rolovalo k němu po přistávací dráze. Lidé mávající fluorescenčními praporky ho navedli k místu na stání a další lidé vyběhli, aby zaklínili jeho kola. Řidič motorizovaných schůdků nastartoval, zajel k letadlu a jemně zastavil několik centimetrů od dveří letadla. Pak vypnul motor, zabrzdil schůdky a vyštrachal se ven, aby posledních několik detailů zkorigoval manuálně.

Dveře letadla se otevřely a lidé začali vystupovat. Tak tihle přežili - pár si jich z těch tvrdých zkoušek odnášelo obvázaná zranění. Několik dalších mělo tak těžké popáleniny, že museli zůstat v Evropě. Gordianův zrak se zamlžil slzami, které si odmítal utřít. Aspoň že nezemřeli všichni jeho lidé. Díky Maxovi a jeho ochrance teď po přistávací dráze šli ti, kteří by jinak z valné většiny zemřeli bez pomoci.

V zadní části letadla se otevřel poklop. Hudebníci, které pro tuto příležitost najal, začali hrát a večerem se rozlehly velebné Backovy motivy. A na zem byla složena rakev. Byla to první z mnoha, to Roger věděl. Vina ho málem znovu zahltila. Ale zahnal ji a soustředil se místo toho na vzpomínky. Reminiscence dní, které strávil s Arthurem a Elaine Steinerovými na pozemních stanicích po celém světě. Prostředí se často měnilo, ale jedna věc zůstávala konstantou, neměnnou jako čas. Láska manželů Steinerových byla majákem a příkladem pro kohokoli, kdo je znal. Smrt tohle nezměnila. Ta láska byla tak trvalá, že na ní vrahova kulka nemohla nic změnit. Gordian věděl, že ať už jsou kdekoli, jsou spolu a tak by to i chtěli.

Další rakve byly opatrně položeny na asfalt. V Gordianovi se vzedmuly další vzpomínky. Těmhle lidem dluží. Dluží jim víc, než bude kdy moci splatit.

Je načase postavit pomníky na jejich památku.

Znovu vybuduje ruskou pozemní stanici a další, aby se informace mohly volně přelévat po stepích a celém světě. Jestli vůbec něco může něčemu podobnému zabránit, pokud něco může zabránit násilí, ještě než propuklo, pak to je tohle. A on to může zařídit.

Dál bude šturmovat.

Ale to mu nějak nestačilo.

Znovu se mu vybavil obraz Steinerových, jak je viděl naposled. Dávno nebyli mladí, ale měli za sebou několik dlouhých a na události bohatých desítek let, které je spojovaly. Drželi se za ruce jako teenageři a kráčeli po poli posetém prvními jarními květinami. Jejich láska byla přímo hmatatelná.

Tohle byl také pomník. Věděl, co by mu přáli.

Přišel čas zavolat Ashley a vyřešit si to mezi sebou.

Miluje ji. Ona miluje jeho. Je to dar tak nádherný, že by byla škoda jej promrhat. Potřebuje se naučit opatrovat svou manželku tak láskyplně jako Arthur Elaine. Dluží to sám sobě a Steinerovým - musí dát svému manželství další šanci.

Dnes večer, pomyslel si. Zavolám jí dnes večer. Postarám se, aby to vyšlo.

Poslední rakev byla snesena na přistávací dráhu, poslední paprsek zazářil nad obzorem a nahradila ho bílá záplava obloukových světel. Roger Gordian pokynul, aby začal obřad, který zařídil. Svět nikdy nezapomene, co se jim všem stalo, pomyslel si. Ani on.

Přišel čas znovu začít, aby ti lidé nezemřeli nadarmo.

Dluží jim to - a už dohlédne na to, aby tenhle projekt nezapadl.

Rozlehlo se víření bubnů - obřad za jeho lidi začal.

Roger Gordian vykročil, aby převzal odpovědnost za náklad. A jak vykročil, uvědomil si, že se právě v tuto chvíli vydal na novou cestu.

Roger Gordian otevřel své srdce, aby mohl vyjít budoucnosti vstříc.

* V ruském kriminálnickém slangu doslova "kurva", ale i člověk, který porušil nepsané zákony podsvětí (pozn. překl.)

??

??

??

??